

Yêu Thương Tình Nhân Một Đêm

Contents

Yêu Thương Tình Nhân Một Đêm	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	15
4. Chương 04	22
5. Chương 05	29
6. Chương 06	37
7. Chương 07	44
8. Chương 08	51
9. Chương 09	58
10. Chương 10 (hết)	65

Yêu Thương Tình Nhân Một Đêm

Giới thiệu

Nhâm gia, Quý gia, Trạm gia, Dịch gia là những gia đình có cảm tình với nhau từ rất lâu, cho nên bố

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-tinh-nhan-mot-dem>

1. Chương 01

CHƯƠNG 1

Cô có một mái tóc dài mượt mà, dáng người thon thả, trang phục trên người thời thượng xinh xắn giống hệt như bản thân. Gương mặt của cô không tính là xinh đẹp, nhưng tuyết trắng thanh lệ, bàn tay thon dài, da thịt trơn bóng không tỳ vết, ánh mắt rất đẹp, đôi môi đỏ mọng thủy nhuận mê người, làm cho người ta dễ sinh hảo cảm.

Nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân làm cho Trâm Diệc Kỳ nhắm trúng cô gái này, còn cùng cô tiến vào khách sạn nữa.

Hắn sở dĩ đối với cô cảm thấy hứng thú, là vì khi hắn quan sát những động tác lớn mật cùng khiêu khích dụ hoặc của cô, phát giác cảm xúc của cô vô cùng khẩn trương, cùng hành vi to gan như thế hoàn toàn mâu thuẫn, còn ngẫu nhiên biểu lộ sự ngây ngô cùng xấu hổ, cho dù cô có cật lực che dấu đến đâu đi chăng nữa, nó vẫn hiện ra.

Một cô cô kỳ quái.

Một người phụ nữ đối với hắn có chút câu dẫn, chủ động tích cực mà thỉnh thoảng lại toát ra sự khẩn trương, giãy giụa cùng ý nghĩ lùi bước. Thật lạ!

Hắn đối với chuyện kỳ quái luôn luôn có tinh thần đặc biệt, quyết truy đến cùng, cho nên khi cô mở miệng hỏi hắn có hay không muốn cùng cô làm một đêm tình, hắn chỉ có nhướn mày, sau đó liền mang theo cô rời khỏi quán bar, đi vào khách sạn.

Trong phòng tắm, tiếng nước vẫn liên tục, từ lúc cô tiến vào đó rồi khoá cửa lại xong đã muốn vượt quá mười lăm phút rồi.

Khoá cửa?

Cô chẳng lẽ không cảm thấy hành động như thế thực buồn cười sao? Nếu đã lớn mật yêu cầu hắn cùng với cô phát sinh một đêm tình, đã thế khi vào phòng tắm lại còn muốn khoá cửa? Thật là vừa buồn cười vừa mâu thuẫn, nhưng lại có một loại cảm xúc nói không nên lời... là đáng yêu ư?

Với hắn mà nói, đáng yêu chỉ hướng đến những cô cô nữ sinh từ năm tuổi đổ xuống mà thôi, vượt qua năm tuổi về sau muốn ở trên người phụ nữ tìm được hai chữ này không phải không có, chính là cơ hội gặp được vô cùng cực kì khó khăn mà thôi.

Nhưng mà đêm nay hắn lại có thể hi hữu gặp được một người như vậy. Cảm giác hiện tại của hắn với cô là tò mò lớn hơn dục vọng, kế tiếp có chút chờ mong, cô còn có thể diễn đến như thế nào nữa.

Bất quá khó khăn lắm mới tìm được một người phụ nữ khiến cho hắn không phải làm gì mà tâm tình cũng vui sướng, hắn nghĩ đến việc, nếu cô thật sự có ý nguyện muốn cùng hắn có một đêm tình như lời nói, hắn cũng sẽ không để ý mà chấp nhận.

Chính là lấy tình huống trước mắt này thì xem ra...

Hắn đoán cô một lúc lâu nữa cũng sẽ không đi ra, cho dù đi ra, đại khái cũng sẽ tìm lấy cái cơ lâm trận bỏ chạy đi?

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, không tiếng động cười một tiếng, hắn mới nghĩ như vậy xong, không nghĩ tới từ phòng tắm lại đột nhiên truyền đến “soạt.” một tiếng, khoá mở, mà cửa...

Hắn theo phản xạ tính quay đầu nhìn lại, lập tức liền bị cảnh đẹp giống như hoa sen mới nở trước mắt đoạt đi hô hấp.

Thân thể của cô cực kì thon thả, thể nhưng bộ ngực lại tuyệt không thon thả, mặc dù bị chiếc khăn tắm thắt lại dưới nách trói buộc nhưng vẫn hiện lên hết sức sinh động. Hai chân của cô thon dài, da thịt bóng loáng, gương mặt thanh lệ ửng hồng vì ngượng ngùng mà trở nên gợi cảm vô cùng.

Mặt của cô màu hồng, đến cả mỗi tắc da thịt bên ngoài khăn tắm cũng ửng hồng theo, tựa như cô gái vừa được người mình yêu ôm vào trong ngực sau khi đã nhiệt tình hoan ái hoặc bộ dáng lúc vừa mới yêu đương xong vậy.

Ông trời! Thân thể hắn thể nhưng xông xáo, hơn nữa nhanh chóng nổi lên ngọn lửa dục vọng.

“Anh có muốn đi tắm qua một chút không?” Cô mở miệng nói, giọng nói tựa hồ thấp đi vài độ so với lúc trước.

“Đi tắm rửa?” Hắn không tự chủ được lặp lại lời của cô, bộ dạng có điểm ngây ngô.

“Ừ, sữa tắm chỗ này rất thơm.”

“Sữa tắm rất thơm?”

“Ừ.” Cô cứng ngắc mỉm cười, cật lực che dấu e lệ cùng khăn trương.

Bộ dáng của cô làm cho hắn hơi chút khôi phục một chút tự chế. “Được.” Hắn nhìn cô thật sâu, gật gật đầu, sau đó bước nhanh về phía phòng tắm.

Lương Kỳ Gia rất tự nhiên mà nhích sang bên cạnh, chừa lại lối đi cho hắn, không nghĩ tới hắn lại không đi tiếp mà lại đi đến ngay trước mặt cô. Nhất thời, cả người cô cứng ngắc đứng lên.

“Anh nghĩ nên thử qua xem một chút.” Hắn nói.

“Cái gì?” Cô nhất thời không có cách nào phản ứng lại, chỉ thấy hắn cúi người lại gần sát mình, ở gáy và bờ vai của cô hít sâu một chút.

“Thật sự rất thơm.” Nói rồi, hắn liền xoay người đi vào trong phòng tắm, đóng cửa lại.

Cô thiếu chút nữa ngã xụi lơ xuống đất.

Trời ạ, hù chết cô, cô nghĩ tưởng hắn sẽ đột nhiên đem cô đẩy ngã lên giường, nghĩ đến mình đã nhìn lầm hắn, nghĩ hắn chính là kẻ sói đội lốt cừu ra vẻ đạo mạo, vẻ tao nhã bình thường xuất hiện chỉ là giả vờ mà thôi.

Hắn là bạn bè thân thiết của ông chủ lớn công ty cô, tuy không thường xuyên xuất hiện cho lắm, nhưng là hề đã xuất hiện thì sẽ quật khởi trong công ty một trận gió xoáy phong ba, đem toàn bộ những nữ đồng sự chưa kết hôn thổi đi ngàn dặm, tụ lại từng đàn.

Ngũ quan của hắn đoan chính tuần dật, chiếc kính trên sống mũi làm hắn trở nên sâu sắc, tao nhã, nhất cử nhất động đều tản mát ra một loại khí chất thần sĩ mê người, khiến nữ nhân nhìn là không thể tự chủ được.

Bất quá cô đối với hắn chưa bao giờ có ảo tưởng gì quá, không phải là không thích, mà là hiểu được bọn họ dù gì cũng là người của hai thế giới, câu chuyện cô bé lọ lem xưa cũng chỉ là cổ tích mà thôi.

Bọn họ từng mặt đối mặt quá ba lượt, nhưng là xem phản ứng của hắn đêm nay giống như lần đầu tiên nhìn thấy cô vậy, đối với cô một chút ấn tượng cũng không có.

Điều này làm cho cô càng thêm khắc sâu hiểu được đây chính là sự thật, bọn họ thật là người của hai thế giới bất đồng, khi đi qua hắn chưa bao giờ chú ý quá tới cô.

Như vậy cũng rất tốt, có thể cô mới dám tới gần hắn, còn hướng hắn đưa ra lời mời gọi ột đêm tình chứ.

Nói thật, cô hoàn toàn là ôm tâm tình tạm thời muốn thử một lần mà thôi, hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ đáp ứng, bởi vì hình tượng đoan chính của hắn bình thường cùng với tình nhân một đêm hoàn toàn sai khác, ai biết đâu... Haizzz!

Không, cô không nên cảm thấy thất vọng, hắn là phải cảm thấy may mắn mới đúng, nếu không cô muốn như thế nào đối mới trí nhớ, nhưng lại là cùng với một đối tượng mà ngay cả đi qua cô cũng không dám ảo tưởng đây?

Nghĩ đến chuyện như thế có thể sẽ phát sinh, cô nhất thời cảm thấy hô hấp có điểm khó khăn.

“Cố lên, bình tĩnh một chút, hít sâu một hơi.” Cô mở miệng giúp chính mình bơm hơi, một bên hít sâu, một bên không tự giác thì thào tự nói.

“Người hiện tại căn bản cái gì đều không cần nghĩ, chỉ cần giao hết cho hắn là đến nơi, lúc trước khi lần đầu làm chuyện đó, ngay cả kinh nghiệm đều không có, lúc này ít nhất còn có chút kinh nghiệm rồi... Không cần tưởng nhiều như vậy, chỉ cần thuận theo tự nhiên là đến nơi, đừng khăn trương, thoải mái, đừng khăn trương, thoải mái.”

Cửa phòng tắm đột nhiên kéo “soạt.” một tiếng, dọa cô bị sốc ngay tại chỗ, bởi vì cô hoàn toàn không chú ý tới tiếng vòi tắm hoa sen khi nào thì dừng lại, mà hắn - trời ạ, quá là đẹp trai!

Lương Kỳ Gia vừa nhìn thấy mỹ nam lỏa thân gợi cảm chỉ vây quanh hông bằng khăn tắm, tóc mái vẫn còn vương những giọt nước thì liền ngậy đại.

Kính mắt của hắn đã bỏ xuống, mái tóc bình thường vẫn che nửa khuôn mặt đã được vén ra sau, lộ ra một loại khí chất cuồng dã, kiệt kinh bất tuân, hoàn toàn so với hình tượng thư sinh nho nhã ban đầu trở thành hai người.

Hơn nữa hắn thể nhưng còn có cơ bụng, từng khối rõ ràng à nha!

Lấy ngoại hình thư sinh nhã nhặn của hắn, cô vốn tưởng làn da sau lớp quần áo của hắn là màu trắng, không nghĩ tới là chuyện không hề như thế.

Màu da của hắn mặc dù không đến màu đồng cổ, nhưng là cũng gần thể không xa, giống hệt như những người mẫu từ bên trong tạp chí đi ra, rắn chắc, gợi cảm mà tuần mỹ.

Trạm Diệc Kỳ chậm rãi tiến tới gần Lương Kỳ Gia, cô bây giờ đã bị làm cho hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể miệng đắng lưỡi khô nhìn hắn càng lúc càng gần, sau đó đứng ở ngay trước mặt của cô.

“Em hiện tại thay đổi chủ ý còn kịp.” Hắn nhìn không chuyển mắt nói với cô.

“Thay đổi chủ ý cái gì?” Lương Kỳ Gia thì thào hỏi, hiện tại trong óc của cô trừ bỏ thân thể đẹp đẽ của hắn ra, thứ gì cũng đều không thêm để ý hết.

“Một đêm tình.”

“Một đêm tình?” Cô phản ứng trì độn trừng mắt nhìn, đột nhiên nhớ tới hết thấy. Đúng rồi, một đêm tình!

“Anh muốn thay đổi chủ ý sao?” Cô ngó hắn, thật cẩn thận hỏi lại.

“Quyền quyết định nằm ở phía em.” Ánh mắt hắn nhìn cô nóng rực làm toàn thân cô đỏ ửng lên, không tự chủ được khẽ vươn lưỡi liếm liếm môi cánh hoa.

“Em nghĩ muốn thay đổi chủ ý sao?” Hắn lại hỏi, tiếng nói tựa hồ cùng với vừa rồi có điểm không giống với nhau, trở nên có chút khàn khàn cùng dồn dập.

Cô lại liếm đôi môi cánh hoa, rồi mới thông thả lắc lắc đầu một chút.

Giây tiếp theo, cô phát hiện mình đã bị hắn hôn lên miệng, mà nụ hôn này quả thực tựa như một trận bão đột ngột tiến đến lại trực tiếp đánh vào, môi vừa bị hắn chiếm lấy, ngay sau đó đầu lưỡi đã thừa dịp cô kinh ngạc khẽ mở đôi môi mà tham tiến vào bên trong, công thành đoạt đất, châm lên ngọn lửa kích tình đương cháy tiềm tàng ở sâu trong nội tâm mà chính cô cũng không hề biết.

Trái tim ở lồng ngực kịch liệt kinh hoàng, hô hấp cũng trở nên dồn dập, máu toàn thân cứ như là đột nhiên vọt lên cao hai mươi độ vậy, nhanh chóng lưu động trong thân, truyền tới tứ chi, làm cho cô càng lúc càng lửa cháy đến khó nhịn.

Cô vươn tay, đụng đến một mảng da thịt trơn nhẵn, lạnh lẽo như băng. Tay cô đi dần lên trên, từ đầu ngón tay, lòng bàn tay, cánh tay cho đến bắp vai. Thật thoải mái, cảm giác dán vào da thịt lạnh lẽo của hắn thật thoải mái.

“A...” Cô không tự giác rên rỉ ra tiếng, nâng chân lên chạm vào cơ đùi của hắn, một lần lại một lần.

Trạm Diệc Kỳ lần đầu tiên có loại cảm giác sắp bị phụ nữ bức điên, bởi vì sự đụng chạm của cô quá ư tự nhiên, không chút nào ra vẻ, không có ý tứ khiêu khích hàm xúc, lại tràn ngập gợi cảm làm người ta không thể kháng cự được.

Thứ tròn tròn của cô dán lên trên người, mùi hương của cô cũng phảng phất lấp đầy khoang mũi, bàn tay ôn nhu vuốt ve dọc sống lưng, còn có đôi chân dài kia không ngừng ở trên đùi hắn ma sát qua lại, động tác cứ một lần lại một lần hướng hắn đến chỗ mềm mại. Cử chỉ này cơ hồ ép hắn đến điên mất.

Trạm Diệc Kỳ rốt cuộc chịu không nổi vươn tay cởi bỏ chiếc khăn tắm của cô, đồng thời kéo cô ngã về phía sau, lên giường, tách ra hai chân của cô, lại nghiêng thân bao trùm ở phía trên thân hình nhỏ nhắn ấy.

Ánh mắt Lương Kỳ Gia chớp chớp rồi tròn tròn, toát ra một sự sợ hãi hự hự thực thực cùng biểu tình có chút khẩn trương, gấp gáp.

“Đừng sợ.” Hần nhẹ giọng dịu dàng nói với cô.

Cô lắc đầu, vươn tay ôm cổ hần, lấy ngữ khí kiên định nói: “Đến đây đi.”

Trạm Diệc Kỳ ngây người một chút, quả thực là dở khóc dở cười, cô nghĩ bọn họ hiện tại đang làm cái gì nhà?

Đến đây đi? Cách nói như thế này thật giống như bọn họ đang ở trên pháp trường vậy, hần là đao phủ, còn cô chỉ muốn hần cho cô một cái chết thống khoái, tốc chiến tốc thắng mà thôi. Cô có hy vọng nhanh chóng chấm dứt hết thấy mọi thứ như thế sao?

Nhìn đôi mắt trong trẻo mê đắm lòng người trước mặt, dục vọng cấp bách của hần chớp cái dịu đi rất nhiều, thứ hần muốn thấy nhất lúc này chính là hai ánh mắt mờ sương, khó nhận dục vọng mà kêu gọi vụn vụn thân thể, rên rỉ cầu xin hần của cô thôi.

Hần vươn tay ôm lấy khuôn mặt của cô, cúi đầu nhiệt tình hôn cô, liếm cắn, thăm dò, trêu chọc tới lúc cô nhận không được cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ, đến lúc này hần mới chịu đem miệng dời xuống, đùa giỡn ở những nơi khác trên cơ thể, tìm kiếm chỗ mẫn cảm của cô.

Khi hần khẽ liếm vành tai, thân thể cô run run một chút, lúc hần hôn môi bộ ngực của cô rất yêu kiều, lúc hần đưa tay thâm nhập vào giữa hai chân, cô run rẩy, sau khi ngón tay hần tiến vào nơi nóng ướt mềm mại kia, cả người cô chấn động không thôi, trong nháy mắt ôm chặt lấy hần, kim lòng không nổi nhắm mắt lại, nương theo sự âu yếm của hần mà phát ra những tiếng thở thấp suyền mê người.

Đây mới là dáng vẻ mà hần muốn nhìn thấy.

Hần đột nhiên rút tay ra khỏi cơ thể cô.

“Không...” Lương Kỳ Gia nhất thời kêu lên, mở to đôi mắt mờ sương ngập tràn dục vọng, thỏa mãn mong muốn cuối cùng của hần, mà sự nhẫn nại của hần cũng đã mau tới cực điểm.

Hần điều chỉnh tư thế, thuận lợi tiến thẳng vào trong cơ thể cô, lấy tiết tấu cuồng nhiệt mạnh mẽ một lần lại một lần ma sát nơi mềm mại, đem lại cho hai người một trận mãnh liệt vui thích, đến tận lúc cô rút cuộc không nhận được cao trào khoái cảm mà thét lên ra tiếng, còn hần cũng đạt tới cực hạn cuối cùng mới chịu thôi.

Trạm Diệc Kỳ rút ra lùi lại, nằm ở bên cạnh cô, vòng tay ôm cô vào lòng.

Hần lại còn muốn nhắm nháp cô, đây là cảm giác chưa bao giờ có ở hần, rõ ràng hần mới vừa cùng cô làm xong đó thôi, lại vẫn còn tiếp tục muốn nữa.

Hần rất ít khi có tình nhân một đêm, nhưng không phải là chưa từng có, chỉ có điều đây là lần đầu tiên có được nhiều xúc cảm kì diệu như vậy, nghĩ muốn thêm một lần, muốn hỏi tên của cô, muốn biết chuyện của cô, cùng với tưởng tượng ra tương lai của hai người sau này.

Nếu hần mở miệng hỏi, không biết cô có hay không sẽ đồng ý, có hay không tình nguyện cùng hần chính thức kết giao đây?

Cảm giác này thật đúng là trước đây chưa từng có.

Cô đến tận cùng có mị lực như thế nào mà có thể làm cho hần thể nghiệm đến được cảm giác trước nay chưa từng có như vậy?

Xinh đẹp?

Không, hần đã gặp qua không ít phụ nữ so với cô còn hấp dẫn hơn nhiều.

Nhiệt tình?

Không, hần cũng đã từng thử qua loại phụ nữ so với cô càng nhiệt tình gấp bội.

Như vậy rốt cuộc là thứ gì kích động hấn đây? Hành động kỳ quái của cô, sự mâu thuẫn của cô, hay vẫn là đôi mắt sương mù, thân mình mềm mại ngát hương, hoặc việc cô không chút nào giữ lại, phản ứng nhiệt tình lại mang điểm ngây ngô đến mê người?

Cúi đầu nhìn người trong lòng hấn, bị hấn làm ẹt đến mức mê man, vẻ mặt hấn bất giác hiện lên chút ôn nhu hiếm thấy.

Đáp án không xác định, không biết, vẫn là u mê, bất quá hấn tuyệt không vội vã tìm được đáp án, bởi vì thời gian về sau còn rất nhiều, không phải sao?

Khóe miệng khẽ nhếch, hấn yêu thương cúi đầu ở trên trán cô khẽ hôn một chút, sau đó nhắm mắt lại, nằm một bên chờ cô tỉnh lại.

Cảm giác thỏa mãn lại mệt mỏi xương cốt khiến người ta chỉ muốn ngủ, nhất là đối với người một tuần mỗi ngày chỉ ngủ có ba tiếng đồng hồ đổ xuống như hấn, Trạm Diệc Kỳ chờ một lúc, chậm rãi nhắm mắt rồi bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ say.

Nhìn que thử thai hiện lên hai vạch, Lương Kỳ Gia vô cùng khiếp sợ và khó tin, cả người bởi vì bị dọa cho đến mức đầu óc trống rỗng mà đứng ngây ra.

Cô không xác định được mình đã đứng ngây ngốc trong toilet bao lâu, cho đến khi cô công nhân vệ sinh đập cửa thật lớn mới có thể đem thần trí cô đang ngao du cấp tốc trở về.

“Rốt cuộc có người ở bên trong hay không? Có liền kêu một tiếng, đừng có giả câm điếc!”

“Có, có người ở.” Hoàn hồn, cô vội vàng đáp, nhanh chóng dùng giấy vệ sinh bọc que thử thai bỏ vào trong túi tiền, mở cửa đi ra ngoài.

“Thật là, tôi gõ cửa nửa ngày cô cũng không đáp một tiếng, rốt cuộc là làm sao chứ?”

Cô công nhân bên cạnh cứ oán giận trách móc không ngừng còn cô chỉ thăm nghĩ muốn nhanh chút thoát khỏi hiện trường để tránh bị người phát hiện cô vừa rồi tránh ở trong toilet nữ làm cái gì.

Cô nhanh chóng trở ra, xoay người chạy khỏi toilet nữ. Trở lại chỗ ngồi trong văn phòng rồi, cả người cô vẫn như cũ khiếp sợ cùng khó có thể tin, mặt cứ đại ra, cắt không còn giọt máu.

“Kỳ Gia, cậu làm sao vậy?” Đồng nghiệp Tiểu Tuệ bàn bên cạnh quan tâm hỏi cô.

Cô phản ứng chậm chạp quay đầu nhìn lại, bất quá không thể mở miệng đáp trả bất cứ vấn đề nào.

“Mặt của cậu tái lăm, có phải không thoải mái hay không?” Tiểu Tuệ cả kinh kêu lên.

“Làm sao, có chuyện gì thế?” Tiếng kêu của Tiểu Tuệ thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

“Mọi người nhìn Kỳ Gia mà xem.” Tiểu Tuệ nói.

“Trời ạ, Kỳ Gia, cô làm sao vậy? Sắc mặt vì sao khó coi như vậy, không thoải mái chỗ nào ư?”

“Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Quản lý vừa hay đi qua cũng lên tiếng.

“Quản lý, thân thể Kỳ Gia không được thoải mái.”

“Cô làm sao vậy Kỳ Gia, có khỏe không?” Quản lý đi lên phía trước hỏi.

Trải qua một phen liên tiếp bị mọi người ta một câu người một câu, Lương Kỳ Gia cuối cùng cũng khôi phục chút năng lực đối đáp thông thường.

“Quản lý, buổi chiều tôi có thể xin phép nghỉ sao?” Cô suy yếu hỏi.

Giọng điệu hữu khí vô lực cùng bộ dáng giống như tùy thời tùy chỗ có thể xỉu của cô khiến quản lý không dám nói không.

“Công việc cũng không còn nhiều, mai là xong, cô nên nhanh chóng đi gặp bác sĩ. Có cần tôi gọi ai đó đi cùng hay không?” Quản lý lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

“Tôi tự đi là được rồi.” Lương Kỳ Gia lập tức lắc đầu, sắc mặt trong nháy mắt lại trắng thêm chút ít.

“Vậy cô mau đi đi, khám bác sĩ xong thì trở về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, nếu ngày mai vẫn cảm thấy không được thoải mái thì thỉnh thoảng nghỉ một bữa cũng đâu có sao!” Quản lí nhanh chóng nói, thật sự bị tình trạng của cô dọa cho sợ hãi.

“Cám ơn quản lí.”

Quản lí lắc đầu rồi xoay người rời đi.

Lương Kỳ Gia lại ngây người trong chốc lát, sau mới bắt đầu dọn dẹp lại mấy thứ trên mặt bàn.

“Có việc gì cần mình giúp không?” Tiểu Tuệ đứng dậy đến bên người cô hỏi.

Cô nhìn nhìn mặt bàn rồi lại ngây người một chút, sau đó mới hướng Tiểu Tuệ lắc đầu. Những văn kiện thuộc loại khẩn cấp trong sáng nay cô đều đã làm xong rồi, còn lại là một ít những thứ chưa cần gấp, không vội.

“Kỳ Gia, cậu có khỏe không? Thật sự không cần người đến bệnh viện cùng sao?” Xem phản ứng ngây ngốc cùng bộ dạng có chút đờ đẫn như đại ra của cô, Tiểu Tuệ nhíu mày hoài nghi hỏi.

“Mình không sao.”

“Không có việc gì mới là lạ, nếu bây giờ cậu có té xỉu ngay trước mặt mình thì mình cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào.”

Lương Kỳ Gia mỉm cười vô lực với Tiểu Tuệ.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng làm việc nữa, máy tính mình sẽ tắt giúp, cậu nhanh nhanh đi bệnh viện đi.” Tiểu Tuệ cầm lấy cái ví da trên bàn cùng áo khoác vắt trên lưng ghế, nhét vào lòng cô.

“Cám ơn.” Trừ những lời này ra, cô không biết nói gì hơn nữa.

“Miễn miễn, mau đi đi, không cần đa lễ, bằng không sẽ té xỉu ngay đấy.”

Lương Kỳ Gia cười khổ một chút, xoay người đi ra cửa, đáp thang máy xuống lầu rồi rời khỏi công ty.

Bầu trời hôm nay trong xanh đơn điệu, những áng mây xa xa thấp thoáng bay qua. Cô cúi đầu, có cảm giác bí bách đến gần như không thở nổi.

Cô ngồi xuống ghế đá trong công viên, một lần nữa đem que thử thai vừa vội vàng gói vào trong giấy vệ sinh ra xem, muốn xác định xem mình có phải hay không hoa mắt nhìn lầm. Nhưng mọi chuyện là đúng, hai vạch màu hiện lên hết sức rõ ràng.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Loại sự tình này sao có thể xảy ra ở trên người cô?

Giữa trưa nghe đồng nghiệp kể chuyện bạn của cô ấy ngay cả việc mình mang thai hay không cũng không biết rồi cùng nhau chê cười, cô mới giật mình nhớ đến kỳ sinh lý của mình đã tới chậm nửa tháng. Kỳ sinh lý luôn không chuẩn cho nên cô không bận tâm nhiều, nhưng tháng này cùng những tháng khác không hề giống nhau, bởi gần đó cô từng cùng một người phát sinh tình một đêm.

Đêm đó Trạm Diệc Kỳ rất cuộc có thực hiện biện pháp tránh thai hay không, chuyện này cô quả thực không rõ, nhưng đây chẳng phải là phương pháp cơ bản nhất để bảo vệ chính mình cùng người khác cơ mà, không phải sao?

Hắn hẳn là có làm, nhất định có làm đi?

Để cho yên tâm hơn, cô đến cửa hàng tạp hoá mua một hộp que thử thai, mang về công ty thừa dịp đi toilet thí nghiệm một chút.

Sau đó, cô dùng 98 % yên tâm, 1 % lo lắng cùng 1 % xui xẻo mà chờ đợi kết quả thử nghiệm.

Không nghĩ tới kết quả lại khiến cho cô thiên địa biến sắc!

Cô làm sao có thể mang thai chứ? Chỉ có một buổi tối, chỉ làm một lần, mà hần cũng không có khả năng quên mang bảo hộ nha... Hần rốt cuộc có hay không mang thứ đó hay không?

Không, hiện tại cần bản không phải nên thắc mắc chuyện hần có hay không mang bảo hộ, mà là hiện tại cô nên làm cái gì bây giờ?

Mang thai là chuyện trước giờ cô chưa từng nghĩ tới. Cô thật sự mang thai sao? Nếu là thật, cô có nên sinh hạ đứa nhỏ này ra không? Nên cho hần biết sao? Hay là nên thần không biết quỷ không hay đến bệnh viện... phá bỏ nó?

Kết tinh không được mong chờ, kết tinh ngoài ý muốn, là kết quả của tình một đêm...

Một đứa trẻ, một sinh mệnh, một tiểu bảo bối sẽ có bộ dạng rất giống hần hoặc rất giống cô...

Ông trời, cô rốt cuộc nên làm thế nào đây?

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

Buổi sáng vừa tỉnh lại thì một cơn nao nao trong ngực đột nhiên dờn núi lấp bề hướng Lương Kỳ Gia đánh úp lại, làm cho cô gần như là té nhảy khỏi giường, vọt tới toilet nôn lấy nôn để.

“Oẹ... oẹ...”

Thanh âm nôn mửa từng trận một đến tai mẹ Lương, bà ta nhanh nhảy nổi lên hai ánh mắt lợi hại, đứng tại chỗ nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, sau đó bất động thanh sắc xoay người trở về phòng bếp vì con yêu chuẩn bị bữa sáng.

Một lát sau, Lương Kỳ Gia mặt không còn chút máu, cả người vì nôn ọe mà kiệt sức đi từ trong toilet ra, mẹ Lương cũng vừa mới kêu con dậy rời giường chuẩn bị đi làm, bước từ trong phòng ra, hai người ở trên hành lang bất gặp nhau.

“Cô không phải là mang thai đó chứ?” Mẹ Lương gọn gàng dứt khoát hỏi.

Lương Kỳ Gia cả người cứng đờ lại, không có trả lời.

“Cô thật không biết xấu hổ, tôi vẫn còn muốn có mặt mũi, cô tốt nhất đừng có để người khác lời ra tiếng vào về nhà chúng ta.” Mẹ Lương phiết môi nói.

Cô trầm mặc một chút, mới mở miệng nói. “Con sẽ chuyển ra ngoài.”

“Vậy tốt nhất nên mau một chút.”

“Con đã biết.”

Cô lại lần nữa bước đi về phía trước, sau đó nghe thấy từ phía sau giọng nói khiêu khích vô cùng quen thuộc từ người vợ chính thức của ba. “Đúng là mẹ nào sinh con nấy!”

Lương Kỳ Gia ngoảnh mặt làm ngơ tiêu sái đi vào phòng, đóng kín cửa, suy sụp nhắm mắt lại, dựa vào cửa phòng và ngồi bệt xuống sàn.

Cô đã sớm biết chuyện này nếu để đi nghe được, cuộc sống từ nay về sau ở cái nhà này sẽ không hề yên ổn, cho nên đã sớm có ý định chuyển ra sống ở bên ngoài, thậm chí ngay cả phòng ở cũng tìm được rồi, tiền đặt cọc cũng đã thanh toán, chủ cho thuê nhà nói lúc nào muốn chuyển vào sống cũng được.

Rời bỏ căn nhà vẫn luôn coi cô như người xa lạ này không có gì cần suy nghĩ, cô chỉ luyến tiếc người cha tội nghiệp, vì nhất quyết muốn đem cô trở về nhà mà từ đó đến nay không thể ngóc đầu lên được, thậm chí còn chẳng có sự tôn trọng từ vợ cùng con trai nữa.

Không còn đứa con gái duy nhất luôn quan tâm, hiếu thuận với mình, cùng mình nói chuyện phiếm, từ nay về sau có lẽ cuộc sống của ba sẽ còn khó khăn hơn bây giờ, cô thật sự rất luyến tiếc, lại chẳng thể đưa ba cùng đi với mình.

Quên đi, có lẽ cái này cũng giống như ba vẫn thường nói với cô, đây là số mạng của ông, đã định ông cả đời này thiếu đi một ân tình.

Mà cô, có lẽ cũng sẽ thiếu nợ đứa nhỏ trong bụng này đi?

Đứa nhỏ đã được mười hai tuần tuổi, mà cô cũng đã chần chờ gần hai tháng, lại vẫn như cũ không thể quyết tâm đến bệnh viện phá thai được.

Mà dạo gần đây cô thường xuyên suy nghĩ, lúc trước nếu mẹ lựa chọn phá thai, không sinh hạ cô, như vậy ba có phải hay không có thể sống tôn nghiêm hơn một chút? Dì có phải hay không không cần oán hận như vậy? Mà em trai cô, có thể hay không tôn trọng ba một chút, bọn họ có phải hay không sẽ hạnh phúc hơn bây giờ?

Có lẽ thật sự có thể, nhưng là không biết vì sao, cô vẫn cảm thấy mình được sinh ra trên đời này là chuyện tốt, ít nhất ba vẫn thường nói với cô. “May mà có con ở đây.”

Nếu ba biết cô chưa kết hôn đã mang thai, hẳn là sẽ thật thất vọng về cô.

Than nhẹ một hơi, cô tựa vào cạnh cửa đứng lên, trầm tĩnh nhìn căn phòng đơn giản không đến hai mươi mét vuông của mình, một chiếc giường đơn, tủ quần áo cũ kĩ, bàn học lớn dùng từ nhỏ hiện đã biến thành bàn trang điểm, bên cạnh còn có hai cái giá sách, một cái ghế, ngoài ra không có thêm gì khác nữa.

Không gian nhỏ hẹp, bên trong đều là đồ dùng đã cũ suốt hai mươi năm qua, trong cái nhà này cô chỉ có được những thứ này thôi, thế nhưng dì vẫn luôn coi cô là cái gai trong mắt, bất luận thế nào cũng không chấp nhận cô.

Chưa kết hôn đã mang thai chính là cho bà một lý do hợp tình đúng ý để đuổi cô đi mà thôi, cả hai đều biết rõ ràng như thế.

“Vậy tốt nhất nên mau một chút.” Bà ta vừa rồi thậm chí còn nói huych toẹt ra như thế với cô.

Quên đi, dù sao sớm muộn gì đều phải chuyển, liền hôm nay chuyển đi, vừa lúc ba đi công tác đến Hoa Liên, bây giờ chuyển đi so với việc đợi lúc ba trở về cãi nhau cùng dì hay đổ hóc mắt nhìn cô rời khỏi nhà vẫn tốt hơn.

Hít sâu một hơi, cô lấy từ dưới giường ra cái thùng các tông đã chuẩn bị từ mấy hôm trước, mở ngăn kéo bàn tìm băng dính cùng kéo, bắt đầu tiến hành công việc đóng gói đồ đạc.

Đúng rồi! Cô đột nhiên nghĩ đến, phải gọi điện thoại nhờ Tiểu Tuệ giúp cô xin phép, bởi vì hôm nay cũng không phải là ngày nghỉ.

Nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức đầu giường, 7 giờ 30 phút, cô mở ví da trên ghế lấy điện thoại di động gọi cho Tiểu Tuệ.

Điện thoại vừa kết nối, vang một hồi lâu mới có người tiếp được.

“A lô?”

Thanh âm của Tiểu Tuệ vẫn còn ngái ngủ, cô hoài nghi hỏi: “Tiểu Tuệ, bây giờ đã gần bảy giờ ba mươi rồi, cậu vẫn còn ngủ hay sao?”

“Cái gì? Bảy giờ ba mươi?” Tiểu Tuệ đột nhiên kêu ầm lên, bên trong điện thoại lập tức truyền đến những tiếng động hỗn loạn cùng rồi ren. “Nguy rồi, chết mất, đã đến bảy rưỡi rồi, lần này nhất định đi muộn. Cảm ơn cậu đã gọi điện thoại nhắc mình rời giường, Kỳ Gia, mình phải chuẩn bị đi làm, không nói chuyện với cậu nữa.”

“Chờ một chút, đừng cúp điện thoại a!” Lương Kỳ Gia vội vàng kêu lên.

Di động đầu kia ước chừng tạm dừng một giây, thanh âm Tiểu Tuệ một lần nữa vang lên. “Để làm chi?”

“Giúp mình xin phép nghỉ.”

“Xin phép? Cậu làm sao vậy, không phải là đã hạ quyết tâm sẽ đi phá thai nên mới nghỉ phép đó chứ?”

Bởi vì suốt hai tháng qua cô luôn không yên lòng lại tâm sự tràn trề, cả ngày mày nhẩn mi nhíu, cuối cùng vẫn là giấy không gói được lửa, bị Tiểu Tuệ nghiêm hình bức cung ra chuyện cô mang thai, bất quá đối với việc cha của đứa nhỏ là ai, cô vẫn kiên trì giữ bí mật không muốn nói ra.

“Không phải.” Cô trả lời ngay.

“Vậy xảy ra chuyện gì, vì sao đột nhiên muốn xin phép nghỉ? Thân thể cậu có chỗ nào không khỏe sao, hay vẫn là có chuyện nghiêm trọng xảy ra? Cậu không nói rõ ràng thì mình sẽ không giúp cậu xin phép đâu.”

Lương Kỳ Gia nhin không được than nhẹ một hơi. “Mình muốn chuyển nhà.”

“Chuyển nhà? Hôm nay?” Tiểu Tuệ ngữ khí tràn ngập hoài nghi.

“Ừ.”

“Hôm nay không phải ngày nghỉ.”

“Mình biết, cho nên mới phải gọi điện thoại nhờ cậu giúp mình xin phép.”

“Muốn chuyển nhà vì sao không chọn ngày nghỉ, chủ cho thuê nhà cũng không thúc giục cậu nhanh chuyển đến, cần gì phải phí công chuyển ngay từ hôm nay?” Dừng một chút, cô đột nhiên giống như đã hiểu ra chuyện gì, trầm giọng hỏi: “Dì cậu đã biết chuyện?”

“Ừ.” Cô trầm mặc vài giây mới thừa nhận.

“Bà ta khẩn cấp như vậy muốn đuổi cậu đi ra ngoài sao? Ba cậu có biết không?” Tiểu Tuệ lòng đầy căm phẫn hỏi.

“Ba mình hai ngày này vừa vặn không ở nhà, cho nên mình mới có thể chuyển ngay hôm nay, bởi vì mình không muốn chuyển đi lúc ba còn ở nhà.” Cô thở dài nói.

Tiểu Tuệ cũng thở dài một hơi theo. “Cậu muốn chuyển đồ đi như thế nào?”

“Kêu xe taxi đi, dù sao đồ đạc của mình cũng không nhiều.”

“Mình là hỏi cậu làm sao chuyển được đồ từ tầng ba xuống đến cửa nhà ấy? Đừng có nói với mình là bà dì không máu không nước mắt kia của cậu sẽ giúp, đánh chết mình cũng không tin đâu!” Tiểu Tuệ cười nhạt nói.

“Đồ của mình cũng không nhiều lắm đâu mà.” Cô cường điệu nói.

“Không nhiều lắm cũng nặng. Đừng quên hiện tại thân thể cậu không thể dùng sức quá?”

“Mình sẽ cẩn thận.”

Tiểu Tuệ thất bại ra quyết định. “Quên đi, mình đến giúp cậu là được rồi, dù sao cũng đến muộn, không bằng nghỉ một ngày.”

“Tiểu Tuệ...”

“Không cho phép có ý kiến! Một giờ sau xuống dưới nhà mở cửa ỳnh, gặp nhau sau.” Nói xong, thẳng thừng chấm dứt cuộc trò chuyện.

Lương Kỳ Gia bất đắc dĩ mỉm cười, một lần nữa lại có cảm giác bản thân được sinh ra trên đời này thật là may mắn, cô mới có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc có ba cùng bạn bè thân thiết bên cạnh.

Cám ơn mẹ! Cám ơn mẹ lúc trước quyết định sinh hạ con mà không có lựa chọn phá thai.

Thật sự cám ơn người.

Có Tiểu Tuệ hỗ trợ, Lương Kỳ Gia nhanh chóng giải quyết xong xuôi chuyện chuyển nhà trong vòng một ngày, bao gồm đem toàn bộ hành lý đã đóng gói trong nhà đem đến chỗ ở mới, quét tước, sửa sang, bố trí lại, mua các đồ dùng cần thiết hằng ngày, mọi việc hoàn hảo được sắp xếp cẩn thận.

Tiểu Tuệ có xe, tuy rằng là chiếc xe cũ nhưng vẫn dùng rất tốt.

Bất quá các cô cũng mệt mỏi hơi tai, suốt ba giờ liền chạy đủ các cửa hàng lớn nhỏ, mua đủ thứ đồ dùng rồi đem toàn bộ chiến lợi phẩm khuôn về nhà.

Căn phòng Lương Kỳ Gia thuê không lớn lắm, chỉ là một gian nhỏ rộng hơn sáu mét vuông một chút, nhưng đầy đủ thiết bị tiện nghi, không chỉ có phòng bếp, phòng tắm, còn có một cái ban công nho nhỏ để phơi quần áo, như vậy là đủ lắm rồi.

Trong phòng có sẵn một chiếc giường, một bộ bàn ghế giống như phòng cũ của cô ở nhà, chỉ có điều lớn hơn một chút, điều này làm cho cô cảm thấy hết sức cảm động.

Vách tường được chủ cho thuê nhà sơn lại lần nữa, thoát nhìn khá sạch sẽ lại mới mẻ độc đáo, hơn nữa Tiểu Tuệ đã giúp cô trải ga giường mới tinh, thay rèm cửa sổ, đặt trên bàn bếp cái nồi cơm điện khác, trong phòng tràn ngập hương vị mới mẻ, cảm giác vô cùng tốt đẹp.

Về sau nơi này chính là nhà của cô...

Không, nói sai rồi.

“Về sau nơi này chính là nhà của chúng ta đó, cục cưng của mẹ.” Lương Kỳ Gia cúi đầu nói với cục cưng trong bụng, khoe miệng không tự giác nở một nụ cười ôn nhu dịu dàng.

Tắt đèn ngủ.

Ngủ ngon!

Ngày mai sáng sớm cô còn phải dậy đi làm mà.

Đem xe ngừng ở ven đường, Trạm Diệt Kỳ tựa tiểu phi tiểu quay đầu nhìn kẻ đang không ngừng đè nén thanh âm cùng cúi thấp đầu, ngó bên ngoài cửa xe hết nhìn đông tới nhìn tây, thảo mộc giai bình - Quý Thành Hạo, chán nản lắc đầu.

“Cái tên này...”

“Không thấy tung tích kẻ địch, ta đi trước, chào.”

Hắn căn bản không kịp nói cái gì, tên kia đã lợi dụng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy xuống xe, đóng cửa lại, sau đó hướng tòa nhà cách đây trăm mét chạy vội tới, đảo mắt nhanh chóng biến mất vô tung.

Trạm Diệt Kỳ thông thả khép cái miệng mới mở ra mà chưa kịp nói cái gì, bất đắc dĩ cười cười.

Hắn thật sự không hiểu nổi Quý Thành Hạo chọc đến kẻ theo đuổi điên cuồng cỡ nào, mặc kệ tên đó mặt lạnh hay điên cuồng hét gào cũng không từ bỏ, lại còn càng quyết tâm đuổi theo tới tận dưới lầu công ty hắn, đem bản thân biến thành người của truy tinh tộc luôn, hại kẻ mặt tuy lạnh mà lòng thì mềm như Quý Thành Hạo ngay cả nhà cũng không dám về, sợ chính mình hội khờ đại đáp ứng kết giao cùng người đó, đành phải trốn nhà đến chỗ của Trạm Diệt Kỳ, còn nhờ bạn tốt đưa đi làm, thật là hết sức khoa trương.

(ND: Quý Thành Hạo là nam chính trong bộ “Yêu thương nha đầu hai mặt.”).

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, diện mạo như hắn đây có đủ sức dọa người sao? Dám đem hắn trở thành bảo tiêu, tên kia quả nhiên là đồ hỗn đản!

Hắn nhìn chính mình trong gương, xoay đi xoay lại đủ các góc độ.

Rất tuần tú nha, tại sao đám đàn bà con gái đều chỉ dây dưa không ngớt với Quý Thành Hạo, lại không thèm ngó đến hắn?

Tệ thật, lại còn bỏ rơi hắn nữa...

Trạm Diệc Kỳ than nhẹ một hơi, sau đó lại lắc đầu. Kỳ thật đàn bà con gái đối với hắn điên cuồng, chấp nhất chờ đợi không thiếu, nhưng kẻ đối xử tệ bạc với hắn như thế lại chỉ có một, đó chính là người phụ nữ nửa năm trước phát sinh một đêm tình cùng hắn xong, ngay cả tên cũng không thèm lưu lại liền biến mất vô tung.

Đã nửa năm trôi qua, đáng lẽ hắn không nên đối với người con gái này nhớ mãi không quên mới đúng, nhưng là cũng không biết vì sao, hắn cứ không tự chủ được nhớ tới cô.

Vì cô là người đầu tiên bỏ chạy sau khi cùng hắn phát sinh quan hệ, bỏ lại hắn một mình suốt đêm sao? Hay vẫn còn một lý do khác, đó là dục vọng của chính mình muốn yêu cô không được thỏa mãn?

Không tự giác lại thở dài một hơi nữa, hắn quay đầu nhìn thoáng qua kính chiếu hậu ngoài cửa xe, xác định đằng sau không có vật cản gì, tầm mắt quay trở về hướng đến phía trước, chuẩn bị lái xe.

Đột nhiên trong lúc đó, người mà hắn một giây trước vẫn còn suy nghĩ tới đã xuất hiện ngay trong tầm nhìn của mình, bước theo đám đông đi nhanh trên con đường kẻ vạch dành cho người đi bộ, đưa lưng về phía xe của hắn, cách mỗi lúc một xa.

Hắn ngậy người một giây, không chút nghĩ ngợi lập tức mở cửa xe...

Tuýt! Tuýt! Tuýt!

Một chiếc xe máy của cảnh sát giao thông đột nhiên xuất hiện đằng sau xe hắn, cách tầm mười mét, lấy cớ thổi yêu cầu những chiếc xe đang tạm dừng ở ven đường mau lái đi để tránh ách tắc.

Trong nháy mắt, xe cảnh sát đã đi đến gần xe hắn, phát tay muốn hắn nhanh chóng đem xe dời đi.

Trạm Diệc Kỳ miễn cưỡng ngăn một tiếng mắng, nhanh chóng quay đầu liếc mắt ngó một chút đám đông đằng kia, đã nhìn không thấy bóng dáng của cô, chết tiệt, hắn khởi động xe chuẩn bị lái đi.

Nhưng mà ngay cả thế, nội tâm hắn vẫn tràn ngập hy vọng cùng hưng phấn. Nếu vừa rồi không có nhìn lầm thì người phụ nữ đó chắc chắn chính là cô, như vậy hắn ít nhất còn có chỗ để tìm người thay vì giống như mò kim đáy bể chạy đi chạy lại khắp các quán ăn đêm rồi chờ gặp vận may như trước.

Cứ chờ xem, tình nhân một đêm thân ái, ta cam đoan chúng ta tuyệt đối sẽ có cơ hội gặp lại!

Đứng ở trong toilet nữ, Lương Kỳ Gia cố gắng đứng vững, cúi đầu nhìn xuống thử xem, cô phát hiện vẫn còn thấy được ngón chân của mình, nhưng mà đã không còn thấy được lưng của chiếc xăng đan đang đi nữa.

Bụng của cô càng lúc càng lớn, vì có mang nên đó là chuyện đương nhiên, vấn đề là trừ bỏ Tiểu Tuệ và mình, những người khác căn bản không biết là cô mang thai.

Có lẽ cũng có người hoài nghi, nhưng bởi vì mọi người đều biết cô chưa kết hôn, có bạn trai hay chưa cũng vẫn còn là một dấu chấm hỏi cho nên không ai dám trực tiếp hỏi cô, chỉ dùng ngữ khí dò xét nói: “Kỳ Gia, cô gần nhất giống như béo lên một chút thì phải?”

Một chút? Nếu năm ký thật sự có thể kêu là một chút thì đúng thật.

Cô vốn đã gầy, chỉ nặng có bốn mươi lăm ký mà thôi, cho nên béo thêm năm cân nữa cũng không gọi là mập ra, nhiều lắm chính là mướt mà, vấn đề ở chỗ cô “béo.” cùng “mướt mà.” đều tập trung tại vùng bụng nên làm người khác nghi ngờ vô căn cứ.

Than nhẹ một hơi, cô nghe thấy có tiếng người bước vào toilet nữ.

“Cậu không biết là anh ấy rất tuấn tú sao?”

“Mình cảm thấy dùng chữ suât để hình dung có chút hơi tục.”

“Thật là, thế nên hình dung như thế nào, anh tuấn? Mê người? Tuấn mỹ?”

“Hết sức bất phàm, tao nhã, nho nhã, diện mạo hiên ngang. Cậu không biết người đàn ông giống như Trạm Diệc Kỳ chỉ có thể dùng thành ngữ bốn từ mới có thể xứng với khí chất công tử của anh ấy hay sao?”

Nghe thấy ba chữ Trâm Diệc Kỳ, Lương Kỳ Gia cả người nháy mắt cứng ngắc.

“Có lý, mình chưa bao giờ từng gặp qua người đàn ông nào đeo kính mà vẫn còn đẹp mắt như thế.” Mấy người bên ngoài tiếp tục nói, đồng thời vang lên hai tiếng kéo khóa.

“Đúng đó, không chỉ mang kính mà vẫn còn đẹp hơn ới người, anh ấy mặc áo sơ mi nhìn cũng khiến chúng ta mê chết người.”

“Cậu cũng chú ý tới?”

“Đương nhiên!”

“Rõ ràng chỉ là thân hình cao gầy kiểu thư sinh, ai biết khi anh ấy khoác áo sơ mi lên người không cẩn thận bó sát vào cơ thể, cơ ngực như thế... Nha, mình thật muốn nhìn bộ dáng anh ấy trần trụi, đoán chắc không chỉ cơ ngực mà cơ bụng cũng có, ôi, mình đối với những người đàn ông có cơ bụng đều không thể chống lại được.”

“Mình cũng vậy, mình cũng vậy, rất muốn sờ soạng thân thể của anh ấy nha.” Thanh âm không giấu được sự say mê.

“Sờ một chút cậu liền thỏa mãn rồi à?”

“Đương nhiên có thể đi thêm bước nữa thì quá tốt.” Kèm theo là tiếng thở dài tỏ vẻ phiền muộn.

“Đi thêm một bước nữa, tức là như thế nào?” Thanh âm ái muội vang lên.

“Cậu thấy nó sẽ là gì?” Tiếng nói hết sức kiều mỹ.

“Cái đồ sắc nữ!”

“Cậu không nghĩ thế sao?”

Hai người cùng cười duyên dáng với nhau, sau đó lại truyền đến thanh âm kéo khoá túi lần nữa, tiếp theo là tiếng giày cao gót hướng đến cửa toilet đi ra ngoài, mỗi lúc một xa.

Bọn họ đi rồi, mấy người này chỉ đến trang điểm lại mà không phải đến đi toilet.

Chuyện này cũng hết sức bình thường, từ lúc cô vào làm ở nơi này đã thấy không ít cảnh như thế, chỉ là lúc đó cô vẫn coi nó như một bộ phim truyền hình rẻ tiền mà thôi. Nhưng mà hôm nay nhân vật chính được bàn đến lại là cha của đứa nhỏ trong bụng cô, cô thật sự không biết mình nên dùng tâm tình gì để đối mặt, đủ loại cảm xúc cũng không đủ để hình dung tâm tình của cô lúc này.

Nhưng chuyện này không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn như thế nào đến đây, là tới tìm tổng tài sao - vô nghĩa, hắn đương nhiên là tới tìm tổng tài, nếu không chẳng lẽ tới tìm cô sao?

Trọng điểm là, hắn đến đây bao lâu? Khi nào thì sẽ đi? Cô đi ra khỏi nhà vệ sinh nữ xong, sẽ không hay ho tình cờ gặp mặt hắn đi!

Lương Kỳ Gia mở cửa toilet ra, nhìn bộ dạng của chính mình trong gương, xác thực nó so với nửa năm trước đây đã hơn rất nhiều, nhưng hắn có thể nhận ra được hay không đương nhiên còn phụ thuộc vào việc hắn còn nhớ rõ dung mạo của cô không đã.

Cô đang mong hắn sớm đem cô quên đi hay sao?

Hừm, dù sao những lần trước có gặp qua cô hắn đều không có ấn tượng, không có khả năng trải qua một đêm tình liền đem bộ dáng của cô khắc họa trong lòng. Nhưng mà chuyện ngoài dự tính rất dễ phát sinh, giống như việc cô lỡ mang thai vậy, cô thật sự không muốn đánh cược cùng ông trời nữa.

Hiện tại vấn đề ở chỗ cô không thể ngồi mãi ở trong nhà vệ sinh nữ đợi cho đến khi tan tầm hay hắn rời khỏi mới có thể ra ngoài. Làm sao đây?

Đúng lúc cô đang phiền não vô cùng nghĩ mọi kế sách, cửa nhà vệ sinh nữ bị người đẩy ra, Tiểu Tuệ bước vào.

“Kỳ Gia, sao cậu ở trong toilet lâu đến thế, làm mình lo muốn chết!” Vừa nhìn thấy cô, Tiểu Tuệ lập tức nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhìn thấy cặp kính mắt trên sống mũi Tiểu Tuệ, Lương Kỳ Gia đột nhiên nảy ra sáng kiến.

“Tiểu Tuệ, kính mắt của cậu có thể cho mình mượn mang được không?”

“Làm chi đột nhiên muốn đeo kính mắt của mình?” Tiểu Tuệ ngây ngốc sờng sốt một chút.

“Mình nghĩ muốn thay đổi tạo hình một chút.”

“Đang yên đang lành tự nhiên muốn thay đổi tạo hình làm cái gì?” Tiểu Tuệ hoài nghi hỏi.

“Không có gì, cũng chỉ là đột nhiên muốn thử xem một chút mà thôi, ình mượn kính mắt được không?” Cô tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Mượn cũng được, nhưng không phải cậu không bị cận thị hay sao? Mình cận hơn ba độ liền đó nha.” Nói xong đem kính mắt đưa đến cho cô.

“Mình chỉ là không mang kính mắt mà thôi, mình cũng cận thị gần hai độ, cho nên không sai biệt lắm.” Cô khấn cấp tiếp nhận kính mắt đeo lên trên mặt mình, sau đó quay đầu ngấm mình trong gương.

Vẻ mặt thấy không tệ lắm, hơi khác một chút so với bộ dáng ban đầu, nếu đem tóc vấn lên một chút chắc sẽ còn khó nhận ra hơn nữa.

Tiếp theo, cô muốn tìm một cây bút, cái đũa, trâm cài đầu, hoặc dây thun cũng được, chỉ cần là thứ có thể giúp cô đem mớ tóc dài này vấn lên là được.

“Tiểu Tuệ, trên người cậu có bút không?” Cô hỏi, biết Tiểu Tuệ thường hay mang theo bút viết trong ví tiền.

“Bút? Có nha, cậu muốn làm chi?” Tiểu Tuệ thò tay vào túi đồng phục, mở ví tiền lấy ra một chiếc bút đưa cho cô.

“Thật tốt quá! Cho mình mượn!” Cô thiếu chút nữa là lớn tiếng hoan hô lên mất.

Nhìn cô dùng chiếc bút đem mái tóc vừa dài vừa thẳng tùy tiện quấn lên trên đỉnh đầu, Tiểu Tuệ nhin không được quái dị nhú mày hỏi: “Cậu rất cuộc đang làm cái trò quỷ gì thế?”

“Nhìn đẹp không?” Cô xoay người hỏi cô bạn của mình.

“Khó coi chết đi được.”

“Tốt lắm.” Cô vừa lòng nở nụ cười.

“Kỳ Gia, cậu rất cuộc đang làm cái trò quỷ gì vậy?” Về mặt Tiểu Tuệ có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm cô.

“Không có nha.”

“Không có mới là lạ! Nếu không cậu tự nhiên đi làm xấu chính mình làm gì? Đưa kính đây cho tớ.” Tiểu Tuệ vươn tay ra.

“Cậu đã nói ình mượn mà.” Lương Kỳ Gia đem hai tay bảo vệ cái kính, kháng nghị nói.

“Tớ không phải đã cho cậu mượn đeo sao? Bằng không, kính của mình hiện tại sao lại ở trên mặt cậu?”

“Nếu đã ình mượn thì tốt rồi, đợi mình quay trở lại chỗ ngồi rồi trả lại cho cậu được không, Tiểu Tuệ?” Cô thương lượng nói.

Trước đó vài lần ở trong công ty cùng Trạm Diệc Kỳ tiếp xúc gần gũi đều là không cẩn thận ở trên hành lang tình cờ gặp qua, hay là lúc lên tàu hoặc trong thang máy, cho nên chỉ cần cô bình an trở về chỗ ngồi, rời xa hành lang cùng các khu vực công cộng là được rồi.

“Không được, trừ phi cậu thành thật nói ình biết nguyên nhân cậu biến mình thành thế này.” Tiểu Tuệ khoanh hai tay lại trước ngực, bộ dáng không thể thương lượng nói cô.

Nguyên nhân này căn bản là không thể nói nha. Lương Kỳ Gia khổ sở nghĩ.

“Chúng ta trước về văn phòng rồi nói sau được không? Mình rời khỏi chỗ lâu lắm rồi.” Cô kéo dài nói, quyết định đùa giỡn một chút, chờ trở về văn phòng đem kính trả lại cho bạn tốt, đến lúc đó cái gì cũng không nói là được.

“Được rồi.” Tiểu Tuệ không chút nghi ngờ nhìn cô, gật gật đầu.

Hai người một trước một sau tiêu sái ra khỏi toilet nữ, Lương Kỳ Gia đi ở phía sau len lén nhìn khắp bốn phía, tai nghe tám phương. Hoàn hảo, hành lang trước mặt không có ai ngoài hai người. Không có người khác, cô không tự chủ được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bất quá bây giờ còn không phải là thời điểm yên tâm, chờ cô bình yên trở lại chỗ ngồi, vượt qua hai giờ nữa sẽ tan tầm, đến lúc đó mới có thể an ổn được.

Cầu mong ông trời phù hộ.

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

Ông trời không có nghe thấy lời cầu xin của cô!

Không, phải nói ông trời có nghe thấy, hơn nữa nghe được quá rõ ràng, cho nên mới làm theo nguyện vọng để cô bình an trở về chỗ ngồi, bình an qua hết hai tiếng rồi tan tầm, sau đó rời khỏi công ty ra đến cửa chính, không hề ngờ tới lại gặp được Tràm Diệc Kỳ đang ngồi ở bên ngoài quán cà phê đối diện mặt đối mặt nhìn nhau.

Lương Kỳ Gia bị kinh hãi đến nỗi suýt té ngã, nhanh chóng đem ánh mắt của nhìn dời đi, chậm chạp bước sau Tiểu Tuệ, trong lòng không ngừng gào thét, trời ơi, trời à, làm ơn đừng cho anh ta nhận ra cô, làm ơn, làm ơn, làm ơn.

“Kỳ Gia, cậu nhìn xem, là Tràm soái ca nha!” Tiểu Tuệ cũng nhìn thấy hấn, phát ra tiếng kêu vô cùng hưng phấn. “Anh ấy làm sao có thể ngồi uống cà phê một mình ở đằng kia được cơ chứ? Cơ hội khó tìm, đi thôi, chúng mình đi qua nói với anh ấy mấy câu.”

“Đừng náo loạn, cậu muốn cùng hấn nói cái gì? Chúng ta nhận ra hấn nhưng hấn lại không cần thiết phải quen biết chúng ta.” Lương Kỳ Gia kịch liệt nắm chặt tay cô bạn.

“Vì thế nên chúng ta mới cần đi qua nói chuyện cùng anh ấy, thuận tiện để cho anh ấy có thêm ấn tượng về bọn mình nha.” Tiểu Tuệ trái lại càng lôi kéo cô đi.

“Muốn gia tăng ấn tượng thì tự mình đi đi, tớ đối với anh ta một chút hứng thú cũng không có, tớ đi trước đây.” Lương Kỳ Gia giật bàn tay khỏi sự lôi kéo của Tiểu Tuệ, lắc đầu từ chối.

“Không được, đã là bạn bè thì phải cùng đi với nhau, tớ đi một mình ngại lắm.” Tiểu Tuệ lại nhanh chóng giữ chặt lấy cô.

“Đã thẹn rồi thì thôi đi.”

“Nhưng mà cơ hội ngàn năm khó được, tớ không muốn buông tay à.” Tiểu Tuệ nói xong quay đầu nhìn về phía Tràm Diệc Kỳ, không nghĩ tới hấn đúng lúc này đứng lên, rời khỏi chỗ làm cho cô vừa mừng vừa sợ liên tục nói: “A, anh ấy đứng lên rồi kia, phải đi sao? A, anh ấy đi về phía chúng ta này. Trời ạ! Anh ấy đang nhìn mình, anh ấy đang nhìn mình kia, Kỳ Gia!”

Tiểu Tuệ mỗi lúc một lẩm lờ, tim của Lương Kỳ Gia cũng đập bình bịch không yên, chợt dạ lùi bước về phía sau Tiểu Tuệ, đợi cho tới lúc Tràm Diệc Kỳ đến gần thì cô đã hoàn toàn trốn ở phía sau lưng Tiểu Tuệ, đầu cúi thấp, mái tóc dài buông xuống che kín hết gương mặt.

“Hi, xin chào, Trạm tiên sinh.”

Cô nghe thấy Tiểu Tuệ lấy giọng điệu có một chút khấn trương lại mang điểm then thùng mở miệng nói.

“Chúng ta quen nhau?”

Cô nghe thấy Trạm Diệc Kỳ nói như vậy, thanh âm so với trong trí nhớ của cô càng trầm thấp, lại không khàn khàn như vậy.

“Tôi là nhân viên Quý thị, lúc anh đến công ty tìm ông chủ có vài lần gặp mặt qua. Tôi gọi là Lưu Tiểu Tuệ.”

“Khó trách tôi lại cảm thấy hai người có điểm quen mặt, thì ra thật sự đã từng gặp gỡ. Vị tiểu thư đứng sau cô cũng vậy sao?”

Nghe thấy hắn đem đề tài chuyển tới trên người cô, Lương Kỳ Gia cảm thấy cả người lập tức cứng đờ.

“Đúng thế, cô ấy tên là Lương Kỳ Gia, chúng tôi cùng nhau ở công tác ở phòng kế toán.” Tiểu Tuệ nói xong liền bước sang bên, nháy mắt khiến cho cả người Lương Kỳ Gia hiện lên trước mắt Trạm Diệc Kỳ.

“Xin chào Lương tiểu thư.”

Thiếu Tiểu Tuệ ở trước mặt làm lá chắn, thanh âm của hắn nhất thời trở nên gần trong gang tấc, trên thực tế đúng là như vậy, giầy của hắn cách cô không đến một mét mà thôi. Lương Kỳ Gia cảm thấy lòng bàn tay của mình không ngừng đổ mồ hôi, trái tim kinh hoàng đến độ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Xin chào.” Cô cúi đầu nói, hoàn toàn không có dũng khí dám ngẩng đầu lên đối mặt với hắn.

Làm ơn đi, ông trời đừng để cho hắn nhận ra cô, làm ơn, làm ơn đi mà.

“Trạm tiên sinh làm sao có thể ngồi một mình uống cà phê ở dưới lầu như thế?” Tiểu Tuệ mở miệng hỏi.

“Tôi đang đợi người.”

“Chờ ông chủ sao? Có muốn chúng tôi chờ cùng không, nhiều người vẫn đỡ nhàm chán hơn một mình chứ!” Tiểu Tuệ tích cực hỏi.

Không muốn, không muốn, không cần, làm ơn đi, ông trời làm cho hắn nói không cần đi, cô đứng lên còn có thể mượn quần áo để che khuất cái bụng, nếu ngồi xuống chắc chắn sẽ lộ ra, hơn nữa nếu không thừa dịp hắn chưa nhận ra mình mà chạy trốn, trời biết hắn có thể đột nhiên nhớ ra cô hay không à?

Hắn hẳn là không nhận ra cô đi? Hoặc là hắn đã nhận ra nhưng lại làm như không biết, coi như đã quên rồi? Nếu là về sau thì đây đúng là điều mà cô mong muốn, nhưng nếu một ngày nào đó hắn phát hiện ra cái bụng của cô thì...

Không được, cô nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được, càng nhanh càng tốt!

Nghĩ thế, cô cố lấy dũng khí mở miệng. “Tiểu Tuệ, mình có việc phải đi trước một chút, hai người cứ từ từ nói chuyện đi nhé.” Sau đó nhanh chóng liếc hắn một cái, đồng thời cho hắn một nụ cười cứng ngắc, “thật xin lỗi.”

“Không sao đâu, tôi cũng đang muốn đi lên lầu tìm Quý Thành Hạo. Cám ơn ý tốt của Lưu tiểu thư, tôi xin đi trước, tạm biệt.” Nói xong, Trạm Diệc Kỳ mỉm cười cúi thấp người xuống, tao nhã quay đi bước vào trong cổng chính, nháy mắt liền biến mất bên trong.

“Thật là đẹp trai quá đi thôi! Cậu không thấy mỗi một động tác giơ tay nhắc chân của anh ấy đều tràn ngập mị lực mê người hay sao?” Tiểu Tuệ thở dài đầy say mê.

Cô không biết, cô chỉ cảm thấy chính mình khấn trương lo lắng đến sắp rút cả tim ra ngoài luôn. Lương Kỳ Gia ở trong lòng thâm oán thần trả lời.

Nhưng mà cô không hề nghĩ tới hắn lại sẽ rời đi trước, làm cô thở phào nhẹ nhõm được một hơi song cũng không khỏi cảm thấy có chút ít giật mình và thất vọng.

Xem ra hẳn thật sự không nhận ra cô, bằng không chính là đối với cô nửa điểm hứng thú cũng không có, cho nên mới có thể không cần quay đầu đã tiêu sái rời đi như thế.

Đêm đó đối với hắn mà nói, có lẽ đơn thuần chỉ là một đoạn nhân duyên như sương sớm, trời sáng rồi cũng sẽ tan đi nhường chỗ cho ánh dương, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Tuy cảm giác có chút bi thương, nhưng chuyện này căn bản không thể trách hắn, bởi vì phản ứng như thế này cũng là nguyên nhân vì sao trước đó cô lại chọn hắn làm tình nhân một đêm, hắn cũng không có làm cô thất vọng mà, quả thật đã quên cô rồi. Nhưng trong bụng cô vẫn còn đang nuôi dưỡng con gái bé bỏng của hai người.

“Kỳ Gia?”

Thanh âm to tướng của Tiểu Tuệ đem kẻ đang chu du trong dòng cảm xúc là cô kéo tuột trở về.

“Cậu làm sao mà lại ngây ngốc ra như thế? Đang suy nghĩ cái gì?!” Tiểu Tuệ hỏi cô.

“Không có gì, tớ đang suy nghĩ xem có hay không nên nhân lúc người ta còn chưa phát hiện mình mang bầu mà trở về nhà một chuyến.” Cô nói dối xong, lại nhin không được hỏi thêm. “Vừa rồi Trâm tiên sinh hẳn là không có nhìn ra mình là phụ nữ đã có thai đi?”

“Mỗi ngày đám đồng nghiệp cùng cậu gặp mặt còn chưa nhìn ra nổi, anh ấy làm sao có thể thấy được chứ?!” Về mặt Tiểu Tuệ như đang chê trách thói ngây người của cô, sau đó nhanh chóng trở lại chuyện chính. “Cậu về nhà làm cái gì? Ba cậu không phải là mỗi tuần đều đến thăm hay sao?”

Lương Kỳ Gia cảm thấy thật may mắn là cô bạn này không có nghi ngờ vì sao cô lại hỏi xem Trâm Diệc Kỳ có nhìn ra mình mang thai hay không.

“Ông bảo mong tớ có thể về qua nhà một chút, dì và em trai đôi khi cũng nhắc đến tớ.” Cô trả lời.

“Loại chuyện ma quỷ này mà cậu cũng tin hay sao?”

“Không tin, nhưng mà mình biết đây là mong muốn của ba mình, mong mình vĩnh viễn có thể nhớ về căn nhà đó, cũng biết mình có người nhà, dù gì căn phòng đó cũng không phải nhà của tớ, toàn bộ cũng không hẳn thuộc về tớ.”

“Người nhà?” Tiểu Tuệ cười nhạt.

“Tớ cũng biết chuyện này thực buồn cười, nhưng đây là hy vọng của ông, tớ không muốn ngay cả cố gắng thử làm một lần cũng không có làm cho ông thất vọng.”

“Cậu đã muốn thử hai mươi năm, cũng không phải chưa từng thử qua, tớ thật sự không biết trong đầu ba cậu rốt cuộc nghĩ đến cái gì nữa?” Tiểu Tuệ đảo cặp mắt trắng dã cay nghiệt nói.

Lương Kỳ Gia bắt đầu dĩ cười trừ. “Cho nên mình không đi dạo phố cùng cậu được, thật xin lỗi.”

“Chuyện này có gì mà cần phải xin lỗi, nhưng cậu xác định mình thật sự phải về đó sao? Muốn tớ cùng về không? Có người ngoài ở đó, thái độ của dì cậu có lẽ sẽ bớt tồi tệ đi chút ít.” Tiểu Tuệ lo lắng đề nghị.

Cô lắc đầu. “Ba mình ở nhà, bà ta sẽ không đối xử quá tệ với mình đâu.”

“Vậy cậu nên cẩn thận một chút.”

“Được. Cậu đi dạo phố vui vẻ nhé, bye bye.” Cô nhìn cô bạn gật đầu, vẫy tay mấy cái.

“Bye.” Tiểu Tuệ cũng vẫy vẫy tay sau đó liền xoay người rời đi.

Thu hồi tầm mắt nhìn theo bóng Tiểu Tuệ rời đi, Lương Kỳ Gia xoay người đi theo hướng khác một cách vô mục đích, cũng không về thẳng nhà như lúc này đã nói.

Vừa rồi tất cả những gì cô nói đều là lời dối trá, ba căn bản chưa bao giờ nói dì hay em trai nhớ đến cô, cũng không hề muốn cô rảnh rỗi về nhà chơi gì hết. Ngược lại, thật ra ba cũng hiểu rằng cô chuyển ra ngoài

sống sẽ tốt hơn, chẳng qua ông lo lắng áp lực kinh tế sẽ đè nặng lên vai cô, mà ông lại không có cách nào để giúp đỡ hết bởi vì toàn bộ tiền đều nằm trong tay vợ của mình.

Người cha đáng thương năm đó vì muốn được phép nuôi dưỡng cô mà gần như đã cắt đứt tiền rồi làm đủ mọi chuyện không công bằng với mình làm cho cô vô cùng áy náy.

Vì vậy cô mới luôn chăm chỉ đọc sách, mong rằng bản thân sẽ không hề thua kém ai, ít nhất có thể kiếm được chút tiền hoặc tìm ra đối tượng kết hôn có thể cùng cô hiếu thuận với cha, ai biết rằng lại phát sinh ra chuyện mang thai khi chưa kết hôn này chứ...

Than nhẹ một hơi, cô cảm thấy thất vọng có chút mỏi liên đi vào trong công viên, tìm một cái ghế đá ngồi xuống, thanh thần nghỉ ngơi và nhìn những ánh nắng chiều dài xa không bị những tòa nhà cao tầng che khuất đến gần người.

Mùa hè mặc dù buổi chiều rất dài, nhưng qua bảy giờ thì sắc trời vẫn dần dần tối đi.

Lương Kỳ Gia nhẹ nhàng vỗ về cái bụng đang dần rõ hơn khi ngồi xuống, nghĩ mình có lẽ nên ăn bữa tối một chút, tuy rằng cô không đói, nhưng vì cục cứng, cô vẫn nên ăn một chút gì mới được.

Chính là nên ăn cái gì đây?

“Cục cứng, con muốn ăn cái gì?” Nhưng mà cục cứng đâu có khả năng trả lời cô, vẫn là chính mình tìm đáp án thì hơn. “Tiệc đứng cũng được, đồ ăn xanh nhiều, lựa chọn cũng phong phú nữa.”

Thì thảo tự nói xong, cô tựa vào lưng ghế để đứng dậy, quay người lại, lập tức bị người chắn ở trước mặt dọa cho kinh hồn bạt vía.

Trạm Diệc Kỳ!

“Em mang thai? Là con của tôi sao?” Trạm Diệc Kỳ nhìn chằm chằm cô hỏi.

“Không!” Bởi vì chuyện tình đột ngột xảy ra, Lương Kỳ Gia không chút nghĩ ngợi kiên quyết phủ nhận, không hề hay biết rằng sự kinh hoàng của mình chính là giấu đầu lòi đuôi, không đánh đã khai.

Không khí giữa hai người đột nhiên trầm mặc.

Trạm Diệc Kỳ bị chuyện ngoài dự tính này dọa cho ngây người.

Lương Kỳ Gia bị sự xuất hiện bất thành linh của hắn, cùng với phản ứng kịch liệt của mình dọa cho ngây người theo.

Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ giống như hai pho tượng đá đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích, không khí cứng đờ biến hoá kỳ lạ đến không lường được.

“Em thật sự có mang con của tôi?” Trạm Diệc Kỳ lại mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

“Làm sao có thể?” Cô cười gượng nói, đột nhiên bừng tỉnh ra rằng hắn hoá ra đã sớm nhận ra cô, chỉ là không muốn biểu lộ ra trước mặt Tiểu Tuệ mà thôi.

“Vậy đứa bé là con ai?” Hắn nhìn không chớp mắt vào cô mà hỏi.

“Đương nhiên là bạn trai của tôi.” Cô theo bản năng nói dối ngay.

“Bạn trai? Tôi nghĩ bình thường thì trong tình huống này người ta sẽ nói là của chồng mình chứ.” Hắn đính chính lại lời của cô.

Lương Kỳ Gia cứng người đi một chút.

“Đứa nhỏ được mấy tháng?” Hắn lại hỏi.

“Năm tháng.” Cô nói dối, bởi vì chuyện bọn họ phát sinh tình một đêm cách đây đã sáu tháng, hắn có thể dễ dàng tính ra được tuổi của đứa nhỏ.

“Có lẽ là sáu tháng mới đúng đi.” Hắn lại nói.

Cô hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, cúi thấp đầu nói không nổi nửa câu.

“Đi thôi, không phải em chưa ăn cơm sao? Anh mời em ăn cơm.” Hấn đột nhiên vòng vo chuyển đề tài.

“Không cần.” Cô không chút nghĩ ngợi lập tức lắc đầu cự tuyệt.

“Nhưng anh muốn.” Nói xong, hấn nhanh chóng nắm lấy khuỷu tay cô, một cách kiên định mà không hề làm cô đau để kéo về phía trước.

(ND: Đoạn này Diệc Kỳ ca đã xác định rồi, muốn dỗ ngọt Kỳ Gia tỷ nên mình đổi xưng hô.)

Đầu Lương Kỳ Gia trở thành một mảnh hỗn loạn. Hiện tại rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Hấn làm sao lại có thể xuất hiện ở đây chứ? Lại còn kiên trì muốn mời cô ăn cơm?

Bình thường khi đàn ông phát hiện tình nhân một đêm của mình mang thai, hấn là nên e sợ chạy còn không kịp, kiên quyết phủ nhận đứa bé trong bụng mới đúng, vì sao hấn không phản ứng như thế? Người này rốt cuộc muốn như thế nào chứ?

“Trạm tiên sinh, tôi...”

“Lấy quan hệ của chúng ta, anh nghĩ em có thể được rồi?” Hấn ôn hòa nói.

Đem hai chữ tiên sinh bỏ đi, vậy không phải là chỉ còn một chữ Trạm thôi sao? Hấn muốn cô gọi hấn như vậy, Trạm? Da gà của cô nhện không được nổi lên từng tảng, hơn nữa còn nói cái gì mà lấy quan hệ của chúng ta, bọn họ thì có quan hệ gì?

Trừ bỏ là cha của thai nhi trong bụng cô ra.

Nhưng là hấn cũng không hề biết được chuyện này cơ mà, không phải thế sao?

Cô vừa rồi đã nói với hấn đứa nhỏ không phải con của hấn, hấn rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

“Trạm tiên sinh, tôi hy vọng anh có thể quên chuyện xảy ra đêm hôm đó.” Cô hít sâu một hơi, lời vừa mới thốt ra lập tức bị hấn đánh gãy.

“Vì sao?”

Hấn lại còn hỏi!

“Bởi vì đó chỉ là tình một đêm mà thôi.” Cô dừng lại.

“Có đứa nhỏ rồi thì sẽ không còn là chỉ nữa.” Hấn cũng dừng lại theo, ánh mắt sáng ngời nhìn cô.

Lương Kỳ Gia nhện không được lại cương một chút, nhúu mày nói với hấn: “Tôi vừa rồi đã nói đứa nhỏ không phải của anh, vì sao anh còn cố nói như vậy?”

“Bởi vì em đang nói dối.”

Cô dùng âm thanh lạnh lùng phòng bị đáp lại: “Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Dựa vào phản ứng kịch liệt vừa rồi, cùng với thái độ của em bây giờ.” Hấn định liệu trước nói: “Anh có thể cảm giác được em đang kinh hãi, Lương Kỳ Gia tiểu thư.”

“Đó không phải kinh hãi, mà là kinh ngạc, bởi vì những lời mà anh nói đều hết sức khó tin.” Mặt cô đã không còn chút máu nhưng vẫn cố gắng giả dụ.

“Tùy em muốn nói như thế nào, nhưng sự thật chính là sự thật.”

“Anh căn bản không hề biết sự thật là cái gì!”

“Thật sự là như vậy sao? Không bằng chúng ta đến bệnh viện nhờ bác sĩ nói cho anh biết sự thật là như thế nào, em thấy sao?”

Về mặt Lương Kỳ Gia trở nên khiếp sợ, rốt cuộc nói không nổi câu nào nữa.

Trạm Diệc Kỳ nhện không được than nhẹ một hơi, không hiểu cô vì sao muốn phủ nhận hấn là cha của đứa nhỏ trong bụng mình.

Có lẽ lời cô nói là thật, đứa nhỏ thật sự không phải của hắn. Một thanh âm đột nhiên ở trong lòng hắn vang lên, nhưng là cũng không biết vì sao, trực giác mách bảo rằng đứa nhỏ chính là con của hắn.

Cô nói đứa nhỏ hơn năm tháng rồi, hắn nhìn qua bụng thì cũng thấy gần như thế, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy cô không phải là loại phụ nữ tùy tiện lên giường với đàn ông!

Ách, tình một đêm kia cùng với hắn không tính, hắn rõ ràng nhìn thấy phản ứng của cô với tình dục cùng động tác đều tràn ngập trức trặc, cho dù đó không phải là lần đầu tiên của cô.

Tóm lại mặc kệ lúc trước cô vì sao lại đề nghị làm chuyện tình một đêm cùng hắn, hắn vẫn tin tưởng cô tuyệt đối không phải cái loại đàn bà hay cùng người ta quan hệ, trên thực tế hắn hoài nghi liệu có phải đó là lần đầu tiên cô tìm tình nhân một đêm hay không, cho nên mới có thể cảm thấy đứa nhỏ hắn là con của mình.

Nhưng mà đó cũng chỉ là suy nghĩ riêng của hắn.

Không hề muốn chỉ là suy nghĩ trong đầu, Trầm Diệc Kỳ nhú nhú mày.

Hắn hy vọng đứa nhỏ là con hắn, về phần nguyên nhân thì...

Tuy rằng hắn cũng hiểu được chuyện này có chút mạo danh kỳ diệu (khó tin, không lường trước được), nhưng mà hắn chính là thích, thích muốn nhìn bộ dáng cô mang thai, sinh ra đứa nhỏ của mình. Đây là lần đầu tiên hắn đối với một người phụ nữ có loại cảm giác như thế, cảm giác muốn kết hôn.

(ND: Hội chứng này được người ta gọi là YRML - yêu rồi mà lại.)

“Đứa nhỏ trong bụng có khỏe không?” Hắn hỏi, cố làm dịu đi không khí.

“Con không phải con của anh.” Lương Kỳ Gia cả người cứng ngắc nói, cũng không chút cảm kích.

“Được rồi, vậy chúng ta nói đến chuyện cha của đứa nhỏ, anh ta là người như thế nào?” Hắn bắt đầu dĩ vãng dài một hơi, sửa miệng nói.

Nếu cô đã kiên trì rằng đứa nhỏ không phải của hắn thì hắn thực muốn biết cha của đứa nhỏ là người như thế nào, chỉ cần nghĩ đến tên đó thôi là hắn đã thấy ghen tuông khủng khiếp.

Không nghĩ tới Trầm Diệc Kỳ sẽ hỏi như thế, Lương Kỳ Gia há mồm lại không thể nói được câu gì, bởi vì hình ảnh xuất hiện ngay ở trong đầu cô cũng chỉ có hắn, mọi thứ đều được hình dung giống với người này.

Cha của đứa nhỏ đeo một chiếc kính mắt vuông vắn, bộ dạng nho nhã dễ gần, tuấn dật mê người. Thân cao hơn mét tám, dáng người đẹp đến mức người mẫu tạp chí cũng khó sánh kịp, lại có giọng nói mà DJ radio(*) có theo cũng không nổi. Người đó mặc dù không phải là ngôi sao nhưng luôn sở hữu một đồng fan hâm mộ, là bạch mã hoàng tử, tình nhân trong mộng, bạn trai lý tưởng của hàng ngàn cô gái.

(*) DJ radio: convert nói thể thôi, ta là ta muốn đổi thành phát thanh viên của đài lắm - ND.

“Đó là bạn cùng lớp của tôi thời đại học, tên là Đường Gian.” Cô cố sức nghĩ đến một người đàn ông khác, lung tung loạng quạng thế nào lại đúng vào chuyện xưa. “Đó là bạn trai, cũng là mối tình đầu của tôi. Chúng tôi gặp lại nhau ở buổi họp lớp, sau đó kết giao.”

Trầm Diệc Kỳ đối với câu trả lời của cô không có lời nhận xét nào, đem ánh mắt chuyển về phía bàn tay trống trơn cùng ngón tay không hề đeo nhẫn.

Một đôi nam nữ yêu nhau, sau khi nhà gái mang thai thì nhà trai chắc chắn phải lập tức cầm nhẫn hướng nhà gái cầu hôn chứ? Cho dù hôn lễ không thể lập tức cử hành nhưng nhẫn thì tuyệt đối không thể thiếu, sao trên tay cô lại không có nhẫn, chuyện này đại biểu cho cái gì?

Bạn cũ thời đại học Đường Gian sao? Đây lại là một lời nói dối ư? Hay đó chính là một kẻ chỉ biết ăn chơi mà không chịu phụ trách? Mà cô chẳng lẽ không thêm nhân cơ hội này lừa dối để hết trách nhiệm cho hắn, thay đứa bé tìm một người cha nguyện ý làm kẻ đổ vỡ sao?

Suy nghĩ này, khiến cho Trầm Diệc Kỳ không thể nào không hoài nghi.

Chẳng lẽ cô thật sự đã yêu tên hỗn đản nào rồi? Nhưng đáng vẻ khi nhắc đến đối phương của cô không giống cho lắm.

Cô quả nhiên là cô gái vừa kỳ quái vừa mâu thuẫn, luôn dễ dàng khơi mào quyết tâm chinh phục tìm hiểu trong hần, không uống công hần đối với cô nhớ mãi không quên, còn muốn đem cô cưới về làm vợ nữa.

“Bộ dạng của anh rất xấu sao?” Hần hỏi cô.

“Cái gì?” Lương Kỳ Gia ngơ ngác nhìn hần, không hiểu vì sao hần đột nhiên nói như vậy. Nếu như hần gọi là xấu thì chắc trên thế giới này không có cái gì gọi là đẹp hết mất.

“Anh có thiếu tay hoặc thiếu chân sao?” Không để ý đến phản ứng ngốc nghếch của cô, hần lại hỏi.

Cô trừ bỏ việc ngơ ngác nhìn hần thì hoàn toàn không biết trả lời như thế nào.

“Hay là em đã từng nghe đến chuyện gì xấu xa về anh đi, giống như hoa tâm, lạm tình, ăn chơi không chịu trách nhiệm, hay là mấy chuyện bát quái khác chẳng hạn?” Hần dừng một chút, “có sao?”

Cô lắc đầu.

“Một khi đã như vậy, vì sao em không chịu thừa nhận đứa nhỏ là của anh đâu? Là điều kiện của anh không tốt, không xứng với em sao?”

Thì ra đó là lý do mà hần đột nhiên hỏi một đồng vấn đề không thể nào hiểu nổi như vậy, chỉ muốn biết vì sao cô cự tuyệt hần.

Mà, vì sao à? Lương Kỳ Gia thầm tự hỏi chính mình.

Điều kiện của hần tốt như vậy, đáng vẻ đẹp trai lại lắm tiền, là đối tượng kết hôn mà người đàn bà nào cũng tha thiết mơ ước, quan trọng nhất là cô còn mang thai đứa nhỏ của hần, có thể dễ dàng mẹ sang vì con, gả vào nhà giàu sang, không phải thế sao?

Nhưng vấn đề ở chỗ, hần thật sự sẽ vì đứa nhỏ mà kết hôn cùng cô sao?

Cho dù có, cái gọi là nhà giàu sang đen sâu như biển, tương lai sau này như thế nào cô còn không biết, nếu chờ đứa bé sinh ra xong họ đòi ly hôn ngay lập tức, như vậy cô có thể tranh quyền giám hộ được với hần sao?

Không có mẹ đẻ bên cạnh, đứa bé sinh ra có bao nhiêu đáng thương, cô đều đã tự mình trải qua hết thấy, cũng biết rõ hơn bất cứ ai cảm giác ham mộ cùng khát vọng có một gia đình hoàn chỉnh, sự bất đắc dĩ này vô cùng khó chịu, cô không muốn con gái của mình cũng phải trải qua cuộc sống như thế.

Có mẹ bên cạnh đứa trẻ như bảo bối, không còn mẹ thì nó chỉ còn là thứ cây không rễ mà thôi.

Đối với đứa nhỏ mà nói, nếu cha mẹ hai người không thể có chung tiếng nói, cô tình nguyện để con gái không có cha, cũng sẽ không để nó mất mẹ.

Đó là nguyên nhân khiến cô không chịu thừa nhận, không muốn thừa nhận, cũng không dám thừa nhận mọi chuyện, cô phải vì con gái của mình mà suy nghĩ.

“Bởi vì đứa bé căn bản không phải là của anh, anh muốn tôi thừa nhận như thế nào?” Cô cố ý thở dài một hơi, lấy biểu tình bất đắc dĩ trả lời.

Trạm Diệc Kỳ trầm mặc nhìn cô. Hần phát hiện tường thành phòng ngự của cô thật sự rất dày, xem ra hôm nay không phải là lúc để tìm hiểu đến cùng mọi việc, phải để cho cô thả lỏng phòng mới được.

“Được rồi.” Hần đột nhiên rút lại bàn tay đang nắm ở khuỷu tay của cô, gật gật đầu nói.

Về mặt Lương Kỳ Gia nghi hoặc khó hiểu nhìn hần, hoàn toàn không biết hai chữ hần vừa nói ra có ý tứ gì.

“Em đều đã nói hết ra như vậy, nếu anh còn dây dưa không rõ nữa thì đúng là tự làm mình mất mặt rồi.” Hần lộ ra một nụ cười khổ, nói với cô, sau đó lui về phía sau từng bước, biểu tình trở nên xa cách cùng lễ phép. “Lúc đứa nhỏ đầy tháng và em kết hôn nhớ nói cho anh biết, thư mời giao cho Quý Thành Hạo là được, anh sẽ đem quà đến mừng.”

Nói xong, hắn cúi đầu nhìn cô một chút rồi mới xoay người nhẹ nhàng rời đi giống như lúc xuất hiện.

Lương Kỳ Gia ngây ra như phỗng, nhìn bóng dáng hắn càng lúc cách càng xa, thẳng đến khi hắn hoàn toàn đi khỏi tầm mắt của mình mà cô vẫn chưa thể hồi phục lại tinh thần.

Hắn cứ như vậy mà rời đi, tin tưởng vào lời cô nói là đứa nhỏ không phải của hắn sao?

Mới vừa rồi hắn không phải còn rất kiên định nói cô đang nói dối sao? Không phải còn lấy giọng điệu thật bất đắc dĩ hỏi cô vì sao không chịu thừa nhận đứa nhỏ là con hắn hay sao?

Vì sao đột nhiên lại dễ dàng buông tha hết mọi nghi vấn của mình, nói đi là đi như thế?

Nhưng kết quả này không phải là thứ cô muốn sao? Hy vọng hắn tin rằng đứa nhỏ không phải con của hắn, hy vọng hắn cách mình xa một chút.

Hiện tại hy vọng của cô trở thành sự thật, vì sao một chút cảm giác nhẹ nhõm đều không có, ngược lại giống như là có thứ gì đó nghẹn ở yết hầu, hay là ở trái tim, làm cho hô hấp có điểm khó khăn, lòng lại còn đau đớn nữa...

Lúc đứa nhỏ đầy tháng và em kết hôn nhớ nói cho anh biết, anh sẽ đem quà đến mừng... Hắn nói thế, nhưng hắn lại không có nói sẽ đến dự, đến xem con gái của bọn họ...

Lương Kỳ Gia, cái đồ ngu ngốc này! Rốt cuộc mi muốn như thế nào chứ?

Không muốn cho hắn biết cha đứa nhỏ là hắn, lại hy vọng hắn đến thăm đứa nhỏ; hy vọng hắn tin là đứa bé không phải của hắn, hắn tin rồi bản thân lại khó chịu; mong hắn sẽ cách mình càng xa càng tốt, chờ hắn đi xa thật sự rồi, mi lại thấy đau lòng, tổn thương, mi cứ muốn rồi lại không, kỳ quái khó hiểu, rốt cuộc là muốn như thế nào?

Trạm Diệc Kỳ, một người đàn ông may mắn có được mọi thứ, cái gì cũng không thiếu, hắn cho tới bây giờ vẫn luôn là đối tượng mà cô không thể hy vọng xa vời đến, cũng không dám hy vọng nốt.

Tình một đêm xảy ra cùng hắn là một chuyện tuyệt vời ngoài ý muốn mà cô đã đánh bậy đánh bạ, lại còn mang thai, cô căn bản không dám đem chuyện ngoài ý muốn này thành nấc thang để một bước lên trời, thuận lý thành chương hết.

Cô không phải ngu ngốc.

Nhưng mà một người ngay cả việc thử một lần cũng không dám, chẳng lẽ liền thông minh hơn kẻ ngu ngốc sao?

Không! Cô không thể vọng tưởng, càng không thể miên man suy nghĩ, vì con gái cô cần phải chấp nhận sự thật này.

Sự thật chính là cô bé lọ lem chỉ là một câu chuyện cổ tích, chim sẻ biến phượng hoàng chỉ là điện ảnh, chúng nó sẽ không phát sinh ở thế giới thực tế này, cho dù có xảy ra thì chuyện sau ra sao, cũng chẳng có ai biết sẽ như thế nào?

Một bên là tương lai không biết trước được, một bên là tương lai an bình như bây giờ, thân là một người bình thường, cô tình nguyện lựa chọn về sau, sống cuộc đời bình dị là đủ rồi.

4. Chương 04

CHƯƠNG 4

Nhìn tài liệu mà thám tử đưa cho, Trạm Diệc Kỳ một chút ngoài ý muốn cũng không cảm thấy, sớm đã biết rằng đứa nhỏ trong bụng Lương Kỳ Gia chính là của hắn.

Trong tài liệu viết thai nhi đã hai mươi sáu tuần tuổi, nói cách khác, cô mang thai đã gần sáu tháng rưỡi, vậy mà tuần trước còn dám trợn mắt nói dối hần rằng đứa nhỏ chỉ có năm tháng mà thôi, chẳng lẽ cô không biết con số không thể nói dối sao? Lừa ai được chứ.

Nhưng mà, mang thai hơn sáu tháng, bụng của cô như thế có phải là quá nhỏ hay không? Cô rất cuộc có ăn cơm không vậy, thân thể sẽ không có vấn đề gì chứ? Đứa con bé bỏng của họ bây giờ làm sao rồi?

Hần tiếp tục lật giở tài liệu, phát hiện văn phòng thám tử này đưa tới tin tức thật đầy đủ, ngay cả chẩn đoán của bác sĩ cũng đều ghi lại.

Hần nhanh chóng xem qua báo cáo một chút. May mà phía trên đầu viết là thể trạng bình thường, chỉ có ở tuần thứ mười hai là nôn nghén nghiêm trọng, không có cảm giác thèm ăn, sau đó thì mọi thứ đều bình thường.

Hần hơi yên tâm một chút, nhưng vẫn cảm thấy cô nên béo lên thì tốt hơn. Không quan hệ, về sau có hần ở bên cạnh, cô nhất định sẽ có thể từ từ mà khỏe hơn.

Hần tiếp tục nhìn số liệu bên trong, tiếp đó là quan hệ của cô với người nhà, hiện tại thì ra cô đang thuê nhà sống một mình ở bên ngoài, thật sự khiến người khác vừa tức giận vừa đau lòng.

Cô gái này thoát nhìn bề ngoài thông minh sáng sủa như thế, không nghĩ tới lại ngốc vậy!

“Mẹ sang vì con”, bốn chữ này chẳng lẽ cô chưa từng nghe qua hay sao?! Rõ ràng là có thể bắt hần chịu trách nhiệm, dễ dàng gả cho con rùa vàng là hần này rồi hưởng thụ cuộc sống phu nhân không cần đi làm, chỉ cần hưởng thụ, lại còn có người chăm sóc, thế mà lại ngốc nghếch tự đi kiếm tiền rồi sống chất bóp qua ngày. Đúng là cái đồ đại ngu ngốc mà!

Đột nhiên, trong đám tài liệu hiện lên một cái tên quen thuộc thu hút sự chú ý của hần.

Đường Gian? Thì ra người này là có thật, lại còn là mối tình đầu của cô nữa.

Miệng hần bắt giác khê nhếch lên, thú vị đoán. Bất quá nội dung kế tiếp lại tuyệt nhiên không thú vị, còn làm cho cả gương mặt hần trầm hần xuống. Tên hỗn đản khốn kiếp này thế mà dám cùng người khác đánh đố, sau đó cùng cô kết giao, lừa gạt cảm tình của cô, mà cô cũng ngờ ngác căn câu không biết gì!

Cô quả nhiên là cái đồ ngu ngốc!

Kêu lên một tiếng nhằm xua đi cái nỗi xúc động vừa bộc phát, hần quăng tập tài liệu lên bàn sau đó dựa vào lưng ghế.

Hiện tại những chuyện nên biết đến hần đều đã biết, còn lại chuyện không biết cũng chỉ có lí do vì sao cô phải lừa gạt nói rằng đứa nhỏ không phải của hần mà thôi.

Điểm ấy mới là quan trọng nhất, cũng là điều khiến cho hần nghĩ mãi không ra.

Chẳng lẽ cô nghĩ rằng hần sẽ giống cái tên Đường Gian kia đùa bỡn cảm tình của cô sau đó sẽ vứt bỏ hay sao?

Hay là cô lo lắng hần sẽ để tâm đến đứa bé, sẽ cùng cô sinh ra nó rồi chỉ cần đứa trẻ không cần mẹ.

Ừm, điểm này tựa hồ có vẻ hợp lí hơn.

Nhưng mà nguyên nhân thật sự vẫn chỉ có cô mới có thể giải đáp, mà nếu hần muốn biết đáp án cũng chỉ có cách chậm rãi tiếp cận cô, sau đó từ từ mà tìm hiểu thôi.

Tưởng tượng tới quá trình tiếp cận cô sau đó tìm hiểu bí mật ấy, Trạm Diệc Kỳ đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương.

Hần nghĩ muốn tiến gần cô nhanh hơn chút.

Chuyện này thật là ngoài ý muốn nha...

Tan làm, Lương Kỳ Gia cùng Tiểu Tuệ sóng vai tiêu sái đi đến cửa lớn của công ty, vừa đi vừa nói chuyện. Đột nhiên Tiểu Tuệ ngừng một chút, quay đầu nhìn về phía ví da của cô hỏi: “Di động của cậu kêu sao?”

Lương Kỳ Gia cũng sốt một chút, cúi đầu xem xét, thế này mới nghe thấy di động của mình đang đổ chuông liên hồi.

Cô vội vàng lấy di động ra tiếp cuộc gọi. “Alô?”

“Anh là Trạm Diệc Kỳ.”

Thanh âm mà ngay cả khi nằm mơ cũng không muốn nghe đến đột nhiên truyền ra từ trong di động, cả người cô lập tức đều ngây dại.

“Anh là ai?” Cô không thể tin nổi hỏi, cho rằng mình nhất định đã nghe lầm.

“Trạm Diệc Kỳ.” Hắn lặp lại một lần.

Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, không thể phản ứng được gì. Vì sao hắn có thể biết được số điện thoại của cô, vì sao lại gọi điện thoại đến chỗ cô?

“Làm sao vậy?” Phát hiện phản ứng của cô có điểm kỳ quái, Tiểu Tuệ quan tâm hỏi.

Cô nhanh chóng lắc đầu, sau đó dùng ngữ khí bình thường nói với hắn: “Có việc gì sao?”

“Ở bãi đỗ xe hướng mười giờ có một chiếc xe BMW màu xanh đen, ngay gần chỗ em, có nhìn thấy hay không?” Lương Kỳ Gia nhìn theo hướng hắn, liếc sang ven đường liền thấy được chiếc xe.

“Anh ở trên xe chờ em.” Hắn nói đơn giản, phẳng phất như đó là chuyện đương nhiên vậy.

Cô nghe vậy nhin không được lộ ra biểu tình hoang mang khó hiểu. Anh ta muốn làm gì? Cô muốn hỏi như thế, nhưng vì Tiểu Tuệ đang ở ngay bên cạnh nên không thể nói thoải mái được.

Sự trầm mặc của cô làm cho hắn nghĩ cô định cự tuyệt.

“Nếu em không chịu lại đây, anh sẽ đi qua đó.”

“Không cần!” Cô sợ hãi lập thốt lên. Nếu để cho hắn đến đây tìm cô, cô làm sao giải thích với Tiểu Tuệ được chứ!

Không thể để hắn lại đây được. “Tôi đi, nhưng anh phải đợi một chút.” Cô nhanh chóng nói.

“Được, anh chờ em.” Nói xong, hắn chủ động chấm dứt cuộc trò chuyện.

Xác định hắn đã tắt máy, Lương Kỳ Gia mới đem di động cất vào trong ví.

“Ai muốn cậu đi đâu vậy?” Không đợi cô mở miệng, Tiểu Tuệ đã mang theo biểu tình hoài nghi cùng quan tâm cau mày hỏi trước.

“Một người bạn mà cậu không quen.” Cô nói dối.

“Là bạn hay là kẻ thù? Về mặt lúc nhận điện thoại của cậu có chút sợ hãi, không có chút gì là vui mừng hết.” Tiểu Tuệ không dễ dàng bị lừa như vậy.

Cô trầm mặc không nói gì.

“Người đó là đàn ông?” Tiểu Tuệ xem sắc mặt của cô rồi đoán.

Lương Kỳ Gia do dự, không biết có nên hay không tiết lộ chuyện về hắn, dù sao đây cũng không phải là việc nhỏ.

“Có phải cha của đứa nhỏ trong bụng cậu hay không?”

Cô không kịp che dấu mở to mắt, không nghĩ tới Tiểu Tuệ lại có thể miễn cưỡng đoán trúng được việc này.

“Mình đoán đúng rồi?”

Cô nhanh chóng lắc đầu, nhưng đã quá muộn, bởi vì vẻ mặt Tiểu Tuệ đã hiển hiện rõ ràng. “Cậu không cần giấu giếm mình vì nếu cậu không nói thì mình không ép.”

“Tuy rằng mình không biết cậu cùng tên đó đã xảy ra chuyện gì, có ân oán thù hận gì với nhau, nhưng mà mình hi vọng cậu biết rằng, khi nào cần có người giúp đỡ thì nhớ là còn có mình, được không?” Tiểu Tuệ chân thành nhìn bạn tốt, nói xong vỗ vỗ tay cô, mỉm cười nhìn sau đó xoay người rời đi.

Lương Kỳ Gia mang theo ánh mắt cảm động cùng xin lỗi nhìn theo bóng bạn mình rời đi, thẳng đến khi thân ảnh của Tiểu Tuệ biến mất ở trong đám đông, cô mới thật cẩn thận nhìn trái nhìn phải xung quanh một chút, xác định không có ai quen biết nhìn thấy mình xong mới vội vàng bước tới chiếc xe BMW đằng xa.

Cô vừa mới tới gần, cửa kính thủy tinh của chiếc xe BMW sang trọng đã bật mở.

“Lên xe đi.” Trạm Diệc Kỳ quay đầu nói với cô.

Cô không do dự chút nào, lập tức mở cửa ra và ngồi vào trong. Đứng ở chỗ này rất nguy hiểm, tùy lúc sẽ có người nhận ra cô hoặc là bị người quen của hắn bắt gặp, nhanh chút rời đi vẫn là tốt hơn.

“Anh có thể kéo cửa kính của xe lên được không?” Cô phát hiện chỉ cần kéo cửa kính xe lên thì người bên ngoài sẽ không nhìn thấy bên trong đang diễn ra cái gì nữa.

“Em có vẻ rất lo sẽ có người nhìn thấy chúng ta ở chung một chỗ nhỉ.” Hắn có chút dăm chiêu liếc nhìn cô một chút, sau đó làm theo yêu cầu mà kéo cửa kính xe lên.

Cô trực tiếp gật đầu thừa nhận: “Anh là người nổi tiếng, tôi không muốn chỉ vì mới tiếp xúc cùng anh chút thôi đã bị người ngoài bàn tán.”

“Tôi không lên tivi, cũng chưa từng xuất hiện ở mặt báo mà cũng tính là người nổi tiếng sao?” Trạm Diệc Kỳ bật cười nói.

“Anh làm sao có thể có được số điện thoại của tôi?” Không muốn cùng hắn thảo luận vấn đề có phải người nổi tiếng hay không, Lương Kỳ Gia nhíu mày chuyển đề tài.

“Anh tự có cách của mình!”

Đây là câu trả lời gì chứ? Mày của cô càng nhăn lại nhanh hơn, nhưng dù sao vấn đề này cũng không quá quan trọng, dù sao hắn cũng đã có số của cô rồi.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Cô hỏi lại, “tôi nghĩ lần trước chúng ta đã nói hết sức rõ ràng, không có việc gì thì cũng không nên gặp lại nữa.”

“Em cảm thấy chúng ta đã nói rõ ràng với nhau? Vì sao anh không thấy như vậy?” Hắn thoải mái tự nhiên nói.

“Anh nói thế là ý gì?” Cô cố gắng giả ngu.

“Em mang thai mấy tháng rồi?” Hắn không đáp mà hỏi lại.

“Vấn đề này lần trước tôi đã cho anh một đáp án rồi.”

“Đúng, tôi nhớ rõ em nói là năm tháng, nhưng anh lại cảm thấy không đúng như thế thì phải? Anh đã tính đi tính lại rồi, hai mươi sáu tuần hẳn phải là hơn sáu tháng chứ không phải là năm, đúng không?” Hắn nhìn thẳng vào cô mà hỏi.

Lương Kỳ Gia cứng đờ cả người, gương mặt cũng dần dần tái nhợt.

“Tôi... tôi không hiểu anh đang nói cái gì hết.” Cô né tránh ánh mắt của hắn, cứng ngắc nói.

“Nếu em không hiểu anh đang nói gì, chúng ta có thể cùng nhau đến bệnh viện phụ sản An Tâm nhờ bác sĩ Trần Tâm Mai giải thích chính xác cách tính tuổi của thai nhi, xem xem hai mươi sáu tuần là sáu tháng hay là năm tháng, thế nào?”

Ngay cả bác sĩ Trần Tâm Mai của bệnh viện phụ sản An Tâm hẳn cũng đã biết, Lương Kỳ Gia bây giờ chỉ cảm thấy bình bại núi đổ, có giấy giụa nữa cũng chỉ uống công.

Nhưng mà thời gian mang thai cũng không thể chứng minh ai là cha của đứa nhỏ, cô không thể chưa chi đã muốn lui binh được.

“Được rồi, tôi thừa nhận là mình đã nói dối về chuyện này, nhưng hi vọng anh sẽ không vì thế mà hiểu lầm, bởi vì đứa nhỏ thật sự không phải của anh.” Cô biết thời biết thế nói.

“Đúng, em lần trước cũng đã nói qua, đứa nhỏ là của bạn trai em, nhưng mà theo anh được biết thì em không hề có bạn trai, thậm chí ngay cả một bạn bè là người khác phái cũng không có, tất cả đều là bạn nữ. Dưới tình huống như vậy, anh rất hiếu kỳ tự hỏi, đứa bé trong bụng của em không phải của anh thì là của ai?” Trầm Diệc Kỳ chậm rãi nói.

Hắn ngay cả việc này cũng đã biết? Lương Kỳ Gia khiếp sợ đến mức gần như nói không ra lời.

Cô miễn cưỡng mở miệng, “có lẽ là một đối tượng khác đã từng cùng tôi có tình một đêm. Tôi có thể không có bạn trai, nhưng mà những tình nhân một đêm giống như anh thì có rất nhiều.”

“Như thế này cũng không sao.”

Cô trừng mắt nhìn hắn. Lời này có ý tứ gì?

“Anh không ngại làm cha của đứa bé trong bụng em.”

Cô ghen lời, nhìn hắn chằm chằm như vừa nhìn thấy một con quái vật lớn vậy. “Tôi đã nói rằng đứa bé không phải là của anh, anh lại còn lảm nhảm cái gì nữa? Anh điên rồi sao?” Cô thét chói tai.

“Anh cam đoan mình bây giờ hết sức bình thường.”

Cô trừng mắt nhìn hắn như thể muốn cầm một cái gì đó tiến đến đánh cho hắn bất tỉnh ngay bây giờ, miễn cho người này lại tiếp tục nói những điều kinh hãi làm mình không thể nào tin nổi nữa.

Hắn rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cô đã nói đến hết nước hết cái là đứa nhỏ không phải là của hắn, thậm chí còn ám chỉ cho hắn biết rằng, cô là một người phụ nữ vô đạo đức, tùy tiện đến nỗi ngay cả cha của đứa bé trong bụng cũng không biết là ai, vì sao hắn vẫn còn cố chấp bướng bỉnh như thế, còn nói rằng không ngại làm cha của bào thai này?

Hắn nhất định là điên rồi, người đàn ông bình thường không bao giờ nói năng như vậy hết.

“Kẻ điên nào cũng đều cảm thấy mình rất bình thường.” Cô thất bại nói.

Trầm Diệc Kỳ nhin không được bật cười.

“Anh đói bụng rồi, em có muốn ăn gì hay không?” Hắn hỏi.

Cô thật sự muốn đem đầu hắn xé ra làm từng mảnh để xem bên trong đó rốt cuộc chứa được cái gì. “Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bằng điều kiện của anh còn sợ không có đàn bà ưu ái sao, vì cái gì cứ bám riết lấy một người phụ nữ đã có bầu như tôi chứ?”

“Em nói như vậy khiến anh có cảm tưởng mình giống kẻ biến thái vậy.” Hắn bật cười nói.

“Vì sao cứ tìm đến tôi?”

“Bởi vì anh thích em.”

Lương Kỳ Gia bị câu nói ngoài sức tưởng tượng này của hắn làm cho toàn thân choáng váng, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, nên vui mừng, hân hoan, hay là vẫn nên kinh ngạc, hoài nghi.

Bởi vì anh thích em.

Hắn nói thật sao? Không phải là đùa giỡn, lừa gạt cảm tình của cô sao?

Cô phát hiện thì ra bản thân đang hy vọng hắn nói thật, lại còn xa vời đến mức mong chờ hắn thích cô.

Tại sao có thể như vậy chứ? Không nên như vậy, hy vọng xa vời luôn luôn vĩnh viễn không thể nào chiếm được, không có khả năng nhận được cảm tình mà còn phải chuốc lấy thật nhiều thống khổ, cô từ nhỏ đến lớn thể nghiệm qua không biết bao nhiêu lần còn chưa đủ thâm sao?

Trên thế gian này, cái gì cũng có thể ôm ấp hy vọng. Tiền, cố gắng kiếm sẽ có; xe, có tiền là có thể mua; bạn trai, chỉ cần đi xem mặt là ngay lập tức có; ầm ập, cùng lắm thì bỏ tiền mua mấy bộ quần áo là xong. Chỉ có mơ ước lấy được tình yêu cùng tình thân từ người khác là không, cho dù có cố gắng hy vọng xa vời hay cố gắng trả giá thì cũng vĩnh viễn không có được hồi báo.

Dì, em trai như thế, Đường Gian cũng như vậy, mà hần... liệu có giống như họ không?

Cô có nên dừng cảm nếm thử một lần, cho dù không vì chính mình, thì cũng vì con gái hay không? Nhưng nếu như kết quả lại giống như những lần trước thì lần này bị thương không chỉ có mình cô mà còn có cả con gái mình, thậm chí còn có thể mất đi cả con bé nữa.

Không, tiền đặt cược như vậy quá lớn, cô không thể mạo hiểm! Không thể mạo hiểm như thế được!

“Anh đừng có ăn nói lung tung, chúng ta căn bản là không hề quen biết nhau.” Cô lạnh lùng đáp trả.

“Ai trước khi kết giao cũng đều không hề quen biết nhau, huống hồ, có quen hay không không quan trọng, quan trọng là em có muốn cùng người đó thiết lập quan hệ hay không, hiện tại bây giờ bắt đầu cũng không muộn.”

“Tôi không muốn cùng anh có quan hệ gì hết!”

“Thật sao? Vậy thì thật đáng tiếc!” Trạ Diệc Kỳ cố ý nói chậm lại, quay người nở một nụ cười nho nhã mê hoặc, thâm tình và chân thành với cô. “Nhưng mà... anh muốn!”

Lương Kỳ Gia quả thực không thể nào tin được, cô đang bị uy hiếp, lại còn bắt cóc trắng trợn nữa, mà tên cướp đó chính là Trạ Diệc Kỳ, người đàn ông ngũ quan đoan chính, nho nhã hiền lành, nụ cười vô hại, được người người tán dương là “nổi bật vô cùng, diện mạo hiên ngang”, khiến bao nhiêu cô gái chết mê chết mệt vì mình!

Tại sao lại thành ra như vậy chứ?

Vì sao bây giờ cô lại ở trong nhà hần?

Lương Kỳ Gia cố sức nghĩ lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô nhớ rõ cô nói với hần rằng mình không muốn cùng hần có quan hệ gì hết, hần liền nói là hần muốn, sau đó thì sao? Hần nói mình đói bụng, hỏi cô muốn ăn cái gì, cô không thèm trả lời, hần liền tự quyết định xem nên đưa cô đi đâu, chỉ có hai người mà gọi lên một bàn đầy thức ăn, rồi còn không ngừng gấp cho cô đến đầy cả bát nữa.

“Ăn thịt đây này, có thể bổ sung thêm protein và sắt.”

“Ăn cá cũng tốt, bổ sung thêm canxi.”

“Ăn rau chân vịt nữa, bổ sung thêm cả vitamin A và vitamin B - 11.”

“Nước hoa quả cũng tốt không kém, có vitamin C.”

Suốt cả một buổi tối cô giống hệt như kẻ đang tham dự khóa học về dinh dưỡng vậy, món này chứa những chất gì, thứ nào đối với phụ nữ có thai là tốt, ăn cái gì để cho cục cưng trở nên thông minh xinh đẹp, cô nghe đến nỗi choáng váng xây xẩm mặt mày, rốt cuộc bản thân đã ăn những thứ gì cũng không còn nhớ rõ nữa, chỉ biết là lúc đi ra khỏi nhà ăn, bụng của cô no kinh khủng khiếp!

Sau đó thì sao?

Đúng rồi, bởi vì bụng ăn đến no thật là no, no căng lên ấy, cô căn bản không có cách nào để tự mình đứng chờ xe bus hay đến ga điện ngầm, đành nhờ hần lái xe đưa trở về nhà.

Hần không thèm hỏi cô địa chỉ đã đưa cô đến đúng nơi, đến lúc này Lương Kỳ Gia mới giật mình phát hiện, thì ra, sau buổi nói chuyện lần trước, hần đã phái người điều tra và theo dõi cô.

Cảm giác của cô hết sức phức tạp, bất quá điều này không phải là thứ nên suy nghĩ bây giờ.

Cô nhớ rõ hần lái xe đưa cô đến dưới lầu căn hộ mà cô thuê, xung quanh không có chỗ để dừng xe, người này liền không thèm để ý xem xe mình có thể bị tha đi mất hay không, trực tiếp dừng lại ở ven đường, chiếm đến hơn phân nửa đường cái rồi nhất quyết phải đưa cô đến tận cửa! Không phải là cửa lớn dưới lầu, mà là cửa căn hộ cô đang sống à!

Trạm Diệc Kỳ thoát nhìn bộ dáng ôn nhu hòa nhã, giống kẻ dễ nói chuyện vô cùng, nhưng kỳ thật chính là kẻ cứng đầu hết mức.

Một mực đòi đưa cô lên lầu, đến trên lầu lại đòi vào phòng kiểm tra, xác định bên trong không có bọn trộm cướp hay thứ gì nguy hiểm đến cô mới chịu rời đi.

Cô mệt đến mức không còn khí lực mà cùng hần tranh chấp nữa, trên thực tế thì có tranh cũng không thắng nổi, cho nên đành âm ức để mặc hần thích làm gì thì làm, mặc hần đi lật tung từng góc ngách kiểm bọn trộm cướp không hề tồn tại.

Hần tỉ mỉ dạo quanh căn phòng nhỏ của cô một vòng, kiểm tra toilet, cửa sổ, ban công, khóa cửa chính cùng vách tường...

Vách tường á?

Đúng vậy, cô thấy rõ ràng hần gõ gõ vào mặt tường màu xanh, đem cả lỗ tai áp lên đó xem cách âm thế nào khiến cô không thể giải thích nổi, thật chẳng hiểu hần đang muốn làm cái gì cho đến tận lúc người này đứng dậy, tỉnh bơ nói với mình: “Vách tường này quá mỏng, thiết bị cách âm không tốt chút nào,” thì cô mới bừng tỉnh và hiểu ra.

Tên đó lại tiếp tục soi mói không ngừng và bình luận.

Không khí không đủ lưu thông, dễ mắc bệnh, ánh mặt trời chiếu vào không đủ sáng, lan can cửa sổ và ban công không an toàn, cửa không đủ chắc, thang máy quá cũ kỹ, hàng xóm hai bên thì phức tạp, hần thậm chí còn nhìn cái đèn huỳnh quang bằng ánh mắt ghét bỏ và nói: “Mới có 80W thì không đủ sáng, phòng này cần phải tối thiểu 120 đến 150W mới được.” Sau đó liền tự tiện quyết định chỗ ở mới cho cô.

“Em không thể ở lại chỗ này được.” Hần kết luận.

Cô cảm thấy không tài nào hiểu nổi, không thể ở nơi này, vậy hần muốn cô đi đâu ở nhà?

“Cám ơn anh vì đã đưa tôi về nhà, còn mời tôi ăn cơm nữa. Nhưng ngày mai tôi còn phải đi làm, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, vì thế, cửa ở bên kia, thứ cho tôi không tiễn.” Cô ngồi ở đầu giường, miễn cưỡng cất giọng nói.

Lúc này đã chín giờ hơn rồi, cô quả thực cảm thấy hơi mệt, muốn đi ngủ cho nên coi như không có nghe thấy tên này nói cái gì hết cả đi, miễn cho hần lại huyền thuyên không dứt.

“Mặc kệ em có cần đi làm hay không, phụ nữ có thai vẫn là nên nghỉ sớm một chút.”

Trạm Diệc Kỳ gật gù đồng ý. “Vì thế em nhanh chút thu dọn đồ đạc cho xong, lấy những thứ cần dùng trong hai ngày tới là được, còn đâu chờ ngày nghỉ quay lại đóng gói sau.”

“Anh đang nói cái gì vậy? Tại sao tôi phải thu dọn đồ đạc, thu dọn để đi đâu cơ chứ?” Cô nhún mày, không chút kiên nhẫn chất vấn.

“Nhà của anh.”

“Nhà anh?” Cô trợn mắt há hốc mồm hỏi lại.

“Đúng, nhà của anh.” Hần lặp lại.

Cô một câu cũng nói không được.

“Đừng ngăn người nữa, em không phải nói muốn nghỉ ngơi sớm hay sao? Nhanh thu dọn đồ đạc đi, hay là em muốn anh làm giúp?” Hần nói được thì làm được, trực tiếp mở tủ quần áo của cô ra bắt đầu.

“Anh làm gì thế?” Lương Kỳ Gia bất chợt hoàn hồn, vội vàng kêu lên, bằng tốc độ nhanh như sét đánh chạy đến chặn trước tủ quần áo. “Rầm.” một tiếng, tủ quần áo đóng ập lại sau lưng, cô hung tợn trừng mắt nhìn

hắn. Bên trong này có cả nội y cùng đồ cá nhân của cô đó nha, tên này sao có thể tự tiện mở ra rồi còn đòi thu dọn nữa chứ?!

“Giúp em dọn đồ.” Hắn nói hết sức đương nhiên.

“Tôi không hề nói sẽ đến ở nhà anh.”

“Cần gì, anh đã nói là được rồi.”

A, tức chết cô mà. “Anh rốt cuộc mắc phải cái bệnh gì chứ? Tôi nhắc lại, tôi sẽ không đến ở nhà anh đâu.”

“Em sẽ.” Trạm Diệc Kỳ ôn hòa nói. “Nếu một mình anh cũng không thể thuyết phục được em thì có thể mời Tiểu Tuệ đến giúp chúng ta cũng được.”

“Anh uy hiếp tôi?” Không thể tin được, cô trợn to mắt nhìn hắn.

“Nói uy hiếp thì nghe có vẻ trầm trọng quá, phải nói là thuyết phục mới đúng.” Hắn lắc đầu sửa lời của cô. “Nếu có thêm Tiểu Tuệ mà cũng không thể thuyết phục nổi em, anh nghĩ nhờ các đồng nghiệp trong công ty cũng tốt lắm, họ chắc chắn sẽ nguyện ý giúp anh làm việc này. Đúng không?” Hắn mỉm cười nhìn cô nói.

Xin hỏi, đây không gọi là uy hiếp thì nên gọi là cái gì?

Lương Kỳ Gia không dám tưởng tượng nếu Tiểu Tuệ biết cô cùng Trạm Diệc Kỳ phát sinh tình một đêm, đứa nhỏ trong bụng cũng là con của hắn thì sẽ có phản ứng thế nào, càng không dám nghĩ xem nếu các đồng nghiệp khác mà phát hiện thì sự tình sẽ thảm hại ra sao? Cô chắc chắn không thể ở lại công ty được nữa.

Cô không thể không có việc làm được, nếu không có nguồn thu nhập thì không ổn, chỉ còn cách chấp nhận sự uy hiếp của hắn, tâm không cam lòng không nguyện thu thập chút đồ dùng cần thiết rồi ngồi lên xe Trạm Diệc Kỳ, theo hắn đến chỗ này.

Đây đích thực là một tên bất cóc, tuy rằng toàn bộ quá trình không có hành động thô lỗ nào xảy ra, nhưng đây chính là bất cóc trăm phần trăm mà.

Kẻ ti bỉ!

Tên đáng giận!

Cái gì gọi là nhìn người không nên nhìn tướng mạo, giờ cô đã hoàn toàn lĩnh ngộ được rồi, không, phải nói là khắc sâu trong lòng ấy chứ.

Kẻ hỗn đản khốn khiếp ra vẻ tử tế này, thật là làm cô tức chết mà!

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

Tuy rằng rất tức giận, nhưng bởi vì nơi này thật sự rất thoải mái, giường chiếu mềm mại, điều hòa mát mẻ, chăn gối thơm ngát, hơn nữa bốn phía đều tĩnh lặng cho nên Lương Kỳ Gia liền lợi dụng ngay lập tức. Rửa mặt chải đầu trong phòng tắm xong xuôi, leo lên giường nhắm mắt lại, cô thậm chí không cần dùng đến một phút đồng hồ đã ngủ say, ngủ đến tận lúc ánh nắng rực rỡ chiếu vào trong phòng, mở mắt ra đã là tám giờ rưỡi.

Tiếng chuông điện thoại di động đã đánh thức cô.

Trong phòng có rèm cửa rủ xuống nên có chút tối tăm. Vừa mở mắt tỉnh dậy cô còn không biết rõ mình đang ở đâu, nhưng chiếc điện thoại trên tủ cứ kêu không ngừng, cô vội vàng tiếp điện thoại trước đã, việc khác tính sau.

“Alo?”

“Kỳ Gia, bây giờ cậu đang ở đâu thế?”

Cô ngáp ngừng một chút mới nhận ra thanh âm của người bên kia. Là Tiểu Tuệ.

“Mình cũng không biết.” Cô trả lời, trong đầu vẫn còn là một mảnh hỗn độn.

“Không biết?” Tiểu Tuệ ngây người một chút. “Cậu không phải đang ngủ mê đấy chứ?”

“Không.” Cô không nghĩ nhiều liền thành thật trả lời.

“Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Mấy giờ?” Cô không rõ lắm.

“Tám giờ rưỡi!”

Tám...

“Tám giờ rưỡi?” Lương Kỳ Gia đột ngột kêu ầm lên, cả người trong nháy mắt thanh tỉnh lại, cũng vội vàng nhòe dậy khỏi giường.

“Đúng, Tám rưỡi, cậu bình thường rất ít khi đi muộn nên mình mới gọi điện thoại hỏi thăm một chút xem sao, không nghĩ tới giờ này rồi mà cậu vẫn còn ngủ khì khì.” Thanh âm của Tiểu Tuệ có chút hoài nghi. “Cậu có muốn đến đây làm việc nữa không? Hay vẫn ở nhà nghỉ một ngày đi thì hơn, mình giúp cậu xin phép.”

A, nếu nghỉ thì cô lấy gì mà ăn bây giờ?

“Mình bây giờ lập tức đến, tầm khoảng hai...” Cô chợt im lặng, nghĩ đến mình căn bản không hề biết nhà của Trạm Diệc Kỳ ở nơi nào, gần đây có bến xe buýt hay trạm xe điện ngầm nào không, cần mất bao lâu để đi đến công ty nữa?

Đáng giận, hai giờ không thể đủ được, nguyên tìm bến xe, chờ xe đến rồi cả thời gian giao nhau giữa các trạm không chừng đã quá hai giờ rồi, cô có thể đến được công ty vào lúc giữa trưa đã là quá giỏi. Ngộ nhỡ bất hạnh gặp phải tắc đường, không cẩn thận lạc đường hay gặp sự cố gì khác thì khỏi cần nói thêm...

“Ê, Kỳ Gia, nghe được mình nói gì không?” Tiểu Tuệ thấy đầu bên kia im lặng nên vội hỏi han.

“Sao?”

“Cậu vừa rồi nói cái gì mình không có nghe rõ, cậu bảo đại khái cái gì?”

“Tiểu Tuệ, mình nghĩ một chút thôi, hôm nay có lẽ đành nhờ cậu xin phép nghỉ một ngày vậy.” Lương Kỳ Gia thay đổi chủ ý, quyết định lợi dụng thời gian rảnh này dò đường, làm rõ hoàn cảnh hiện tại bây giờ của mình trước đã.

Lấy tình hình kiên quyết không chịu thỏa hiệp của Trạm Diệc Kỳ, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, cô đoán chắc cơ hội có thể trở lại căn phòng bé nhỏ của mình là vô cùng bé nhỏ, thôi thì nhanh chút thích ứng với chỗ ở mới này thì hơn.

“Ok, mình đây giúp cậu xin phép, cậu hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt một hôm đi.”

“Cảm ơn.”

“Không khách khí, bye.”

Chấm dứt cuộc trò chuyện, Lương Kỳ Gia nhìn thoáng qua thời gian trên di động. Hiện tại đã là tám giờ ba mươi lăm, cô cảm thấy có chút không tin được.

Cô rất ít khi ngủ trễ như vậy, đồng hồ sinh lý luôn có thói quen báo thức trước bảy giờ, cho dù là ngày nghỉ cũng không ngoại lệ.

Tiểu Tuệ nghe thấy việc này còn không thể tin được, bởi vì cô bạn này sáng nào cũng phải dùng đến ba, bốn cái đồng hồ báo thức mới có thể tự động tỉnh lại, đối với cô ấy mà nói, chuyện này so với năng lực đặc biệt chẳng khác nhau chút nào.

Thế thì sáng hôm nay cô rốt cuộc là làm sao mà lại có thể ngủ quên được chứ?!

Cô quay đầu nhìn về phía tấm rèm cửa sổ đang che lấp ánh sáng, lại nhìn lên chiếc điều hòa đang thổi ra khí mát, cúi đầu liền thấy tấm chăn mỏng mềm mại trên người, cô nghĩ cô đã tìm được đầu sỏ của chuyện này rồi - không đúng, đây chỉ là nguyên nhân mà thôi, thủ phạm chân chính phải là kẻ tên Tràm Diệc Kỳ kia mới đúng.

Hắn vẫn còn ngủ sao? Hay đã đi làm rồi? Nếu đã đi làm, sao không qua đây gọi cô dậy, không được, cô nhất định phải làm rõ với hắn mới được.

Xốc chăn lên, xuống giường, cô đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu xong, đi ra khỏi phòng liền lập tức thấy được kẻ kia đang ngồi nhàn nhã đọc báo ở phòng khách.

Nghe thấy tiếng bước chân cô, Tràm Diệc Kỳ ngẩng đầu mỉm cười.

“Chào buổi sáng.”

Tóc của hắn vẫn còn ẩm ướt, sắc mặt hồng hào, thần thanh khí爽, bộ dáng giống như người đã quen dậy sớm vận động, tắm rửa vậy, điều này làm cho Lương Kỳ Gia chỉ muốn phát hỏa mắng chửi ầm lên mà thôi.

“Anh dậy lúc mấy giờ?”

“Tầm bảy giờ.”

Nháy mắt, cô chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt. “Vậy sao anh không gọi tôi rời giường? Chẳng lẽ anh không biết tôi cần phải đi làm sao? Anh cố ý đúng không?”

“Phụ nữ có thai nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Anh đi mà nghỉ ngơi nhiều!”

Cô thật sự nhịn không được, những lời này của hắn cùng với “ăn thịt người” có cái gì khác nhau chứ?!

“Anh cho là nghỉ ngơi có thể kiếm được tiền sao? Nghỉ ngơi thì chủ cho thuê nhà sẽ không kiếm tiền sao? Nghỉ ngơi sẽ không có áp lực về kinh tế sao?” Cô khí thế bức người chất vấn hắn. “Anh căn bản cái gì cũng không biết, đừng có nói mọi việc đơn giản như vậy?”

“Nếu nghỉ ngơi mà vẫn có thể kiếm được tiền thì em sẽ chịu nghỉ?” Hai mắt Tràm Diệc Kỳ sáng hẳn lên, lập tức dùng sức gạt đầu. “Được, anh có thể cho em tiền, em chỉ cần ở nhà chịu khó nghỉ ngơi, không cần đi làm. Về phần tiền thuê nhà cùng những chi tiêu vặt vãnh khác anh cũng có thể giúp em trả, như vậy em sẽ không phải chịu áp lực về kinh tế nữa.”

Lương Kỳ Gia giận không thể át trùng mắt nhìn hắn, mà người này lại giống như không hề phát hiện, vẫn tiếp tục nói.

“Kỳ thật chuyện này vốn rất đơn giản, em chỉ cần nói cho anh biết đứa nhỏ là của anh, sau đó cùng anh kết hôn là Tràm phu nhân là được, đều do em cứ cứng rắn muốn mọi chuyện trở nên phức tạp đó chứ.” Hắn đương nhiên nói.

Dùng sức trùng hắn, cô cảm thấy chính mình thật sự muốn điên rồi, người đàn ông này rốt cuộc có tật xấu gì chứ? Chẳng lẽ hắn cứ thế khẳng định đứa bé trong bụng cô là của hắn, không sợ sẽ biến thành kẻ coi tiền như rác sao?

“Anh rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không hả?”

“Có đói bụng không? Bữa sáng em muốn ăn kiểu Trung hay kiểu Tây nào?” Hắn lại dùng chiêu cũ để dời đi sự chú ý của cô.

“Tràm Diệc Kỳ tiên sinh!” Cô tức giận kêu lên.

“Phụ nữ có thai không nên tức giận như vậy, sẽ ảnh hưởng đến quá trình phát triển của đứa bé trong bụng nha.” Hắn buông tờ báo trên tay, không nóng không nhẹ nói: “Hơn nữa nếu em muốn tức giận thì trước đó cũng nên ăn no bụng đã, nếu không lấy đâu ra sức để mà phát hỏa, đúng không nào?”

Nói xong, hắn đứng dậy đi về một góc phòng khác mở cửa vào bếp, sau đó nhìn cô nở một nụ cười vô cùng tao nhã.

“Kiểu Trung hay là Tây nào?”

“Cái gì cũng không cần, tôi chỉ muốn anh trả lời một vấn đề - anh, rốt, cuộc, muốn, thế, nào, hả?”

Hắn đột nhiên thở dài, vẻ mặt dung túng nhìn về phía cô. “Anh chỉ muốn em ăn uống tốt một chút, nghỉ ngơi nhiều một chút, làm một sản phụ khỏe mạnh vui vẻ, sau đó sinh một cục cưng cũng mạnh khỏe vui tươi, chỉ thế thôi.”

Cục cưng khỏe mạnh vui tươi?!

“Mục đích của anh quả nhiên là vì đứa bé của tôi.” Cô nhin không được bật thốt lên nói.

Trạm Diệc Kỳ nghe vậy nhú mày. “Vì đứa bé của em? Thì ra đúng là vì lí do này, em nghĩ rằng mục đích của anh chính là muốn cướp đứa bé trong bụng em, cho nên mới không chịu thừa nhận nó là con anh, đúng không?”

Cô cả người cứng đờ, miệng mấp máy, kiên quyết phủ nhận nói: “Đứa nhỏ không phải của anh.”

“Em không biết cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi sao?” Hắn thở dài.

“Đứa nhỏ không phải của anh.” Sắc mặt Lương Kỳ Gia đã tái nhợt nhưng vẫn kiên trì nhắc lại.

“Tâm tư phòng bị của em quá nặng, em yêu, anh cho đến bây giờ đều chưa từng nói qua sẽ chỉ cần đứa nhỏ mà không cần em.” Hắn có chút bất đắc dĩ, không biết nên nói như thế nào để có thể phá vỡ rào cản trong lòng của cô. “Trên thực tế, nếu em muốn anh nói thật thì, anh muốn em còn nhiều hơn đứa nhỏ này.”

Vẻ mặt hắn rất thành khẩn, nhưng lời nói ra lại khiến cho người khác khó thể nào tin được.

Lương Kỳ Gia vô cùng kinh ngạc. Trước kia hắn cũng từng nói với cô điều tương tự, nói hắn thích cô, mà bây giờ hắn còn nói muốn cô nhiều hơn cả đứa nhỏ nữa?!

Đây là thật chẳng? Có khả năng sao? Bằng diện mạo, điều kiện của mình, hắn xứng đáng với một cô gái tốt hơn nhiều, cũng có rất nhiều đối tượng để mà lựa chọn, hắn làm sao có thể yêu cô, lại còn chọn cô nữa chứ?

Trước khi bọn họ phát sinh tình một đêm, cả hai đã từng gặp mặt, hắn lại không hề có chút ấn tượng nào với cô. Sau khi tình một đêm xong, hai người đến nửa năm không hề gặp mặt, hắn cũng không có chút phản ứng nào cả, đến lúc biết chuyện cô mang thai mới đột nhiên có cái bộ dáng tích cực như thế. Vậy khác biệt chẳng phải ở chỗ cô có mang thai hay không còn gì?!

Nếu đã thế, hắn muốn cô như thế nào tin tưởng lời mình nói, tin tưởng rằng hắn muốn cô còn nhiều hơn muốn đứa nhỏ a?

“Tôi không tin.” Đây là câu trả lời của Lương Kỳ Gia.

“Em thật biết cách đả kích lòng tự tin của anh đấy, bảo bối. Lần đầu tiên bày tỏ tình cảm với con gái, lần đầu tiên cầu hôn với người ta, lần đầu tiên thành tâm thành ý thẳng thắn bày tỏ tâm tư chân thật của mình, kết quả lại bị em phủ quyết gạt bỏ. Ông trời, chẳng lẽ đây là cái mà người ta gọi là vật khắc vật hay sao?” Trạm Diệc Kỳ ra vẻ tan nát cõi lòng thở dài.

“Không buồn cười chút nào.” Cô lạnh giọng đáp lại.

“Anh cũng không phải đang nói điều gì đáng chê cười nha.” Hắn dùng vẻ mặt hết sức chân thật nhìn cô. “Nói xem, lí do vì sao em không tin lời anh nói?”

Không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, Lương Kỳ Gia mím đôi môi cánh hoa, do dự không biết có nên hay không thành thật trả lời hắn.

Trạm Diệc Kỳ cũng không thúc giục cô, hắn mở tủ lạnh, lấy bốn quả trứng cùng một bao thịt hun khói, thuần thực chế biến thịt và trứng chân nước sôi, bên kia còn không chút hoang mang nướng bánh mì thành thạo, lấy thêm một quả và bơ theo nữa.

“Sữa tươi hay là nước khoáng tiết trùng?” Hấn ngẩng đầu hỏi cô.

“Sữa tươi.” Cô bắt tri bắt giác trả lời.

Hấn gạt đầu, đổ sữa tươi ra cốc, xoay người tắt bếp ga rồi đem thịt hun khói bỏ lên trên bàn.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hấn đã đem bữa sáng chuẩn bị tốt rồi bưng lên bàn ăn.

“Đến, ăn bữa sáng trước, vừa ăn vừa nói hoặc đợi ăn xong hẵng nhắc đến cũng chưa muộn.” Hấn tiếp đón cô.

Hương thơm của thịt hun khói làm cho cái bụng của Lương Kỳ Gia không thể chống lại được, cô liền đi đến ngồi xuống tại cái ghế hấn đã kéo sẵn ình, cầm lấy dao nĩa bắt đầu thưởng thức.

Trứng chần nước sôi cực kì mềm, cực kì thơm ngon, thịt hun khói cùng bánh mì đã được hấn trét bơ sẵn cũng không thể chê vào đâu được.

Mứt hoa quả liền trở nên vô dụng bởi vì từ lúc cô cầm lấy dao nĩa lên hứng khói nếm thử trứng chần nước sôi xong, Trạm Diệc Kỳ đã tinh ý nhìn ra cô thích ăn mặn, liền giúp cô phết bơ lên bánh mì ngay, cô có một loại cảm giác được cưng chiều vô hạn mà khó hiểu.

“Ăn ngon không?”

“Có.” Cô không tự chủ được gật gật đầu.

“Vậy thì nên ăn nhiều một chút.” Hấn nói xong, lại múc một quả trứng chần nước sôi bỏ vào bát của cô.

“Tôi không ăn được nhiều như thế đâu.” Cô nhịn không được nũng nịu kháng nghị, cô đã ăn hết hai quả trứng chần nước sôi, hai miếng thịt hun khói cùng hai lát bánh mì, còn có một ly sữa tươi đang chờ cô nữa rồi.

“Ngon miệng thì nên ăn thêm một chút, em rất gầy.”

“Tôi đã béo lên sáu cân rồi!” Tuần này khéo lại tăng thêm một cân nữa mất.

“Mang thai sáu, bảy tháng mới béo sáu cân thôi sao, quá ít.”

“Bác sĩ nói điều đó là bình thường.”

“Khám thai lần tới vào lúc nào?”

“Thứ bảy tuần sau.”

“Anh đi cùng em.”

“A?”

“Chỉ có nghe chính miệng bác sĩ nói thì anh mới yên tâm được.”

Giọng điệu của hấn kiên trì mà quan tâm, giống như là thực sự để ý đến cô vậy, điều này khiến cho Lương Kỳ Gia không nhịn được lại lần nữa tự hỏi xem lời hấn vừa nói có bao nhiêu phần trăm là sự thật.

Cô có phải hay không không nên phủ nhận hấn nhanh như vậy, có phải hay không nên quan sát trước một thời gian rồi hẵng nói sau?

Nếu hấn là thật tâm, nếu hai người bọn họ thật sự có khả năng cùng chung một chỗ, cô cũng mong có thể cho con gái một gia đình đầy đủ, có ba có mẹ, cuộc sống dư dả, hoàn cảnh tốt đẹp như vậy.

“Nếu...” Cô do dự mở miệng, muốn nói lại thôi.

“Nếu cái gì?” Hấn giương mắt xem cô, ôn hòa hỏi.

“Nếu anh đồng ý kí một bản hợp đồng, chứng minh rằng mặc kệ sau này có phát sinh chuyện gì đều nguyện ý buông tha vô điều kiện cho quyền giám hộ đứa trẻ và trao nó ẹ thì... tôi đồng ý tin tưởng lời của anh một lần, thử cùng anh kết giao xem sao.”

“Nói đi nói lại, em vẫn là lo lắng anh sẽ tranh giành quyền nuôi đứa trẻ cùng em đúng không?” Trạm Diệc Kỳ bất đắc dĩ thở dài.

Cô trầm mặc không nói, cũng không nghĩ sẽ nói cho hắn biết chuyện bản thân mình đã từng trải qua cuộc sống không có mẹ ở bên như thế nào, cô không muốn để con của mình cũng đáng thương như vậy.

“Được rồi, nếu làm như vậy có thể khiến cho em yên tâm thì anh đồng ý.” Hắn đắm chiêu nhìn cô trong chốc lát rồi chậm rãi gật đầu.

“Thật sao?” Cô có chút vui mừng, lại có chút không dám tin hỏi lại hắn.

“Vậy chúng ta đi tìm luật sư cùng kí hợp đồng, được không?”

Lương Kỳ Gia nhanh chóng gật đầu, kích động thiếu chút nữa nói không nên lời. Hắn nhất định không biết được việc mình vừa làm có bao nhiêu ý nghĩa đối với cô đâu.

“Cám ơn anh.” Cô thấp giọng nói.

“Anh hi vọng lần sau nghe được sẽ là ba từ khác cơ.”

Cô khó hiểu nhìn hắn.

“Em đồng ý, hoặc là em yêu anh chẳng hạn.” Hắn nói.

Buổi tối, Lương Kỳ Gia nằm ở trên giường nghĩ vẩn vơ, kỳ quái, vì sao người đề nghị kí hiệp ước là cô, hắn cũng đã đồng ý ký tên, nguyện ý vô điều kiện buông tha cho quyền giám hộ đứa nhỏ, nhưng mà cô lại có cảm giác như mình đang lập kế hoạch bán thân là sao a?!

Càng nghĩ càng cảm thấy quái dị, cô nhồm dầy lấy cái hiệp ước bị cô cất vào bên trong ngăn kéo đựng sách vở ra nhìn kỹ lại lần nữa.

Hai bên nam nữ lập hiệp ước không sai, nội dung cũng không như cô tưởng, đại ý là tương lai mặc kệ phát sinh chuyện gì, hai bên tách ra thì quyền nuôi dưỡng đứa bé sẽ thuộc về nhà gái, mà nhà trai thì phải trả tiền dưỡng dục cùng phí sinh hoạt cho con, thẳng đến khi nó qua hai mươi tuổi mới thôi.

Đoạn trả tiền dưỡng dục phía sau là hắn chủ động thêm vào, nói đó là điều đương nhiên.

Mọi thứ đều không có vấn đề, vấn đề là ở chỗ mục thứ hai.

Hai bên nam nữ đồng ý tin tưởng, hỗ trợ, chăm sóc lẫn nhau sau khi bản hiệp ước này được kí kết.

Điểm này mới xem qua nghe thật hợp lí, hắn đã vô điều kiện đồng ý đem quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ cho cô, còn cô đã chủ động nhận cả phí dưỡng dục tương lai sau này của đứa nhỏ rồi, cũng nên cho hắn một ít quyền lợi, liền đáp ứng ngay khoản này của hiệp ước.

Kết quả hợp lí cái đầu quỷ ấy?!

Đưa cô đến công ty bách hóa mua một đồng quần áo kêu là chăm sóc cô, hợp lý!

Tự tiện đến nhà trọ của cô trả phòng, kêu cô cần phải tin tưởng hắn, hợp lý!

Bảo chủ cho thuê nhà đem phòng của cô xử lí đi, tuy rằng ở trong đó chỉ có một ít quần áo cũ cùng đồ dùng, hắn cũng đã mua mới hết để thay thế, nhưng là hắn dám lấy bản hợp đồng đến để hợp lí hóa chuyện này, bởi vì cô hiện tại đang ở nhà của hắn, hắn không thích cô chuyển một đồng đồ đến phá hư bài trí trong nhà, thật là khiến cho người ta tức điên lên mà!

Càng khó tin hơn là, hắn thể nhưng đã làm thẻ tín dụng cùng chìa khóa cho cô, nói cái này là giúp đỡ đến cùng - có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, cũng là hợp lý!

Hắn quả thực đúng là kẻ có tiền không chỗ tiêu, ngang ngược phách lối, đã vô lí còn già mồm, cổ tình khiến cho cô không thể cãi lại, chỉ có thể ngày ngày bị hắn nắm mũi dắt đi mà thôi.

Đáng giận, tức chết người ta, dựa vào cái tài hùng biện vô biên này của hần, cô thật lo lắng ngày nào đó không xa hần kêu cô không cần làm việc, an tâm dưỡng thai ở nhà, cô sẽ một lần nữa bị hần lừa đảo mà thỏa hiệp.

Không được, về điểm này cô nhất định phải nói rõ ràng với hần trước mới được, bằng không nói không chừng ngày mai đi làm, hần lại lấy hiệp ước này đến, dùng miệng lưỡi lưu loát của mình khiến cô vô lực chống cự mất.

Cô nhất định phải thừa dịp lúc này vẫn còn nhớ rõ để hạ thủ trước, cùng hần làm hiệp ước ba điều mới được.

Nghĩ thế, Lương Kỳ Gia lập tức xoay người xuống giường, chạy ra khỏi phòng, đi đến trước cửa phòng hần gõ vài cái.

Cộc - cộc - cộc.

Người bên trong không lên tiếng trả lời.

Cộc - cộc - cộc.

Cô lại gõ cửa một lần nữa, lúc này dùng lực có chút mạnh hơn, sợ hần không nghe thấy rõ, nhưng vẫn như cũ không có ai trả lời.

Kỳ quái, hần không có khả năng đi ngủ sớm như vậy nha, hơn nữa từ trong khe cửa rõ ràng nhìn thấy được ánh đèn sáng bên trong.

Sẽ không phải là người này sớm đã biết cô muốn tìm hần đòi điều kiện nên giả bộ đã ngủ để tránh không gặp mặt đi?

Nghĩ vậy, cô xúc động đẩy cửa vào phòng, không thềm hỏi ý kiến đã bước đến.

Phòng của hần lớn hơn so với phòng cô, trang thiết bị cũng tốt hơn, chẳng hạn như phòng của cô có tủ để tivi, còn của hần thì quả thật không hề thua kém sân khấu kịch chút nào.

Phòng khách một cái, phòng ngủ một cái, người đàn ông này thật quá xa xỉ mà! Trước khi cô đến sống ở đây, hần không phải ở một mình sao? Ai sẽ cùng hần xem tivi chứ? Cô thật sự hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của những kẻ có tiền này...

Cùng là một căn phòng trong một nhà, vậy mà phòng của anh lại làm cho người ta có cảm giác không chỉ thoải mái xa hoa bên ngoài mà còn vô cùng sạch sẽ, không hề thấy quần áo bẩn vương vãi khắp nơi, ngay cả chăn gối cũng gấp lại chỉnh tề.

Cô khẳng định hần chắc chắn là người mê sạch sẽ rồi, bất quá đối với kẻ cũng yêu sạch sẽ như cô thì quả thật đây là một chuyện tốt, bởi vì cô căn bản không thể tưởng tượng nổi cuộc sống về sau với một người đàn ông luôn đem tất thối vứt lung tung sẽ là như thế nào, thật đáng sợ!

Khoan đã, người đâu rồi?!

Phòng ngủ tuy rằng to như vậy, sáng như vậy, tivi cũng vẫn còn mở nhưng không hề thấy bóng dáng chủ nhân của nó.

Hần đi đâu rồi? Chắc không phải là đang tắm nên không nghe thấy được tiếng gõ cửa của cô chứ?!

Nghĩ vậy, cô bỗng nhiên hối hận chính mình sao lại xúc động xông vào phòng của hần như thế, vội vàng xoay người tưởng thần không biết quỷ không hay rời khỏi chỗ này, không nghĩ tới Trạm Diệc Kỳ lại đột nhiên bước ra từ phòng tắm, dáng vẻ giống như vừa mới tắm tấp xong.

Tóc hần vẫn còn ướt, từng giọt rơi xuống trên gương mặt tỏa sáng lấp lánh, toàn thân cao thấp chỉ quấn một chiếc khăn tắm bên hông, trông gợi cảm lại hấp dẫn vô cùng khiến cho ánh mắt của cô không thể nào dời đi được.

Bức tranh này hết sức quen thuộc, cô không tự chủ lại nhớ tới tình một đêm từng phát sinh cùng hần, nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhin không được vươn lưỡi liếm liếm môi một chút.

“Tôi... Cái này, vì gõ cửa mà không nghe thấy tiếng đáp lại... cho nên mới... A, thật xin lỗi, tôi chỉ muốn nói cùng anh chút chuyện, tôi đi ra ngoài trước chờ anh...”

“Em muốn nói cái gì với anh?” Mắt hắn sáng như đuốc nhanh chóng nhìn chăm chăm cô, cho rằng ở trong này nói chuyện cũng không có gì là quá đáng hết.

Lương Kỳ Gia nhíu mày, cảm thấy trong tình huống hắn đang nửa thân trên trần trụi này mà nói chuyện thì quả thực không phù hợp cho lắm.

“Trước hết anh hãy lau khô tóc, đem quần áo mặc vào rồi chúng ta sang phòng khách nói chuyện.” Cô nói xong định quay đầu đi ra, lại bị hắn đột nhiên bước dài đến chặn đường.

Cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn liền thấy được ánh mắt lửa nóng của hắn đang dừng tại... bộ ngực của cô... Ngực?

“Em không mặc nội y.” Hắn khàn khàn nói.

Cô khê cứng người một chút, không thể tin được mình thế nhưng đã quên mất chuyện này, lại càng không dám tin người này lại có thể gọn gàng dứt khoát nói ra như thế, mà càng khiến cho cô khó tin hơn nữa là, bộ ngực của cô lúc này đột nhiên dựng thẳng lên mới có thể thu hút ánh nhìn chăm chăm của hắn.

“Tôi lúc ngủ không có thói quen mặc nội y, vừa rồi tôi vốn định đi ngủ, sau lại nghĩ đến có chuyện muốn nói cùng anh cho nên mới chạy sang đây tìm, quên mất cần phải mặc đồ lót, tôi... nó đột nhiên dựng thẳng lên thế tôi cũng không có biện pháp, tôi... tôi... ôi, nó...” Trời ạ, cô rốt cuộc đang nói bậy bạ gì đây!

Xấu hổ đã không còn đủ để hình dung cảm xúc của Lương Kỳ Gia lúc này. Cô quả thực muốn chết luôn đi cho rồi!

“Chúng nó là vì anh mà cứng lên sao?” Trạ Diệ Kỳ đột nhiên khàn khàn nói, bàn tay vươn ra khê vuốt ve trước ngực cô khiến cả người Lương Kỳ Gia run rẩy, hít sâu một hơi.

“Trạ Diệ Kỳ...”

Cô không biết chính mình muốn nói cái gì, chỉ biết là rõ ràng trong đầu kêu mau chạy đi nhưng hai chân lại cứ giống như đã mọc rễ trên mặt đất, không hề động đậy chút nào.

“Bộ ngực của em so với trong trí nhớ của anh hình như đầy đặn hơn nhiều, là vì em đang mang thai sao?” Giọng nói của hắn trầm thấp, ánh mắt nóng cháy, dục vọng mãnh liệt đang dần dần thức tỉnh trong cơ thể.

Không hề báo trước, hắn vươn tay bao lấy nơi tròn trịa trước ngực cô, nhân lúc cô không nhận được há miệng thở dốc, nghiêng người hôn lên cánh môi non mềm, ôn nhu mà trần trọc mút vào khiến thân thể cả hai không ngừng nóng lên như bị lửa thiêu đốt.

Nụ hôn nồng cháy cùng sự đụng chạm thân mật đem Lương Kỳ Gia chôn sâu vào trong bể tình, cô khê than nhẹ một tiếng, cảm giác khí nóng đang không ngừng bốc lên trong cơ thể, bức bách cô tìm nơi phát tiết để ra.

Bàn tay cô vươn lên vuốt ve da thịt mang lại cảm xúc tuyệt vời của hắn, nóng bỏng mà hưởng ứng nụ hôn này, để bộ ngực nở nang của chính mình gần hắn hơn một chút, hy vọng hắn có thể dùng sức mà vuốt ve, âu yếm cô hơn nữa.

Cô vẫn còn nhiệt tình giống y như trong trí nhớ của hắn, Trạ Diệ Kỳ thật cẩn thận đặt cô lên giường, không quên đi chuyện cô đang có mang, sau đó nhanh chóng rút bỏ quần áo hai người, thật sâu chìm đắm vào trong cơ thể mỹ miều trước mắt.

Hắn tiến vào làm cho cô hô hấp run run, khê kêu thành tiếng, nhu thuận ôm lấy cổ hắn.

Lo lắng cho sự tồn tại của đứa nhỏ, động tác của hắn trần ngập khắc chế và ôn nhu, nhưng cô vẫn không ngừng thở dốc đem mình hướng về phía hắn, đem hắn chôn sâu vào cơ thể mình, dùng hai chân gắt gao bao quanh thắt lưng, nhiệt tình đưa hắn hút đến nơi sâu nhất bên trong, làm cho hắn rốt cuộc không thể kiềm chế được nhu cầu mãnh liệt cùng dục vọng mà cuồng nhiệt giữ lấy cô, thẳng đến khi từng cơn sóng triều như điên cuồng đến đem cả hai người thổi quét đi mới thôi.

6. Chương 06

CHƯƠNG 6

Buổi sáng tỉnh lại, cô vẫn nằm trong lòng hắn say sưa ngủ.

Trạm Diệc Kỳ trần trụi nằm nghiêng ở trên giường, nhìn chăm chú Lương Kỳ Gia đang ngủ ngon lành, cảm thấy một cảm giác vô cùng ấm áp và thỏa mãn.

Mọi người đều nói hắn là kẻ có bệnh ưa sạch sẽ, hắn cũng thừa nhận điều này, vì thế mới không mang theo phụ nữ về nhà, càng đừng nói đến việc cho người đó nằm lên giường của mình.

Hắn thậm chí còn từng nghĩ, về sau nếu kết hôn, tốt nhất nên cùng vợ phân phòng mà ngủ, ai có phòng của người nấy, nhưng mà hiện tại cho dù có đánh chết, hắn cũng sẽ không cùng vợ ở khác phòng.

Cảm giác ôm cô vào lòng giống như đang đắm chìm trong thiên đường vậy, nhìn cô tin tưởng ngủ say trong ngực mình, còn thi thoảng phát ra những tiếng ngáy đáng yêu nho nhỏ, khiến lòng hắn rối loạn xôn xao.

Trạm Diệc Kỳ chưa từng có được cảm giác thỏa mãn như thế, giống như thể cô là một nửa còn khuyết thiếu của hắn vậy.

Bọn họ chính là của nhau, hắn vô cùng chắc chắn khẳng định như thế.

Mang theo ôn nhu cùng thâm tình, hắn đem mũi vùi vào mái tóc đen dài xoa trên bả vai cô, hít hà hương thơm mê người tỏa ra từ đó.

Không biết có phải động tác của hắn đã quấy nhiễu đến cô hay không, Lương Kỳ Gia đang nằm trong lòng hắn bỗng giật mình, chậm rãi tỉnh lại.

Cô vừa mở mắt đã nhìn thấy hắn, cả người lập tức cứng đờ.

“Chào buổi sáng, em yêu.” Giả vờ như không phát hiện ra phản ứng thất thần của cô, Trạm Diệc Kỳ nghiêng người cho cô một nụ hôn sớm ôn nhu mà thân mật.

Lương Kỳ Gia hoàn toàn á khẩu nói không nên lời, vừa xấu hổ vừa sợ hãi, không thể tin nổi vào chuyện đã phát sinh tối qua cùng với việc đang xảy ra bây giờ. Cô có thể cảm giác được rõ ràng thân thể trần trụi đang kề sát nhau thân mật bên dưới chăn của hai người, cùng với cả thứ cứng rắn của hắn nữa - nghĩ đến đây, mặt của cô không tự chủ được đỏ ửng lên.

Cô hơi hơi cự mình, muốn kéo giãn khoảng cách giữa mình với Trạm Diệc Kỳ, không nghĩ tới người này lại vươn tay lên vuốt ve trên bụng cô, nơi mà con gái bọn họ đang dần trưởng thành.

Giống như có thể cảm giác được tay của cha, cô con gái trong bụng liền ngo nguậy đá bụng cô một cái.

Trạm Diệc Kỳ chớp chớp mắt rồi tròn tròn lên, biểu tình vừa khó tin, vừa mừng vừa sợ lại có chút kích động hỏi: “Nó vừa động đấy đúng không?!”

Cô gật đầu với hắn, đồng thời cảm giác con gái lại đá thêm cái nữa.

“Nó đá anh này!” Về mặt hắn kinh hãi, không thể tin nổi, hô ầm lên.

“Chính xác mà nói là nó đá em mới đúng.” Lương Kỳ Gia cảm thấy phản ứng của hắn làm cho cô muốn cười phá ra, đây có phải là triệu chứng si ngốc của người mới làm cha hay không?

“Nó thường hay đá em như thế sao?” Hắn thật cẩn thận hỏi.

“Gần đây thì mỗi ngày đá khoảng vài ba lần gì đó.”

“Cảm giác thế nào, em đau không?” Hắn lại tò mò hỏi.

“Lúc mới đầu có cảm giác như bị điện giật, khi quen rồi thì sẽ không đau nữa.” Khi cô cùng hắn nói chuyện, con gái lại liên tiếp đá bụng cô thêm hai cái nữa.

“Hoạt bát hiếu động như thế, tám phần là con trai rồi.” Hấn nghi ngờ nói.

“Trên thực tế, bác sĩ nói là con gái mới đúng.”

“Thật sự?” Trạm Diệc Kỳ nhất thời mặt mày hớn hở, cả khuôn mặt đều sáng hẳn lên.

So với con trai, hấn càng thích con gái hơn nhiều. Không chỉ hấn thích, tin tưởng ba mẹ sẽ còn mừng hơn cả hấn nữa, bởi vì hai người bọn họ ước chừng đã ngửa đầu kêu ông trời gần ba mươi một năm “tại sao khi xưa không sinh ra con gái chứ” rồi.

Bất quá, chuyện này không nên vội vã nói cho ba mẹ, trước đó hấn cần lấy được tâm mỹ nhân đã, để cô tin tưởng hấn thật sự cần cô mà không phải chỉ cần đứa nhỏ trong bụng kia thôi.

Nếu để cho ba mẹ biết chuyện, chỉ sợ họ sẽ thành trở ngại mà chẳng giúp thêm được cái gì, để thành công, hấn nhất định phải thật cẩn thận, thận trọng mới được.

“Đúng rồi, tối hôm qua em muốn nói gì với anh?” Hấn đột nhiên nghĩ đến hỏi.

“Em nghĩ - nguy rồi!” Lương Kỳ Gia mới nói hai chữ liền đột nhiên giống như bị lửa cháy thiêu mông, vội vàng vàng xoay người xuống giường khiến Trạm Diệc Kỳ hoàn toàn trở tay không kịp, cản lại không nổi.

“Làm sao vậy?” Hấn ngồi dậy, nhìn theo cô, nhìn cô nhanh chóng mặc quần áo vào.

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Cô không đáp mà hỏi ngược lại hấn.

“Bây giờ?” Hấn vươn tay nhấn một cái nút bên giường, trần nhà lập tức xuất hiện một cái đồng hồ điện tử lớn. Hấn ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái. “Bây giờ hai mươi.”

“May mà còn kịp.” Cô không đầu không đuôi nói rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Kịp cái gì?” Hấn hỏi.

“Đi làm.” Thanh âm của cô chưa dứt, người đã biến mất sau cánh cửa mất tiêu.

Trạm Diệc Kỳ nhăn mặt nhíu mày, cô còn muốn đi làm? Không phải đã nói chỉ cần cho cô tiền, cô sẽ nguyện ý ở nhà chịu khó nghỉ ngơi hay sao? Hấn đều đã đem thẻ tín dụng cùng chìa khóa giao cho cô, cô còn muốn đi làm cái gì? Vẫn cho rằng hai thứ kia không phải tiền ư?

Xuống giường mặc tạm chiếc quần đùi vào, hấn cầm chiếc kính mắt lên, ra khỏi phòng tìm cô.

Cửa phòng cô không đóng, hấn liền trực tiếp đi vào.

Động tác của cô siêu cấp nhanh chóng, đã đánh răng rửa mặt xong, thay quần áo và đang cầm lược đứng trước gương chỉnh lại mái tóc dài đen mượt, buộc nó lên thành đuôi ngựa.

“Vừa rồi em nói muốn đi làm, thật sao?” Trạm Diệc Kỳ tựa vào cạnh cửa hỏi.

“Đương nhiên là thật.” Cô nhìn hấn qua chiếc gương. “Còn có, hôm qua chuyện em muốn nói với anh chính là chuyện này.”

Nhắc đến tối hôm qua, mặt của cô lại không tự chủ được hiện lên chút ửng hồng.

“Không cho phép anh lại lấy cái lý do chiều cổ chăm sóc trong cái khế ước quái quỷ kia ra mà bắt em phải làm theo suy nghĩ của anh. Em muốn đi làm bình thường, công tác bình thường.”

“Nhưng em đã nói chỉ cần nghỉ ngơi mà vẫn có thể kiếm tiền thì em sẽ chịu nghỉ mà, anh đã cho em tiền, em cũng nên tuân thủ lời hứa chứ.” Hấn nhăn mặt.

“Anh nào có cho em tiền đâu?” Cô cũng nhíu mày.

“Thẻ tín dụng cùng sổ tiết kiệm đều có thể lĩnh tiền bất cứ lúc nào.”

Quả nhiên là hấn không muốn để cô đi làm, đáng tiếc trên ra roi thì dưới đỡ đòn, cô cũng có đối sách.

“Vấn đề là em không đi lĩnh, không phải sao? Cho nên em muốn đi làm.” Cô xoay người đối mặt với hấn nhíu mày nói.

“Em có ý sao?” Trạm Diệc Kỳ có chút căm tức nhìn cô, “vì sao rõ ràng có thể sống một cách thoải mái mà lại cứ cố tình lựa chọn công tác mệt nhọc?”

“Em không có lựa chọn, hơn nữa đây vốn chính là cách sống của em, dựa vào chính mình làm tròn công việc cùng kiếm tiền để trang trải cuộc sống.”

“Bây giờ em có thể dựa vào anh.”

Nghe vậy, Lương Kỳ Gia cảm động đến tận từng tế bào, ngay cả cha cũng chưa từng nói qua với cô như thế. Em có thể dựa vào anh.

Hắn luôn nói với cô những lời êm tai mật ngọt, làm cho suy nghĩ của cô trái phải lắc lư, giằng giụa không biết có nên tin tưởng hắn hay cứ để những lời ngon tiếng ngọt đó lừa phỉnh, thật sự rất khó chịu.

“Em có nghe qua câu tục ngữ như thế này, dựa núi núi đổ, dựa người người chạy, dựa vào chính mình mới là tốt nhất.” Cô vẫn không thể nắm chắc được.

“Chỉ cần em không bỏ chạy khiến anh phải đuổi theo, anh sẽ không chạy.” Trạm Diệc Kỳ nhìn cô chăm chú, thề thốt nói.

“Thật buồn cười!” Cô né tránh ánh mắt của hắn.

“Vì sao em không chịu tin tưởng lời anh nói? Chẳng lẽ chỉ có thể dùng những bản hợp đồng như thế kia em mới chịu tin tưởng anh sao?” Nhìn bộ dáng trốn tránh của cô, hắn nhin không được thở dài hỏi.

Cô không phải không tin, mà là sợ hãi tin tưởng, sợ hãi sự kỳ vọng của mình sẽ biến thành thất vọng.

Nếu đặt vào những tình huống khác, cô sẽ không hoài nghi mọi người, chỉ mỗi khi đụng tới tình cảm, cô mới có thể bất an đến thế. Có lẽ, điều này đại khái gọi là một lần bị rạn nứt, mười năm sợ dây thừng đi.

“Không phải vì cái đó.” Cô thì thào nói.

“Vậy thì là vì cái gì?” Hắn luôn luôn có tinh thần truy hỏi đến tận cùng sự việc.

Lương Kỳ Gia do dự trong chốc lát, đột nhiên hít sâu một hơi nói: “Em nếu không đi bây giờ sẽ đến muộn mất.”

“Không được nói lảng sang chuyện khác.”

“Em thật sự sẽ muộn.” Cô cầm lấy ví tiền đi ra ngoài cửa phòng.

“Anh đưa em đi.” Hắn vươn người ngăn trở đường của cô.

“Không được!” Lương Kỳ Gia ngạc nhiên kêu lên sợ hãi.

“Nếu em kiên trì muốn đi làm như vậy thì có thể, nhưng mà đừng nghĩ anh sẽ để cho em mỗi ngày đi lại bằng xe buýt công cộng.” Hắn dùng vẻ mặt không thể thương lượng cùng biểu tình kiên định nói.

“Anh không thể ngang ngược như vậy.” Cô kháng nghị.

“Em còn muốn đi làm không?” Không để ý đến sự phản đối của cô, hắn lập tức nhíu mày hỏi.

Lương Kỳ Gia tức giận trừng mắt với hắn, rất muốn khí phách mườì phần quát lên rằng: “Bà đây không đi.” Nhưng cũng biết mình không thể tùy hứng như thế, càng không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn được.

“Em đi.” Cô đành thỏa hiệp.

“Được, anh đi thay quần áo.” Trạm Diệc Kỳ gật đầu nói: “Còn nữa, chúng ta vẫn chưa nói chuyện xong đâu, trên xe sẽ tiếp tục, đừng có tưởng anh quên mà im đi đấy.”

Nói xong hắn xoay người đi chuẩn bị, mà Lương Kỳ Gia chỉ có thể đứng tại chỗ trừng mắt với hắn, tính dùng ánh nhìn của mình giết chết người này.

Ra về đạo mạo, thực ra là một kẻ hỗn đản, ác bá đáng giận, tức chết cô!

“Tốt lắm...”

“Chờ một chút, trước tiên chúng ta nói tiếp chuyện lúc nãy đã.”

Vừa ngồi lên xe xong, Trạm Diệc Kỳ mới mở miệng nói hai chữ đã bị Lương Kỳ Gia chen ngang đánh gãy, khiến cho hắn chỉ có thể cười khổ.

“Mặc kệ em muốn nói đến chuyện gì, nhưng chúng ta ăn sáng trước đã được không?” Hắn đặt một túi đồ lên đùi cô.

“Bữa sáng này ở đâu ra vậy?” Cô trừng mắt nhìn, cầm lấy chiếc bánh kẹp nóng hổi bên trong, kinh ngạc không thôi liền quay đầu hỏi hắn.

“Anh vừa làm!”

“Nhưng em không thấy anh làm lúc nào cả mà?!”

“Khi đó em đang trốn trong nhà vệ sinh hờn dỗi, tất nhiên không thấy.” Hắn nửa cười nửa không nhìn cô một chút.

“Em không có dỗi.” Cô nhỏ giọng kêu lên, sau đó nhin không được cầm lấy cái bánh kẹp nóng hổi đưa lên miệng cắn một cái.

A, ngon, ngon quá. Bánh kẹp này trừ bỏ trứng cùng với thịt hun khói bên trong, còn có cả những lát dưa chuột nhỏ giống như được bày bán ở bên ngoài, mà thậm chí còn ngon hơn cả bên ngoài nữa, thật sự là rất dễ ăn.

“Bình thường anh đều tự mình làm bữa sáng ăn sao?” Miệng nhắm nuốt mỹ vị, Lương Kỳ Gia nhin không được tò mò hỏi.

“Ừ.” Hắn đem xe rời khỏi bãi đỗ, tiến vào hòa nhập với dòng người đi đường.

“Vì sao? Hứng thú ư?”

“Một nửa.”

“Vậy còn một nửa còn lại thì sao?”

“Không tiện dừng xe, vấn đề vệ sinh, vấn đề khẩu vị, còn có anh không thích ăn ở trong xe hoặc ăn trong văn phòng.”

Cô nghe vậy, cái miệng vừa mở ra muốn cắn miếng bánh kẹp thứ hai liền cứng đờ lại, bởi vì cô hiện tại đang ở trong xe của hắn ăn này ăn nọ nha.

“Là anh làm cho em ăn, lo lắng cái gì chứ?” Hắn bật cười nói.

Nếu hắn đã nói như vậy, cô còn cùng hắn khách khí làm cái gì? Cho nên Lương Kỳ Gia thoải mái há mồm cắn tiếp miếng thứ hai, nhắm nháp đồ ăn ngon trong miệng.

Nhìn bộ dáng ăn ngon cùng vẻ mặt thỏa mãn của cô, Trạm Diệc Kỳ gờ cao khóe miệng, trong mắt lộ vẻ bao dung cùng ôn nhu sủng ái.

Kì thật chính hắn cũng từng có chút bị dọa, không chỉ người khác nói mà hắn cũng hiểu được bản thân hình như mê sạch sẽ đến không có thuốc nào cứu được, đời này đại khái sẽ khó thay đổi, càng không thể vì ai đó mà chịu nhượng bộ, thỏa hiệp. Nhưng từ sau khi Lương Kỳ Gia xuất hiện, hắn mới biết được vấn đề không phải là thay đổi hay không thay đổi, mà là bị không tự chủ được cùng can tâm tình nguyện cứ thế kéo đi.

Hắn cứ thế không rõ nguyên nhân, chỉ muốn đối tốt với cô, muốn yêu thương, cưng chiều cô, chỉ là không biết muốn làm hay là không tự chủ làm chiếm đa số hay không mà thôi. Có lẽ, vẫn là can tâm tình nguyện chiếm nhiều hơn một chút.

Bất quá, cô gái này cũng không chịu ngoan ngoãn hưởng thụ tư vị được hắn sủng ái, yêu chiều, làm cho hắn luôn có cảm giác tràn ngập bất đắc dĩ cùng vô lực.

“Vừa rồi em muốn nói với anh cái gì?” Hắn hỏi.

Lấy từ trong túi giấy ra một bình nước trái cây, nhấp một ngụm xong, Lương Kỳ Gia mới nghiêm trang nói: “Em muốn cùng anh làm hiệp ước ba điều.”

“Hiệp ước ba điều?” Hần nhíu mày, quay đầu liếc nhìn cô một cái, nhin không được hỏi lại: “Thế nào là ba điều?”

“Ba điều chỉ là một loại cách nói, có một số điều trước hết chưa cần nhắc đến.” Cô kiêu mị liếc hần một cái, không hề phát hiện không khí giữa hai người đã có chút thay đổi, sự phòng bị cùng cảnh giác của cô đối với hần đã dần dần biến mất mà bản thân không hề hay biết, nhưng hần vẫn nhận ra.

“Chuyện gì vậy, em yêu?” Hần cười nịnh nọt hỏi.

“Thứ nhất, không cho phép gọi là em yêu.” Cô nhin không được trừng mắt liếc hần một cái.

“Vì sao?”

“Em cũng không phải là em yêu của anh.” Cô nhíu mày nói.

“Em đương nhiên phải.” Trầm Diệc Kỳ không chút do dự đứng lí hợp tình nói: “Bằng không em cho rằng anh vì sao lại gọi em như thế? Em nghĩ rằng anh thường hay gọi người khác như thế sao?”

Cô có chút muốn nói là không tin, nhưng mà lập tức nhớ đến, vấn đề chính bây giờ là cùng hần lập hiệp ước ba điều, chẳng qua khi ấy nghe hần gọi mình thế, nhin không được thốt ra mà thôi.

Thời gian không có nhiều, nói đến trọng điểm thì tốt hơn.

“Anh nói, em muốn đi làm cũng được, nhưng sẽ không cho em đi xe công cộng, chẳng lẽ anh định mỗi ngày đưa đón em đi làm hay sao?”

“Đúng vậy.”

“Vấn đề là thời điểm em tan làm anh có sao? Em biết làm lão bản luôn nhiều việc hơn công nhân, cũng tan tầm trễ hơn mọi người, bữa tối ăn cũng nhiều cũng muộn hơn, vậy anh định làm thế nào đúng giờ tới đón em chứ?”

“Nếu anh không rảnh sẽ kêu lái xe đến đón em.”

“Lái xe?” Cô nhin không được ngây người, ngẩn ngơ một chút. “Anh có tài xế?”

“Đương nhiên.” Hần liếc cô một cái.

“Vậy sao mấy ngày nay anh đều tự lái xe?” Lương Kỳ Gia lên án chất vấn hần.

“Bởi vì trước đây không lâu ba anh không cẩn thận bị thương ở chân, trong nhà cần có lái xe hỗ trợ.”

Cô không nói gì, trầm mặc chống đỡ, ban đầu còn tưởng lợi dụng điểm này để thuyết phục hần bỏ đi ý tưởng lái xe đưa cô đi làm trong đầu đi, sao biết người tính không bằng trời tính, hần thế nhưng có lái xe riêng?! Cô đành từ bỏ vậy.

“Được rồi, như vậy mặc kệ anh muốn đưa em đi làm bằng cách nào, em hy vọng xe có thể dừng ở chỗ cách cửa công ty xa một chút.” Cô yêu cầu nói.

“Vì sao?”

“Đương nhiên là sợ bị người khác thấy nha.” Cô không chút do dự nói.

“Thì ra anh lại ám muội như vậy à?” Trầm Diệc Kỳ nhin không được cười khổ một chút.

“Anh biết rõ em không có ý tứ này, em chỉ không muốn rước lấy những phiền toái không cần thiết mà thôi.” Cô nhíu mày nói, nhin không được chắc một tiếng rồi lườm hần: “Em không muốn bị đám fan của anh vây đánh hoặc đuổi giết đâu.”

“Ai dám động đến một sợi lông tơ của em chứ?” Hần làm vẻ mặt rùng mình, lạnh lẽo nói.

“Làm ơn đi, đây chỉ là một loại cách nói thôi được không? Mấy cô ấy chỉ biết châm chọc khiêu khích, cô lập, xa lánh em thôi, để em đi đến đâu cũng bị người người chỉ trỏ, ai dám thật sự đụng đến một sợi lông tơ của

em chứ? Đương nhiên, trừ bỏ anh ra.” Cô mượn kiểu nói của hần, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hần nói.

Trạm Diệc Kỳ có cảm giác dở khóc dở cười, không nghĩ tới cô có thể châm chọc hần như vậy. Tình huống bây giờ có nên gọi là xa cách ba ngày đã nhìn nhau bằng cặp mắt khác xưa không đây? Bởi vì ba ngày trước cô nào dám đối diện hần nói chuyện như vậy nha!

Nhưng nói thật, hần thích cô của hiện tại hơn, cô trước đây lúc nào cũng làm việc vô cùng cẩn thận, lại lo lắng tới lui thật không hay chút nào.

“Anh biết rồi, em muốn anh thả em xuống ở chỗ nào?” Hần đành thỏa hiệp hỏi.

“Anh đồng ý rồi?” Cô vui mừng, không ngờ hần có thể dễ nói chuyện đến vậy.

“Có cần bất ngờ như thế không? Anh vì muốn cho em được thoải mái, vui vẻ và hạnh phúc nên mới đến bên cạnh em, không phải muốn em ngày nào cũng khó khăn, khổ sở.” Hần bắt đầu dĩ nhiên.

Lời này của hần lại một lần nữa khiến Lương Kỳ Gia động tâm, khiến lòng cô không tự chủ được tín nhiệm hần thêm một chút.

“Trừ bỏ chuyện này, em còn hai điều nữa muốn cùng anh ước định là cái gì?” Hần muốn hỏi cho rõ ràng trước.

Đúng rồi, cô còn có một chuyện quan trọng nữa muốn cùng hần nói cho rõ ràng. “Anh có thể đáp ứng em, không đem chuyện nói cho đồng nghiệp biết quan hệ giữa hai chúng ta làm thứ uy hiếp em được không?”

“Hình như anh đã từng nói với em, đó không gọi là uy hiếp, là thuyết phục mới đúng.”

“Được rồi, được rồi, bây giờ anh đang già mồm át lễ phải thì có.” Cô đảo cặp mắt trắng dã.

Trạm Diệc Kỳ nhin không được bị cô chọc cho phì cười.

“Anh chỉ có thể đáp ứng một điều, anh sẽ không dùng phương pháp vô lý thuyết phục em mà thôi.”

“Anh toàn già mồm át lễ phải, làm gì có thứ nào là vô lý với anh đâu?” Cô hừ thanh hỏi vặn lại hần.

Hần lại lần nữa bị sự thẳng thắn cùng phản ứng nhanh nhạy của cô chọc cho cười thành tiếng.

“Được rồi, trừ những chuyện có liên quan đến thân thể em, còn không anh sẽ không dùng phương pháp này thuyết phục em, như vậy chắc là được rồi đi?!”

Điều này cũng hợp lý, hưởng hồ vì cô đang mang thai nên có rất nhiều nguy cơ sẽ làm cục cưng bị thương hoặc ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của nó, nếu cô không thể lưu tâm hết được thì nên có người giúp cô chú ý một chút cũng không sao.

“Một lời đã định.” Cô đồng ý gật đầu.

“Còn có một điều nữa đâu?” Hần lại hỏi.

“Em đã bảo vừa rồi đây chỉ là một cách nói, không phải thật sự có ba điều.” Cô nhú mày, lại quay đầu liếc mắt trừng hần một cái.

“Cho nên không có?!”

“Tạm thời dừng ở đây, chờ em nghĩ ra cái khác rồi tính tiếp.” Cô tỏ vẻ suy tư nghiêm túc nói.

“Em thật đúng là biết cách tìm đường lui ỉnh đây, em yêu.”

“Anh lại gọi em là em yêu rồi!” Cô bất mãn kháng nghị.

“Bằng không thì bảo bối, em yêu, bà xã, em chọn một trong ba cách xưng hô này đi, nếu em muốn ghép tất cả lại thành một từ anh cũng không phản đối đâu.” Nét cười khổ trên mặt hần nháy mắt biến thành nụ cười khoái trá.

Lương Kỳ Gia tức giận trừng mắt nhìn hần, một lúc sau bỏ lại câu phê phán: “Anh quá ghê tởm!”

Trạm Diệc Kỳ cười ha ha, nhin không được thừa dịp xe dừng lại chờ đèn xanh đèn đỏ, quay người giữ lấy gậy, đem người cô kéo qua ột nộ hôn nóng bỏng nồng nhiệt.

Hành động bất ngờ của hấn làm cho Lương Kỳ Gia hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ có thể chờ lúc hấn buông mình ra, vừa xấu hổ vừa quần bách trừng mắt nhìn kẻ vô liêm sỉ này.

“Anh làm cái trò gì thế?”

“Em thật đáng yêu khiến anh kim lòng không được.”

Không nghĩ tới Trạm Diệc Kỳ sẽ nói như vậy, gương mặt đang đỏ bừng của Lương Kỳ Gia càng hồng hơn, không nói gì nổi nữa.

Không muốn cùng hấn nói chuyện, cô bực bội đem tầm mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ xe, phát hiện bọn họ không ngờ đã gần đến công ty của cô rồi.

Sao lại nhanh vậy? Cô còn tưởng ít nhất cần nửa giờ mới đến...

Nâng tay xem đồng hồ, cô ngạc nhiên phát hiện từ lúc rời nhà đến nay xác thực đã qua nửa giờ, nhưng mà làm sao lại nhanh như thế được?

“Đến rồi, em muốn anh dừng ở đâu?” Trạm Diệc Kỳ hỏi cô.

Cô suy tư một chút. “Qua chỗ đèn xanh đèn đỏ quẹo phải đi đến có một ngân hàng tư nhân của Đài Bắc, anh để em xuống chỗ đó là được.”

“Nơi đó liệu có quá xa không?” Hấn hơi nhíu mày, có chút không đồng ý nói.

“Không xa như anh nghĩ đâu, em đi cửa sau trong công ty thì chỉ cần năm, sáu phút là đến.”

“Năm, sáu phút cũng đã xa rồi, hơn nữa giờ này xe cộ đi làm nhiều lắm!” Hấn không phục, đang định phản bác liền bị cô đánh gậy.

“Em sẽ cẩn thận, hơn nữa bác sĩ cũng nói phụ nữ có thai nên đi bộ nhiều, vận động sẽ tốt hơn cho thai nhi, sinh sản cũng thuận lợi hơn, quan trọng nữa là, anh vừa rồi đã đồng ý rồi mà!” Cô dùng vẻ mặt cảnh cáo hấn tốt nhất nên nói thì phải giữ lời.

“Em ngay cả bác sĩ cũng lời ra, anh còn có thể nói cái gì chứ?” Nhìn cô một cái, Trạm Diệc Kỳ đầy bất đắc dĩ và giận dữ nói.

Lương Kỳ Gia nhất thời nhếch miệng mỉm cười, nhìn hấn đem xe tiến vào tuyến đường bên phải.

“Tan tầm cũng chờ em tại chỗ này sao?”

“Ừm... gọi điện cho anh là được rồi, nếu anh bận thì em có thể tự mình trở về.”

Lương Kỳ Gia phát hiện nhà hấn và nơi mình thuê ở trước đây nằm cùng một tuyến đường, mặc kệ là đi xe buýt công cộng hay xe điện ngẫm đều có thể đi cùng một tuyến xe mà đến, quả thực là may mắn vô cùng bởi vì như thế này mọi người sẽ không phát hiện chuyện cô đã chuyển nhà. Bất quá điều kiện trước hết là cô cần phải có cơ hội tự gọi xe về nhà mới được.

“Nếu anh có việc sẽ kêu lái xe đến đón em.”

Đấy, nhìn xem.

“Em bây giờ mới chỉ mang thai sáu, bảy tháng mà thôi, đi xe công cộng cũng không phải việc khó gì, rất nhiều phụ nữ có thai cũng đi làm như vậy mà.” Cô thử tìm cách thuyết phục hấn thay đổi tâm ý, sao biết phản ứng của hấn lại là...

“Em muốn anh đứng chờ em trước cửa công ty phải không?”

“Này!” Cô nhắc nhở hấn, “anh vừa mới đáp ứng sẽ không đem chuyện đó uy hiếp em mà!”

“Nhưng ngoại trừ tình huống liên quan đến thân thể cùng sức khỏe của em, anh không muốn em quá mức mệt nhọc, đã làm việc vất vả một ngày còn phải đi xe công cộng về nhà.”

“Nhưng em không thấy mệt!”

“Chờ em cảm thấy mệt thì đã quá muộn rồi. Chẳng lẽ em thật muốn để cho sức khỏe có vấn đề mới hối hận sao?” Trạm Diệc Kỳ đem xe đến sát ven đường thì dừng lại.

“Biết rồi, em sẽ gọi điện thoại cho anh.” Cô vươn tay đẩy cửa để xuống xe.

“Cẩn thận một chút.” Hần không quên nhắc nhở cô.

“Đã biết, bye bye.” Lương Kỳ Gia vẫy vẫy tay, đóng cửa xe xoay người đi, khóe miệng không tự giác nhẹ nhàng cong lên thật lâu.

7. Chương 07

CHƯƠNG 7

Tâm tình cũng không tệ lắm, Lương Kỳ Gia sau khi làm xong hết mọi việc, nhàn rỗi không có gì làm liền trộm lên mạng tìm kiếm một ít thông tin dành cho phụ nữ mang thai, sinh nở, quá trình ở cữ cùng tự chăm sóc bản thân để hiểu biết thêm.

Đây là trò giải trí cô dạo này rất mê, dạo trước ngại hỏi người khác, lại do vấn đề thiết bị cùng phí dụng nên cô rất ít lên mạng, càng không biết trên Internet có nhiều thứ hay ho hữu ích như vậy. Nhưng kể từ lúc bị Trạm Diệc Kỳ bắt ở chung thì thời gian của cô bỗng dưng dư dả thật nhiều, tan tầm có người đón, bữa tối cũng không cần hao tổn tâm cơ, máy tính cũng là có sẵn, phí tiền tự nhiên lại chẳng phải chuyện của mình, vì thế mỗi khi Trạm Diệc Kỳ bận rộn làm việc hoặc nấu cơm, không có thời gian đến quấy rầy cô thì Lương Kỳ Gia thích nhất là lên mạng.

Bất quá ở trong công ty trộm lên mạng như thế này cô vẫn là lần đầu làm nha, hy vọng quản lí hoặc phó lý không đột nhiên có việc đi tới tìm mình.

“Kỳ Gia, nguy rồi.”

Đột nhiên có tiếng nói vang lên sau lưng dọa Lương Kỳ Gia suýt chút nữa nhảy dựng, cô nhanh chóng quay đầu, may quá, thì ra là Tiểu Tuệ, cô nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Làm sao vậy? Cậu làm tớ giật cả mình.”

“Vừa rồi lúc mình đi toilet trở về có gặp phải quản lí, ông ấy gọi mình đến một bên hỏi xem có phải cậu đang mang thai hay không đấy?” Tiểu Tuệ nhìn trước ngó sau một lúc, xác định không có ai nghe lén mình mới bắt đầu nhỏ giọng nói với cô.

Lương Kỳ Gia nghe thế sửng sốt một chút, nhưng mà suy nghĩ cẩn thận thì có thể lừa gạt mọi người suốt bảy, tám tháng như thế này đã muốn xem là kỳ tích rồi.

“Cậu trả lời như thế nào?”

“Mình có thể trả lời như thế nào?” Tiểu Tuệ nhú mày hỏi ngược lại. “Tục ngữ nói giấy không thể gói được lửa, hơn nữa bụng của cậu càng lúc càng to như thế, nhất là một tháng gần đây, tốc độ phình lên quả thực y như đang thổi khí cầu vậy, tớ chỉ còn cách nói thực thôi chứ sao!” Ngừng một chút, cô lại bổ sung thêm. “Kỳ thật đã có rất nhiều người trộm hỏi mình vấn đề này rồi.”

Tiểu Tuệ nói đúng vậy, một tháng nay bụng của cô thật sự giống như thổi khí cầu, lớn nhanh vô cùng, mà tất cả những chuyện này chỉ có thể trách Trạm Diệc Kỳ, cái gì cũng không cho cô làm lại còn bắt ăn đủ thứ này nọ nữa. Thật là thực quá mức mà!

“Quản lí nói như thế nào?” Cô hỏi Tiểu Tuệ, muốn biết phản ứng của quản lí một chút.

“Ông ấy hỏi mình cậu chưa kết hôn phải không?”

“Vậy cậu nói như thế nào?”

“Mình nói mỗi người phụ nữ đều hy vọng lúc mình thành cô dâu đều thật xinh đẹp, ai muốn bụng to mặc lễ phục đâu chứ?”

“Sau đó?”

“Ông gật đầu bảo có đạo lý, bất quả vẫn nhắc mình gọi cậu lên văn phòng ông ấy một chuyến.” Tiểu Tuệ bắt đầu dĩn than nhẹ một tiếng. “Hiện tại làm sao bây giờ?”

Lương Kỳ Gia vỗ vỗ tay cô, cũng chỉ có thể đối mặt thôi. “Mình đi một chuyến vậy.”

“Không có vấn đề gì chứ?” Tiểu Tuệ quan tâm hỏi.

Lúc này đột nhiên di động của Lương Kỳ Gia ở trong ngăn kéo vang lên, cô mở ngăn kéo lấy ra xem thử, là ba. Đây cũng là một vấn đề khác cần cô giải quyết.

“Ai thế?” Tiểu Tuệ hỏi.

“Ba mình.” Kỳ Gia trả lời, sau đó nhận điện thoại nói: “Ba, bây giờ con có chút việc, lát nữa con gọi lại cho ba sau được không?”

Ba Lương đồng ý, sau đó chủ động chấm dứt cuộc trò chuyện.

“Mình đi tìm quản lí.” Lương Kỳ Gia nói cho Tiểu Tuệ, đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi xách rồi xoay người đi về phía phòng quản lí.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của cô, quản lí cũng không có ý tứ trách cứ gì cô, chỉ hỏi cô mang thai có khỏe hay không? Dự tính sinh là lúc nào, bởi vì ông ấy là người quản lí nên có trách nhiệm đảm bảo cho nơi này vẫn làm việc tốt sau khi cô nghỉ sinh.

Lương Kỳ Gia đi ra khỏi phòng quản lí, không tự chủ được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Qua được một cửa, giờ còn một ải nữa mà thôi.

Cô tìm một chỗ riêng tư, lấy di động ra gọi cho ba mình. Điện thoại vừa kêu chưa đến hai tiếng đã được ba bắt máy.

“Ba, là con. Vừa rồi ba tìm con có chuyện gì ạ?” Cô đã tám chín phần đoán được lý do ba tìm đến là muốn gặp mặt cô.

“Chuyện của con ban nãy xong rồi?” Ba Lương quan tâm hỏi.

“Vâng.”

“Công tác dạo này có bận rộn lắm không? Sức khỏe của con thế nào rồi?”

“Dạ, cũng khỏe ạ.”

“Tối hai thứ Sáu vừa rồi con đều phải tăng ca liên tục sao?”

Xem đi, trọng điểm đến rồi. Lương Kỳ Gia không tiếng động khẽ thở dài một hơi.

Từ khi đi phát hiện ra ba luôn lừa dối nói là đi câu cá, kì thực đem toàn bộ ngày thứ Bảy ở bên cạnh con gái thì luôn lợi dụng chiếm cứ lấy ngày nghỉ này của ba, thậm chí còn không tiếc công cùng ông đi câu cá, miễn làm sao ông không thể quan tâm chú ý đến cô là được rồi.

Cô luôn cảm thấy đi đem mình cùng người mẹ đã mất thành cùng một loại, sự tồn tại của cô sẽ tranh giành người chồng với bà nên cho dù không chiếm được tâm của ba, bà cũng muốn tù hãm con người ông, thà làm ngọc vỡ chứ không thêm ngói lạnh.

Vì thế ba đành phải lợi dụng thời gian tan tằm đến gặp cô, hơn nữa đều lựa chọn vào buổi tối thứ Sáu. Nhưng mà hiện tại từ thứ Hai đến thứ Sáu, mỗi ngày cô đều bị Trạm Diệt Kỳ đưa đi đón về, căn bản không có cách để cùng ba gặp mặt.

Hai tuần trước cô đều dùng có tăng ca để né tránh, lần này lại dùng có này nữa thì quả thực không được, hơn nữa, cô cũng muốn nhìn xem tình trạng của ba đạo này ra sao.

Mặc kệ, đêm nay cô phải cùng ba gặp mặt, mặc kệ Trạm Diệc Kỳ có phản ứng thế nào mới được.

“Ba, tối hôm nay chúng ta gặp nhau được không? Con hôm nay không có tăng ca mà.” Cô nũng nịu hỏi.

“Thật thế sao? Được.” Ba Lương liền lập tức đáp ứng, thanh âm giống như chàng trai trẻ đang gặp gỡ mỗi tình đầu của mình khiến Lương Kỳ Gia nghe xong cảm thấy có chút tội lỗi và không đành lòng.

“Chúng ta gặp nhau ở đâu đây?” Cô hỏi, đột nhiên lại nghĩ đến: “Ba, ba thích ăn thịt nướng đúng không? Chúng ta gặp nhau ở nhà hàng thịt nướng kiểu Nhật phía Bắc đường Đôn Hóa nhé!”

“Nhưng chỗ đó không phải rất đắt sao?”

“Ăn một lần thì không có vấn đề gì, con mời ba!”

Trên thực tế cô cũng chưa từng ghé qua những nhà hàng kiểu thế bao giờ, cũng không biết giá cả của nó cao bao nhiêu, nếu là thời điểm cách đây một tháng trước, đánh chết cô cũng không dám đề nghị vào đó ăn cơm, nhưng mà hiện tại có người đưa cho cô thẻ tín dụng, còn hỏi cô vì sao không dùng đến nữa, hừ, cũng không ngần ngại xem cô ngày ngày bị hắt đưa đi đón về, chi tiêu cái gì đều là hắt trả, cô có khi nào cần dùng đến tiền chứ?!

Đã thế tối nay cô liền thuận theo tâm ý của hắt, dùng thẻ tín dụng này tiêu xài thật tốt, xem hắt lúc nhìn thấy hóa đơn có hay không đau lòng...

“Ta làm sao có thể để cho con trả tiền? Không có cách kiếm tiền giúp đỡ cho con đã là không đúng rồi, làm sao có thể để con tiêu tiền vì ba được chứ?” Thanh âm của ông Lương tràn ngập áy náy mà nghiêm túc.

“Ba, con có tiền mà...”

“Con có tiền hay không, ta như thế nào không biết?” Ông đánh gãy lời nói của con gái. “Không nhất định phải ăn thịt nướng, chúng ta ăn thứ khác cũng được, ba chỉ cần nhìn thấy con khỏe mạnh bình thường liền cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.”

“Nhưng mà con muốn ăn thịt nướng mà ~” Lương Kỳ Gia biết chỉ có nói như vậy, ba mới không tiếp tục lo lắng đến vấn đề tiền nong nữa.

“Thế sao? Được, vậy chúng ta đi ăn thịt nướng.”

Nhìn xem, cô đã bảo chiều này rất hữu hiệu mà. Cô cũng đã nghĩ đến biện pháp để ba chịu cho cô trả tiền, chỉ cần bảo mấy hôm trước cô mua xổ số trúng thưởng, như thế có thể chi trả bữa này, nhân cơ hội biểu ba thêm chút tiền tiêu vặt, quả thật là nhất cử lưỡng tiện. Bất quá, việc này vẫn nên để ăn cơm xong hắt nói thì hơn.

“Chúng ta hẹn nhau vào lúc sáu giờ rưỡi, ngay trước nhà hàng thịt nướng được không ba?”

“Được.”

“Vậy hẹn ba buổi tối gặp lại.”

“Ừ, đi đường cẩn thận một chút, không cần vội vàng, ba chờ con.” Ba Lương dặn dò.

Lương Kỳ Gia gật đầu đồng ý, sau đó chấm dứt cuộc trò chuyện, hít một hơi thật sâu rồi bấm số gọi đến một nơi khác, lúc này cửa ải cần vượt chính là “cai ngục” Trạm Diệc Kỳ của cô.

Ấy, nói như thế có điểm hơi quá thì phải, dù sao hắt đối xử với cô tốt đến mức nằm mơ cũng phải mỉm cười cơ mà, nhưng hắt thật sự rất giống một cai ngục nha, không cho phép cô làm thế này, làm thế kia, cô đi đâu hắt cũng theo cùng, còn bá đạo quản đông quản tây, không gọi là cai ngục thì nên gọi là gì mới được chứ?!

“Alô?”

A, cai ngục nhận điện thoại rồi, thanh âm có chút nghiêm túc, có lẽ vẫn đang làm việc.

“Xin lỗi, anh đang bận sao? Em chỉ muốn nói một tiếng, buổi tối em có việc nên sẽ tự mình về nhà, anh không cần tới đón em nữa.” Lương Kỳ Gia nhanh chóng nói xong, hy vọng có thể thừa dịp hấn đang bận rộn làm việc mà vượt qua cửa ải khó nhằn này.

Nhưng mà làm sao có thể dễ dàng thế chứ?

“Chờ anh một chút.” Trạm Diệc Kỳ lập tức nói, tiếp theo liền nghe được tiếng hấn phân phó người bên cạnh. “Hội nghị tạm dừng, nghỉ ngơi một chút.”

Trời ạ, thì ra hấn đang họp, lại còn vì cuộc điện thoại của cô mà muốn người khác chờ hấn.

Xem ra người đàn ông này không chỉ ngang ngược hoành hành với mình cô mà thôi, đối với người khác hấn cũng thế, quả thực là kẻ duy ngã độc tôn mà.

“Buổi tối em có chuyện gì?” Giọng nói của hấn trở lại trong di động.

“Cùng ba ăn cơm.” Cô nói thật ra.

“A, ba vợ.”

Lương Kỳ Gia nhin không được ngẩn người. Hấn lấy những lời này ở đâu ra vậy, ai là ba vợ của hấn chứ? Tuy nghĩ vậy nhưng cô vẫn im lặng trộm nở nụ cười.

“Anh bảo ai là ba vợ cơ, chúng ta còn chưa kết hôn đâu.”

“Được rồi, ba vợ tương lai.” Trạm Diệc Kỳ lập tức nghiêm trang sửa lại lời nói.

Hấn sửa lời lại khiến cô nhin không được bật cười.

Đáng giận, người này nhất định là cố ý!

Người đàn ông này đôi khi sẽ làm bộ mặt lạnh dọa cô cười không ngừng nổi, thật là kẻ đáng ghét, hiện tại cô đã bị hấn làm hại đến mức thì thoảng lại bật cười một mình khiến Tiểu Tuệ cứ hoài nghi hỏi xem cô cười cái gì, cô lại đáp không được, thật sự đáng ghét mà.

“Hai người hẹn lúc mấy giờ? Ở đâu?” Hấn đợi cô cười xong mới mở miệng hỏi.

“Sáu giờ rưỡi, ở nhà hàng thịt nướng phía Bắc đường Đôn Hóa. Em sẽ gọi taxi đến đấy, hoặc là đi xe buýt công cộng cũng được, anh yên tâm.” Cô thu hồi tiếng cười, chủ động hướng hấn cam đoan.

“Không cho anh đi đón là vì muốn anh về nhà thay quần áo à?”

“Hả?” Cô ngẩn ngơ.

“Anh có cần về nhà thay bộ quần áo khác không?” Hấn hỏi lại.

Lúc này Lương Kỳ Gia đã kinh ngạc đến độ nói không nên lời, bởi vì cô căn bản không nghĩ tới hấn sẽ đòi theo cô đi gặp mặt ba hết. Cuộc gặp mặt đêm nay là cuộc hẹn giữa cha và con gái, không nghĩ tới hấn cũng là điều đương nhiên, nhưng mà làm sao cô lại có cảm giác thật có lỗi với hấn a?

“Trạm Diệc Kỳ...” Cô nên nói với hấn như thế nào giờ, chẳng lẽ nói rằng cô thật ra không có ý định cho hấn đi cùng sao.

Kỳ thật vừa rồi cô đã nói sẽ tự mình về nhà, ý tứ đã quá rõ ràng, cuộc hẹn này không bao gồm có hấn, người này vì sao không chịu nghe rõ ràng chứ? Bây giờ cô nên nói thế nào để hấn không đi a?

“Đùa với em thôi, tối hôm nay anh vừa lúc có việc, em dùng cơm xong nhớ gọi điện cho anh, anh đến đón em.” Trạm Diệc Kỳ bất chợt nói.

“Thật sao?” Cô nhin không được nghi ngờ tính chân thật của việc này.

“Cái gì mà thật sao? Anh đương nhiên sẽ tới đón em rồi. Nhớ điện cho anh, giờ anh cần phải đi họp rồi, không thềm nghe em nói nữa, bye.”

“Bye...” Cô còn chưa nói hết, bên kia di động đã tắt máy, hấn tự động ngắt điện thoại, đây là việc trước đây chưa từng xảy ra.

Hắn đau lòng. Không biết vì sao cô lại cảm thấy như thế.

Tại sao có thể như vậy?

Làm sao bây giờ?

Lương Kỳ Gia đột nhiên cảm thấy rất hối hận, kỳ thật cô có thể mời hắn cùng đi, tuy rằng có thể sẽ dọa cho ba nhảy dựng lên nhưng mà cô chính là mang thai đứa nhỏ của hắn, hơn nữa từ đêm hai người phát sinh quan hệ thân mật xong, cô đều ngủ ở trong phòng hắn, mỗi đêm cùng hắn cùng giường chung gối, quan hệ như thế cũng đã đủ để cô đưa hắn đến giới thiệu cho ba biết mặt được rồi.

Cô lại nghĩ đến hơn một tháng vừa qua hắn đã từng đề cập mấy lần đến việc muốn cô đưa hắn về nhà giới thiệu cho cha và dì nhưng cô cứ kiên trì nói không cần, ít nhất lúc ấy cô còn chưa có ý định muốn đề người thân biết đến với hắn.

Khi đó cô có thể giả mồm át lệ phải nói dì có lẽ không có khả năng hoan nghênh hắn cho nên việc gặp mặt liền miễn đi. Nhưng còn ba thì sao? Ba đối với thái độ của hắn sẽ rất hoan nghênh, vì sao cô lại không nghĩ tới việc giới thiệu hắn với ba chứ?

Vì vẫn còn hoài nghi hắn có tâm tư khác với mình?

Hoài nghi tình cảm của hắn?

Hay vẫn là lo lúc đứa nhỏ sinh ra, hắn sẽ chỉ cần đứa nhỏ mà không cần cô?

Suốt một tháng qua hắn đối với cô tốt như vậy chẳng lẽ còn không đủ để xóa tan hoài nghi cùng lo lắng của cô sao? Cô rút cuộc vì sao không nghĩ tới việc giới thiệu hắn với ba chứ, rút cuộc là vì sao?

Càng nghĩ, Lương Kỳ Gia càng giận chính mình, thậm chí ban nãy cô còn không nghĩ đến chuyện này nữa.

Bây giờ cô gọi điện lại cho hắn, hỏi hắn muốn đi cùng mình hay không, liệu hắn sẽ trả lời như thế nào?

Lương Kỳ Gia hơi nhếch đôi môi cánh hoa, do dự tự hỏi.

Nhưng mà vừa rồi cô đã làm gián đoạn cuộc họp của hắn, giờ mà gọi nữa hình như không tốt lắm, hơn nữa nếu như tôi nay hắn thật sự có việc bận thật thì cô cần gì phải quấy rầy hắn thêm lần nữa chứ?

Cơ hội vẫn còn nhiều.

Một giọng nói ở trong đầu cô vang lên.

Lương Kỳ Gia trừng mắt nhìn, ngẫm lại cũng đúng. Mỗi tuần ba đều hẹn gặp cô một lần, bỏ qua tối nay, lần tới cô vẫn có cơ hội giới thiệu hắn với ba cơ mà.

Hít sâu một hơi, cô chậm rãi thả lỏng, buông tha cho sự giãy giụa cùng hối hận của mình này giờ, hơi bình ổn lại cảm xúc rồi xoay người trở về bàn làm việc, tiếp tục công tác, chờ tới lúc tan tầm.

“Ba, hay là con gọi Diệc Kỳ đưa ba trở về, ba không cần phải đi xe buýt công cộng đâu.” Ra khỏi nhà hàng thịt nướng, Lương Kỳ Gia nói với ông Lương.

Hai mươi phút trước, cô gọi điện cho Trạ Diệc Kỳ nói hắn có thể tới đón mình, hắn bảo được.

Khi ấy ba Lương đang ngồi bên cạnh, chờ cô buông di động xong liền tò mò hỏi cô gọi ai tới đón. Cô liền nhân cơ hội này nói chuyện thẳng thắn với ông, nói cô đang ở cùng với cha của đứa nhỏ trong bụng.

Ông Lương nghe xong quả thực có chút giật mình, nhưng vẫn vui mừng vì có người ở bên cạnh chăm sóc con gái, hơn nữa sau khi biết được thái độ đối đãi của Trạ Diệc Kỳ với Kỳ Gia xong thì lại càng cao hứng hơn đến nỗi suýt nữa lệ nóng tràn mi luôn.

Ông hỏi rất nhiều chuyện về Trạ Diệc Kỳ, Lương Kỳ Gia đều thành thật trả lời, cho nên đến lúc tính tiền ông cũng không tranh trả với cô nữa.

Bọn họ cùng nhau ra khỏi nhà hàng thịt nướng, ông Lương muốn gặp Trạ Diệc Kỳ nhưng lại không dám mở lời, vì thế Lương Kỳ Gia liền mở miệng trước hỏi ông có muốn Diệc Kỳ đưa ông về luôn không?

“Như vậy có làm phiền đến nó hay không?” Ông Lương có chút cao hứng lại có chút ngượng ngùng hỏi.

“Không đâu, dù sao ngày mai là cuối tuần, không cần đi làm mà.” Cô mỉm cười lắc đầu.

Tính toán thời gian từ nãy đến giờ, Trạm Diệc Kỳ có lẽ cũng sắp tới.

Lương Kỳ Gia đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm chiếc BMW đen của anh vì thế đến khi có một chiếc xe khác ngừng ở bên cạnh cô cũng không có chú ý, tận đến lúc người trong xe bước xuống lên tiếng: “Lương tiểu thư” thì cô mới giật mình quay đầu nhìn lại.

“Tài xế Trần?” Cô có chút kinh ngạc, “sao lại là bác tới đón cháu?”

“Trạm tiên sinh bảo tôi đến.”

“Vậy Trạm tiên sinh ở đâu? Trên xe sao?”

Lái xe lắc đầu.

Sao vậy, hẳn là có việc rồi đi không được hay vẫn là vì chuyện buổi chiều cô không mời hẳn đi mà sinh hờn dỗi?! Lương Kỳ Gia phỏng đoán, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ là đáp án thứ hai.

“Kỳ Gia, làm sao vậy?” Ông Lương đang đứng bên cạnh hỏi.

Cô lắc đầu. “Ba, thực xin lỗi, Diệc Kỳ hình như còn có việc bận cho nên mới kêu lái xe tới đón con. Lần khác con lại giới thiệu hai người với nhau được không?” Cô áy náy nói.

“Chuyện này có gì mà phải xin lỗi, về sau vẫn còn cơ hội mà, không phải sao?” Lương phụ không thêm để ý mà trái lại còn an ủi cô.

Cô có chút miễn cưỡng cười vui gật gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía lái xe, dò hỏi: “Tài xế Trần, cháu có thể phiền chú thuận tiện đưa ba cháu về nhà luôn được không?”

“Đương nhiên.” Lái xe gật đầu.

“Cám ơn chú.” Cô hướng ông nói lời cảm tạ. “Ba, chúng ta lên xe đi.”

Vì thế xe liền đưa ông Lương về trước rồi mới đưa Lương Kỳ Gia đến nhà.

Đến nơi, bất ngờ là trong phòng lại hoàn toàn tĩnh lặng.

Trạm Diệc Kỳ chưa về nhà sao?

Bật đèn lên, Lương Kỳ Gia dạo quanh nhà một vòng, quả nhiên không có ai. Hẳn thật sự bận việc nên mới gọi lái xe đến đón cô ư?

Nếu thế thì tốt rồi! Cô thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Cô biết mình bất an, lại lo lắng, sợ rằng hẳn sẽ không để ý tới cô nữa. Ở chung bao nhiêu lâu, luôn luôn là hẳn chủ động còn cô thì bị động, nếu hẳn thật sự tức giận không quan tâm tới cô nữa, Lương Kỳ Gia lo sợ mình sẽ không biết làm thế nào để tiếp cận, trấn an những cảm xúc bất mãn nơi hẳn.

May mà không có việc gì, hẳn chỉ là bận việc mà thôi.

Đem mọi thứ cất đi rồi tắm rửa qua một chút, Lương Kỳ Gia trở lại phòng khách xem tivi chờ Trạm Diệc Kỳ về.

Trên HBO đang chiếu một bộ phim rất hay, cô xem đến mê mẩn, đến tận lúc kết thúc mới phát hiện đã quá mười một giờ mà Trạm Diệc Kỳ vẫn chưa trở về, hơn nữa cũng không hề gọi cuộc điện thoại nào cả.

Sao lại như thế? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Không nhận được lo lắng bất an, cô lập tức cầm điện thoại bàn bên cạnh gọi cho hẳn.

Điện thoại vang rất lâu, vang đến mức Lương Kỳ Gia cảm thấy tim như nhũn ra, đến khi cô nghĩ tin sẽ chuyển vào hộp thư thoại thì đột nhiên có người tiếp máy.

“Alo?”

Là giọng của Trâm Diệc Kỳ. Cảm ơn trời đất.

“Anh đang ở đâu? Vẫn đang làm việc ở công ty sao?” Cô hỏi.

“Cùng bạn đang ở PUB(*).”

(*) PUB: là một kiểu quán rượu mà trong đó có phục vụ cả thức ăn nhẹ. Nó có cả quầy bar và phòng chung phục vụ khách, ai cũng có thể vào được. Nhớ phân biệt rõ với bar và club nha. Bar: nơi thức uống có cồn như bia, rượu được phục vụ trực tiếp tại quầy thu tiền, nghĩa là bạn uống gì thì phải thanh toán tiền liền tại quầy bar. Cái này dễ thấy ở các sàn nhạc trẻ. Club: Cũng gần giống như bar, tuy nhiên nó thường chuyên về một cái gì đó cụ thể. Ví dụ: rock Club, Dance Club,... và thường cần có thẻ hội viên mới vào được.

Lương Kỳ Gia sững sốt một chút, trờng mắt lên. Cô còn tưởng rằng hần đang làm việc ở công ty chứ...

“Đối tác làm ăn hay là ông chủ của em vậy?” Cô nhin không được lại hỏi.

“Quý Thành Hạo.”

Thì ra là cùng với ông chủ của cô họp mặt, vậy thì không phải là vì công tác mà là vì giải trí rồi.

“Có việc gì không?” Thanh âm của hần hơi lạnh nhạt.

“Không có gì, em chỉ thấy anh trễ rồi mà chưa về nên hỏi một chút thôi.”

“Vậy thì anh cúp máy đây.”

“Được.” Cô vừa dứt lời đã nghe thấy đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm tút tút. Lương Kỳ Gia cắn môi, vô lực đem điện thoại đặt về chỗ cũ.

Thì ra hần thật sự tức giận, bởi vì trước kia mỗi khi cùng bạn bè đi ra ngoài tụ họp hần đều nói với cô, còn hỏi cô có muốn đi cùng hay không, nhưng đêm nay cái gì hần cũng chưa nói.

Làm sao bây giờ? Tuy rằng hần vẫn còn nhận điện thoại của cô, cũng trả lời các vấn đề cô đưa ra nhưng cảm giác hoàn toàn không giống với lúc trước.

Hần rất tức giận ư? Sẽ mất bao lâu đây? Hần sẽ không để ý đến cô nữa sao? Nếu hần thật sự không thèm để ý tới cô nữa, cô nên làm gì mới được bây giờ?

Mũi đau xót, tầm mắt mơ hồ, nước mắt cứ thế không ngừng rơi xuống khiến cô vô cùng hoảng hốt.

Trước đây mỗi khi cùng Tiểu Tuệ nói chuyện phiếm, nói tới việc bị dì khi dễ bắt nạt mà mình vẫn có thể sống được, Tiểu Tuệ đều nói với cô rằng: “Cậu quá kiên cường.”

Cô cũng biết mình thật sự rất kiên cường, phát sinh loại chuyện tình một đêm, rồi chưa kết hôn đã mang thai, cô cũng chưa từng rơi quá một giọt nước mắt, bình tĩnh đón nhận sự thật, chấp nhận tất cả, nhưng bây giờ vì sao cô lại khóc chứ?

Có khi hần thật sự không có tức giận, mà nếu tức giận cũng không nhất thiết sẽ bỏ mặc cô, có thể đây đều chỉ là cô suy nghĩ quá nhiều mà thôi, khóc lóc cái gì chứ?

Dùng sức lau hết nước mắt đang không ngừng rơi xuống, Lương Kỳ Gia cảm thấy tức tối với chính mình vì sao không thể khống chế được, càng tức mình hơn thế nhưng chỉ bởi vì Trâm Diệc Kỳ không để tâm tới mình mà thương tâm khổ sở.

Chỉ là nghĩ mà thôi, cô rốt cuộc là làm sao vậy?

Rất đau lòng, tại sao lại thế? Cô bị sao thế này, chỉ có một chuyện con con liên rơi nước mắt không ngừng? Chẳng lẽ đây là chứng u buồn trước khi sinh của thai phụ sao? Nhưng mà trước đây cô chưa từng có cảm giác như thế này, chỉ có bây giờ, nghĩ đến việc Trâm Diệc Kỳ không để ý tới mình, nước mắt của cô mới như vòi nước bị hỏng mà tí tách chảy ra không ngừng.

“Đáng ghét, đừng khóc.” Cô tự nói với chính mình nhưng căn bản là vô dụng.

Nước mắt không khống chế được cứ thế rơi xuống, Lương Kỳ Gia bực mình đứng dậy tắt tivi đi rồi xoay người trở về phòng nằm ngủ.

Cô nói với chính mình, chỉ cần ngủ sẽ không còn miên man suy nghĩ nữa, nước mắt sẽ không tiếp tục rơi, hơn nữa quan trọng nhất là lúc mình tỉnh lại, có lẽ mọi thứ đều sẽ mưa tạnh trời quang, sóng êm biển lặng, hấn không tức giận, cũng sẽ không còn mặc kệ cô nữa.

Đúng vậy, chính là như thế, chỉ cần tỉnh giấc sẽ không có việc gì.

Nhất định sẽ không có việc gì.

Nhất định.

8. Chương 08

CHƯƠNG 8

Buổi sáng tỉnh lại, hấn không ngủ ở bên cạnh, thậm chí ngay cả gối đầu đều lạnh ngắt. Đêm qua Tràm Diệc Kỳ không quay trở về sao?

Lương Kỳ Gia thật cẩn thận xoay người xuống giường, tuy rằng bụng của cô so với nhiều sản phụ có tháng cùng tháng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng dù sau cũng là cái bầu hơn tám tháng, mặc kệ là muốn nằm xuống hay đứng lên đều phải chậm rãi, cẩn trọng để ngừa tai nạn xảy ra.

Cô ra khỏi phòng, trong nhà im ắng, vắng lặng, không hề giống như có người ở.

Hấn thật sự không trở về?

Cô đi đến trước cửa nhà, kinh ngạc nhìn thấy giấy của Tràm Diệc Kỳ và chìa khóa nhà, chìa khóa xe để ở trên nóc tủ.

Hấn có trở về, nhưng tại sao không thấy người đâu? Đang ở trong nhà tắm sao?

Lương Kỳ Gia nghi hoặc vòng trở lại trong phòng, đến gần nhà tắm thăm dò thử. Cửa nhà tắm khép hờ, bên trong cũng không có tiếng động gì hết. Cô tiến đến đẩy cửa ra, quả nhiên không có ai bên trong.

Không ở nơi này, vậy là ở phòng khác sao?

Cô đi đến hai gian phòng cho khách khác xem thử, quả nhiên ở trong căn phòng cô từng ngủ trước đây tìm thấy hấn đang nằm ngủ say.

Hấn là vì sợ ảm ỹ đến giấc ngủ của cô nên mới tới nơi này ngủ sao? Khóe miệng Lương Kỳ Gia không khỏi vì sự sẵn sóc của Tràm Diệc Kỳ mà cong lên một nụ cười, cô lén lút lui ra ngoài, đóng cửa lại, muốn để cho hấn ngủ đến lúc tự tỉnh mới thôi.

Bây giờ mới bảy rưỡi, bình thường những ngày cuối tuần được nghỉ ngơi, không cần tăng ca hấn đều mang cô đi dạo xung quanh một chút. Nhưng mà trời vẫn còn sớm, hấn cũng vẫn đang ngủ, cô nên làm gì mới được đây?

Lương Kỳ Gia về phòng rửa mặt chải đầu trước rồi mới đến phòng bếp làm bữa sáng.

Mở tủ lạnh tìm đông đây một hồi mới thấy được nguyên liệu, cô đột nhiên ý thức được mình chuyển về chỗ này ít nhiều đã hơn một tháng nhưng đây mới là lần đầu tiên xuống bếp nấu ăn, đừng nói là nấu cho hấn ăn nữa.

Hấn đúng là làm hư mình mà! Lương Kỳ Gia trước đây chưa hề ý thức được việc này, chỉ cảm thấy nếu hấn thích thì cứ để hấn làm, ai kêu chính hấn cứng rắn uy hiếp bức cô đến sống tại đây chứ?!

Có phúc mà không biết hưởng chắc có lẽ là đang ám chỉ đến mình đi? May mắn, cô không tòi tệ đến mức mất đi mới biết tỉnh ngộ, hiện tại đã biết được điều gì đáng để trân trọng rồi.

Nấu một nồi cháo thật ngon, Lương Kỳ Gia mới ăn xong, vừa chuẩn bị rửa chén thì nhìn thấy Tràm Diệc Kỳ tỉnh dậy, đi ra bên ngoài.

“Chào buổi sáng.” Cô mỉm cười nói với hắn.

Hắn nhìn cô một cái, lãnh đạm đáp: “Ừ.” Khiến cho cô ngây ngốc sửng sốt một chút.

“Em nấu cháo thịt, anh có muốn ăn không?” Cô trợn mắt hỏi hắn.

Hắn lắc đầu, xoay người đi thẳng vào trong phòng của bọn họ.

Cô lại lần nữa trừng mắt nhìn, nghĩ rằng hắn có thể còn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn hoặc là tối qua không ngon giấc nên mới có phản ứng như vậy. Cô rửa sạch bát xong liền lau dọn bếp sạch sẽ, xoa xoa tay rồi mới trở về phòng.

Bước vào bên trong, Lương Kỳ Gia nhìn không được chờ ra một chút, Trầm Diệc Kỳ đã thay quần áo đi làm, bộ dáng giống như đang muốn ra ngoài vậy.

“Anh muốn đi ra ngoài?” Cô bật thốt lên hỏi.

“Ừ.”

“Đi công ty tăng ca sao?”

“Ừ.”

“Công việc nhiều lắm sao? Tối hôm qua anh về trễ như vậy, hôm nay sớm thế đã muốn đi tăng ca rồi!” Cô quan tâm hỏi. “Anh chờ em một chút, em đi thay bộ quần áo đã.”

Bình thường khi tăng ca hắn đều mang cô đi theo, nói lo lắng cô ở nhà một mình sẽ nhàm chán hoặc đói chết, dù sao trong văn phòng hắn cũng có phòng nghỉ, cô muốn ngủ lúc nào cũng được, kháng nghị không hiệu quả, Lương Kỳ Gia đành nghe theo, đi vài lần cũng thành thói quen.

“Không cần, anh đi một mình.”

Hắn nói xong bước đi ra khỏi phòng gian, nhâm cô ngốc sửng sờ ở tại chỗ sau một lúc lâu, chờ cô hoàn hồn đuổi tới phòng khách đi khi, hắn sớm rời đi.

Như thế nào như vậy?

Lương Kỳ Gia ngây ra như phỗng, nhớ tới chuyện tối hôm qua. Thì ra hắn không phải bận việc, hắn đang tức giận, hắn thật sự không để ý tới cô.

Nước mắt trong chốc lát đã rơi xuống như mưa giống hết đêm qua.

“Hu hu... hu hu... hu hu.” Cô nhìn không được khóc lóc hết sức thương tâm, rất khổ sở, thật sự rất khổ sở.

“Hu hu... hu hu.”

“Kỳ Gia? Kỳ Gia.”

Ai đang gọi cô? Đừng có gọi nữa, cô thật sự rất đau lòng, thật sự rất đau... “Hu hu... hu.”

“Kỳ Gia? Bảo bối, tỉnh, mau tỉnh lại, em đang nằm mơ.”

Cô cũng hy vọng mọi chuyện hết thảy đều chỉ là một giấc mộng... Mơ, cô đang nằm mơ sao?

Lương Kỳ Gia giãy giụa mở mắt ra, cảm giác trước mặt là một mảnh sương mù.

Đèn ngủ đầu giường tỏa ra ánh sáng mơ mơ màng màng, trong phòng có chút tối tăm, mà Trầm Diệc Kỳ đang ở trong bóng tối đó, gần ngay cạnh cô. Trời vẫn còn chưa sáng.

“Tỉnh chưa?” Hắn ôn nhu hỏi.

Cô đang muốn ngồi dậy, hắn đã nhanh hơn một bước tiến tới đỡ cô, để cô dựa vào đầu giường.

“Vừa nãy em vừa mơ thấy cái gì, vì sao lại khóc như thế?” Trầm Diệc Kỳ mềm nhẹ hỏi, lau hết nước mắt vẫn còn lưu lại trên gương mặt cô, động tác mềm nhẹ lại cẩn thận như sợ sẽ làm cô đau.

Hắn không hề lạnh nhạt với cô, mọi thứ đều là giấc mộng, thật tốt quá, thật tốt quá.

Lương Kỳ Gia nhìn chăm chăm hắn không chuyển mắt, vui mừng quá độ mà khóc, nước mắt không nhịn được tiếp tục rơi xuống.

Thấy nước mắt cô vẫn không ngừng chảy ra, Tràm Diệc Kỳ đau lòng nhưng không biết làm sao, chỉ có thể nhắm mắt, nhú mày, liên tục lau nước mắt thay cô, ôn nhu trấn an: “Làm sao vậy? Nói cho anh biết làm sao vậy? Đừng khóc.” Nhìn hắn, cao hứng hỉ cực mà khóc, nước mắt không nhịn được lại chảy xuống xuống dưới.

“Em yêu anh.” Xúc động ào tới không thể ngăn chặn khiến cô đột nhiên bật thốt ra với hắn.

Tràm Diệc Kỳ nghe vậy vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc, nhưng mà so với cảm xúc khoái trá của hắn lúc này, cảm xúc của cô vẫn là quan trọng hơn.

“Anh cũng yêu em.” Hắn thâm tình nói với cô, nghiêng người ôn nhu cho cô một nụ hôn rồi mới tiếp tục truy vấn. “Mau nói cho anh biết, em vừa rồi rốt cuộc mơ thấy cái gì, vì sao khóc đến thương tâm?”

Ở chung đã hơn một tháng qua, Lương Kỳ Gia biết hắn nhất định phải hỏi đến tận cùng, có kết quả mới thôi cho nên không muốn che giấu nữa.

“Em mơ thấy anh tức giận không thèm để ý tới em nữa.”

Tràm Diệc Kỳ ngây người ngẩn ngơ, nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ là một đáp án như vậy.

“Vì sao anh lại tức giận?” Hắn hỏi cô.

“Tối hôm qua em cùng ba ăn cơm lại không mời anh, anh đang tức giận phải không?” Cô nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi.

“Tức giận thì không, nhưng có thất vọng đôi chút.” Hắn nhú mày, thành thật thừa nhận.

“Thật xin lỗi.” Cô cố giải thích với hắn. “Là em đã không để ý tới tâm tình của anh, đến lúc nhớ tới thì anh lại đang bận họp, hơn nữa anh cũng nói là buổi tối có việc, em nghĩ về sau cơ hội còn rất nhiều nên mới không gọi điện cho anh tiếp. Em có nói với ba chuyện của anh, ba rất muốn gặp anh, tối hôm qua em vốn định nhân lúc anh tới đón em về mà giới thiệu hai người với nhau, để anh quen biết với người nhà của em, còn biết rõ về tình trạng của nhà em bây giờ...”

“Anh biết vợ của ba em bây giờ không phải là mẹ đẻ của em.” Tràm Diệc Kỳ chợt lên tiếng đánh gãy lời của cô.

Lương Kỳ Gia ngây người một chút. “Anh biết?”

“Ừ. Anh còn biết bà ấy đối xử với em không tốt, em trai em cũng vậy, trong nhà người duy nhất yêu thương em là ba, nhưng mà thời gian ông ở nhà không nhiều, có đôi khi phải đi công tác xa đến mấy ngày mới về.”

Cô hoàn toàn không biết nên nói cái gì, không nghĩ tới hắn đã biết hết tất cả mọi chuyện.

“Em có biết vì sao anh vẫn luôn muốn đưa em về nhà giới thiệu với ba mẹ anh không?” Tràm Diệc Kỳ dùng bàn tay ấm áp, thon dài rộng lớn nâng khuôn mặt của cô lên.

“Bởi vì bọn họ vẫn luôn muốn có một đứa con gái, ao ước hơn ba mươi năm liền, cho nên về sau bọn họ sẽ không chỉ đối đãi với em như con dâu mà còn yêu thương em như con gái vậy, hiểu không?”

Nước mắt vốn đã ngừng rơi từ lâu bất tri bất giác lại tràn ngập trong hốc mắt cô, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Đột nhiên hắn hạ giọng: “Anh không phải vì muốn em khóc mới nói cho em biết chuyện này.” Hắn nhú mày nói, khẽ dịu dàng lau đi nước mắt trên má cô.

“Vì sao anh đối xử với em tốt như vậy?”

“Em cảm thấy là vì sao?” Hắn ôn nhu nhìn cô, không đáp mà hỏi lại.

“Bởi vì anh thích em? Anh yêu em?”

“Không phải bởi vì đứa nhỏ trong bụng em nữa sao?” Hắn yêu thương trêu chọc cô.

Cô lắc đầu, dùng giọng điệu chắc nịch nói: “Bởi vì anh yêu em.”

Trạm Diệc Kỳ mỉm cười, đem cô ôm vào trong lòng, hôn lên trán cô một chút.

“Anh thật vui, cuối cùng em cũng đã nghĩ thông suốt rồi!”

Mà hẳn rốt cuộc cũng làm được, giống như lời hắn đã nói với Dịch Tử Xá(*) tối qua: “Chỉ cần làm cho cô ấy cũng rơi vào lưới tình như cậu là được rồi.”

(*)Dịch Tử Xá là nam chính trong bộ “Yêu thương cô nàng bán thân” nhà Haran edit - ND.

Những lời này nói thì đơn giản nhưng làm không dễ chút nào. Chỉ mong Tử Xá có thể vượt qua khảo nghiệm, thuận lợi lấy được tình cảm của vợ mình giống như hắn.

“Em yêu anh.” Lương Kỳ Gia dán mặt vào trái tim anh, thì thầm nói.

“Bây giờ và vĩnh viễn về sau.” Trạm Diệc Kỳ mỉm cười đầy hứa hẹn.

“Kỳ Gia, cậu mau tới đây, nhanh lên.”

Lương Kỳ Gia vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh đã bị Tiểu Tuệ đang đứng chờ ở hành lang kéo đến một góc không người ở gần đó.

“Làm sao vậy?” Thấy bộ dáng cẩn thận dò xét xung quanh như điệp viên của Tiểu Tuệ, Lương Kỳ Gia cũng đề thấp thanh âm theo, nhìn trái phải xung quanh liên tục.

“Dạo trước cậu bảo mình là bây giờ hiện tại cậu đang ở cùng với ba của đứa nhỏ, cậu mau thành thật nói mình biết, ba đứa nhỏ rốt cuộc là ai?” Tiểu Tuệ nhỏ giọng hỏi.

“A?” Câu hỏi bất ngờ không trong dự tính khiến Lương Kỳ Gia không khỏi ngẩn người.

“Vì sao đột nhiên cậu lại hỏi như vậy?” Cô trừng mắt nhìn, tò mò hỏi. Trước giờ Tiểu Tuệ vẫn luôn tôn trọng ý nguyện của cô, hỏi một hai lần mà cô không chịu nói ra liền thôi, từ đó không nhắc lại vấn đề này nữa.

“Bởi vì tớ nghe được một số chuyện về hai người.” Tiểu Tuệ nghiêm trang nói.

Cô cũng ngạc nhiên. “Cái gì mà hai người?”

“Có người bảo thấy cậu được một chiếc xe BMW đưa đón, cũng có người thấy cậu đi trên một chiếc Mercedes - Benz. Cậu mau nói xem, ba đứa nhỏ rốt cuộc là anh BMW hay ông Mercedes - Benz nào?”

“Cái gì mà anh BMW, ông Mercedes chứ?!” Lương Kỳ Gia dở khóc dở cười với cách nói của Tiểu Tuệ.

“Cậu có hiểu ý của tớ không vậy? Có người nói cậu bắt cá hai tay, cũng có người nói cậu...” Tiểu Tuệ ngập ngừng một chút. “Cậu biết không? Có người đã thấy mặt ông Mercedes - Benz, bảo rằng tuổi của ông ta không năm mươi thì cũng phải bốn lăm, cho nên mọi người truyền tai nhau nói cậu là tình nhân hoặc là kẻ thứ ba.”

Lương Kỳ Gia kinh ngạc cứng họng, không nghĩ tới lời đồn đại của mọi người xung quanh về mình lại đáng sợ đến thế.

“Mình không phải.” Về mặt cô nghiêm túc, lời lẽ chính nghĩa nói.

“Mình đương nhiên biết cậu không phải loại người đó, vấn đề là những người khác không biết nha.” Tiểu Tuệ tức giận nói. “Dạo trước cậu không muốn công khai xem ba đứa nhỏ là ai, còn nói sau này đứa nhỏ sinh ra hai người cũng sẽ không ở cùng một chỗ. Hiện tại thì sao? Mình thấy cậu mặt mày hớn hờ suốt ngày, đúng kiểu thiếu nữ đang lâm vào trong tình yêu cuồng nhiệt, cảm tình của hai người như thế chắc là ổn định rồi đúng không? Một khi đã như vậy thì tìm cơ hội đem bạn trai mình giới thiệu ọi người để miễn sau này bị người ở sau lưng nói xấu thành như vậy!”

Thái độ đầy căm phẫn của Tiểu Tuệ làm cho cô cảm thấy hết sức ảm áp, nhưng mà tìm cơ hội cho Trạm Diệc Kỳ quen biết với mọi người ư?

“Cái đó, về chuyện này...” Lương Kỳ Gia nhin không được lộ ra một chút do dự.

“Cậu đang lo lắng cái gì?”

Tất nhiên là lo lắng, mọi chuyện sau khi công bố xong, cô sẽ bị người ta nói càng khó nghe nha.

Cùng Trạm Diệc Kỳ làm tình nhân một đêm, sau đó không cẩn thận mang thai, lại mẩu bằng tử quý được gả vào nhà giàu... Ai, loại kịch truyền hình lúc tám giờ này sao lại có thể phát sinh trên người cô chứ?! Vấn đề là ở chỗ, nó thực sự đã xảy ra rồi.

Lương Kỳ Gia gần như đã có thể tưởng tượng ra được cái cảm giác hết đường chối cãi này rồi. Thật sự không thể nói được.

“Thanh giả tự thanh(*), chỉ cần tớ biết mình không phải là loại người như thế, cậu cũng biết, vậy là đủ rồi.”

(*) Thanh giả tự thanh: Nguyên gốc là thanh giả tự thanh, tục giả tự tục: Trong sạch tự mình biết, ô uế tự mình hay.

“Cái gì?!” Tiểu Tuệ khó có thể tin kêu lên.

“Tiểu Tuệ, chờ mình ổn định tâm lý rồi sẽ đem anh ấy giới thiệu ọi người, được không?” Lương Kỳ Gia có chút cầu xin tha thứ mà nói.

“Vì sao phải chuẩn bị tâm lý? Anh ta là người nổi tiếng sao?”

Lương Kỳ Gia ấp úng nói không ra lời.

“Quên đi, không ép cậu nữa, tớ chỉ muốn nhắc nhở cậu miệng lưỡi người đời rất đáng sợ mà thôi, cậu nên cẩn thận một chút.”

“Cám ơn.”

“Nhưng mà, nói đi nói lại, bạn trai cậu vẫn là anh BMW hay ông Mercedes - Benz a? Ông Mercedes - Benz già như vậy, chắc sẽ không phải là ông ta đâu!”

Lương Kỳ Gia lắc đầu. “Bác ấy là lái xe của bạn trai mình, nếu anh ấy có việc không thể tới đón tớ đúng giờ thì sẽ gọi lái xe tới.”

“Oa, có cả lái xe riêng cơ á?!” Tiểu Tuệ lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi. “Anh ta có rất lắm tiền sao?” Dừng một chút. “Ai, xem mình hỏi vấn đề ngu ngốc gì thế này, mua được cái BMW tốt như vậy, lại còn lái xe dùng Mercedes - Benz nữa, tất nhiên là kẻ có tiền rồi.” Sau đó Tiểu Tuệ đột nhiên bật cười. “Hà...”

“Tiểu Tuệ?” Lương Kỳ Gia hoàn toàn không hiểu nổi bạn tốt đang cười cái gì.

“Mình thật muốn nhìn xem cái bà di không máu không nước mắt của cậu nếu biết cậu gả được vào nhà giàu sẽ có phản ứng gì?!” Tiểu Tuệ có chút xấu xa nói. “Bà ta nhất định sẽ thật hối hận vì sao lúc trước không đối xử tử tế với cậu, hối hận đến mức muốn đâm đầu vào tường luôn ấy chứ!”

Lương Kỳ Gia khẽ bật cười, cô hoàn toàn không lạc quan được như vậy.

Nếu di biết được hối hận thì tốt quá, chỉ là lấy hai mươi năm hiểu biết khi ở chung một mái nhà với bọn họ của cô, Lương Kỳ Gia hoài nghi không biết di có hiểu được hai chữ “hối hận” viết thế nào hay không.

“Thì ra hai người đang ở trong này!” Một thanh âm đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ.

“Nguy rồi, bị bắt quả tang.” Tiểu Tuệ rụt cổ kêu thầm một tiếng bởi vì người đó không phải ai khác mà chính là phó phòng kế toán của bọn họ.

“Kỳ Gia, có người tìm cô đấy.” Phó lý đi lên trước nói.

Lương Kỳ Gia cùng Tiểu Tuệ liếc mắt nhìn nhau một chút. Các cô cũng không phải người của bộ phận nghiệp vụ, sao có thể có khách tới gặp chứ?!

“Là ai vậy?” Tiểu Tuệ nhanh chóng hỏi thẳng.

“Nghe bảo là mẹ của cô.” Phó lý nói.

“Mẹ?” Tiểu Tuệ ngạc nhiên kêu lên, lại nhanh chóng cùng Lương Kỳ Gia liếc mắt nhìn nhau tiếp, bắt quá về mặt hai người lúc này không phải là nghi hoặc mà là trào phúng, châm chọc. “Phó lý, mẹ của Kỳ Gia đã qua đời khi cô ấy bốn tuổi, người đó không phải mẹ của cô ấy đâu!”

“Tiểu Tuệ.” Lương Kỳ Gia mở miệng chặn cô ấy lại.

“Thật vậy sao?” Phó lý ngạc nhiên nhìn về phía cô.

“Đó chắc là dì của tôi, tôi đi xem một chút.” Lương Kỳ Gia không giải thích nhiều, nói qua với phó lý một chút rồi bước tới chỗ thang máy xuống đến phòng khách ở lầu một.

Cô nghĩ mãi cũng không ra, vì sao dì lại đột nhiên chạy tới tìm mình chứ?

“Làm sao vậy?” Nhận thấy được hôm nay Lương Kỳ Gia lên xe đặc biệt im lặng, Trạ Diệc Kỳ quan tâm hỏi.

“Vì sao anh hỏi như vậy?” Cô sửng sốt một chút, miễn cưỡng cười vui nói.

“Em rất trầm mặc.” Hấn quay đầu nhìn cô một cái.

“Tức là bình thường em rất ăm ỉ sao?”

“Tức là hôm nay đã xảy chuyện gì?”

Tuy rằng cô chưa nói nhưng hấn biết nhất định có việc, bởi vì trừ bỏ việc lên mạng suốt ngày, thú vui gần đây cô mới phát hiện là cùng hấn nói chuyện phiếm, đông kéo tây buông thứ gì cũng có thể tán gẫu được, đôi khi chỉ là vì muốn nghe lời giải thích của hấn. Cô như thế sao có thể bỏ qua cơ hội đi trên xe cùng hấn mà không hỏi này hỏi nọ chứ?

“Hình như chuyện gì cũng không lừa được anh thì phải.” Lương Kỳ Gia trầm mặc một chút rồi cười khổ nói.

“Anh rất thích vẻ mặt em lúc cười, trừ những lúc miễn cưỡng ra.” Hấn vươn tay cầm lấy tay cô như tiếp thêm sức mạnh. “Đã xảy ra chuyện gì?” Hấn lại ôn nhu hỏi.

“Hôm nay dì đến công ty tìm em.” Cô ngập ngừng một chút, mới thẳng thắn nói ra.

Trạ Diệc Kỳ im lặng. “Dì? Cái bà cô trong nhà ba em kia?”

“Vâng.” Cô hữu khí vô lực trả lời.

“Bà ta tìm em có chuyện gì?”

“Hình như bà ấy đã từ chỗ ba em biết được một ít chuyện của chúng ta, bà ấy muốn cuối tuần này mang anh về nhà ăn cơm.”

“Trời muốn nổi bão rồi sao?” Hấn nhún mày, trào phúng nói. Cùng Lương Kỳ Gia hàn huyên vô số lần, hấn từ miệng cô nghe được không ít chuyện về người phụ nữ xấu xa kia đối với chồng và con gái riêng của ông, vì thế đối với kẻ được xưng là trưởng bối của vợ mình kia hấn không có nửa điểm hảo cảm nào hết.

“Tiểu Tuệ cũng nói như vậy.” Lương Kỳ Gia khẽ mở môi cánh hoa, cười khổ.

“Chỉ vì chuyện này, bà ta đã chạy tới công ty tìm gặp riêng em sao? Bà ta không biết trên đời này có một thứ gọi là di động à?”

“Bà ấy không có số điện thoại của em.”

“Là em không cho bà ta, hay là bà ta không thèm giữ.”

Hấn thật đúng là nhất châm kiến huyết(*). Đáp án đương nhiên là về sau rồi.

(*) Nhất châm kiến huyết: một châm thấy máu, ý nói một câu đã đánh trúng trọng tâm vấn đề.

“Bà ta muốn gì?” Trạ Diệc Kỳ hỏi, lập tức sau đó lại tự mình đáp. “Nhất định là cáo chúc tết gà rồi, không có tâm ý tốt đẹp gì hết!”

“Em không biết.” Cô thản nhiên đáp.

“Em nhất định đang suy nghĩ điều gì nên mới sầu lo bất an như vậy. Em đang lo lắng điều gì? Nói cho anh biết đi.” Hấn nhìn cô, bàn tay đang nắm tay cô cũng dùng sức siết một chút.

“Tuần này ba em đi du lịch nên không có ở nhà.” Cô chần chờ nói ra.

“Sau đó?” Hấn không hiểu cô vì sao đột nhiên nói đến chuyện này.

“Nếu dì muốn biết số điện thoại di động của em có thể hỏi ba, bà lại đặc biệt chọn lúc ba không có ở nhà để bảo em mang anh trở về, em thật sự...” Cô thật sự không biết nên làm gì mới được, trong lòng rất bất an, cảm giác như sóng gió đang dần tới.

“Nếu em không muốn đi thì đừng đi, cứ tuyệt là được rồi.” Xem cô lo lắng như vậy, Trầm Diệc Kỳ thay cô ra cái quyết định.

“Em không biết nữa...” Cô do dự nói. “Bà ấy dù sao cũng là trưởng bối, hơn nữa nếu em không đi, em lo về sau ba ở nhà sẽ càng khó khăn hơn nữa. Dì nhất định sẽ mượn cớ này mà nói tới chuyện của ba ngày xưa, tìm cơ hội nhục nhã ông ấy.”

“Ba em có thể rời khỏi gia đình ấy.”

“Tiền của ông đều ở trong tay dì rồi.”

“Nếu là vấn đề tiền bạc, đó căn bản không phải là chuyện đáng suy nghĩ, nuôi dưỡng thêm một người ba vợ đối với anh mà nói không quá khó khăn.” Hấn nhẹ nhàng nói.

“Nhưng ba em là người rất có trách nhiệm với gia đình.” Cô lắc đầu nói.

“Nhắc đến chuyện này, anh có thể hỏi giữa ba em và mẹ - ý anh nói là mẹ đẻ của em ấy, đã xảy ra chuyện gì không? Nếu như theo lời em nói, ba em là người rất có trách nhiệm, ông hẳn là sẽ không làm ra chuyện có lỗi với cả hai người phụ nữ như vậy.”

Điểm này thật sự khiến hấn không thể lý giải nổi.

“Ba và mẹ em là hai người yêu nhau, còn dì là người con dâu mà ông nội vừa ý. Ông nội là người nghiêm khắc, ba em không thể cãi lại, chẳng có cách nào đành chia tay với mẹ và cưới dì, khi đó mẹ cũng không biết đã mang thai em, ba cũng vậy. Khi em ba tuổi, mẹ vì sinh bệnh mà không thể nuôi nấng em được nữa, bà đành nhờ ba em giúp đỡ. Năm em bốn tuổi, mẹ mất vì bệnh, ba liền mang em về nhà.”

“Thì ra là như vậy.” Trầm Diệc Kỳ gật gật đầu, rốt cục đã hiểu.

“Dì là một người cực kỳ sĩ diện, căn bản là không thể chấp nhận việc ba đã giấu bà chuyện có một đứa con gái riêng ở bên ngoài, cho dù em là người con có được trước khi hai người kết hôn sinh con cũng thế. Hơn nữa ba rất thương em, nhất định điều đó khiến cho bà cảm thấy đó là yêu ai yêu cả đường đi, cho nên bà mới ghét em như vật, cả đời đều sống trong oán hận.” Cô nói hết sức bình tĩnh, hết như đã chấp nhận đây là số mệnh của mình.

“Anh chỉ có thể nói trừ em và mẹ ra, những người kia đều sai hết. Ông nội em năm đó quản quá nhiều chuyện, ba em lại quá yếu đuối, còn về phần bà dì của em thì anh nghĩ, căn bản người đàn bà này nhân cách có vấn đề, không ai khiến bà ta bất hạnh, bất hạnh đều là do tự bà ta mang tới ỉn.” Trầm Diệc Kỳ bình luận.

Lương Kỳ Gia gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nhưng mà những chuyện này đều đã là quá khứ, điều khiến cô phiền não bây giờ chính là cuối tuần sắp tới kia cơ.

“Anh cảm thấy chúng ta có nên đi không?” Cô hỏi hấn.

“Em không muốn đi thì đừng đi, còn nếu em muốn đi, anh đương nhiên sẽ đi cùng với em.” Hấn trả lời mà như không, bởi vì đối với Trầm Diệc Kỳ mà nói, có đi hay không không quan trọng, quan trọng là: “Đừng lo lắng, có anh ở đây, anh sẽ không để bọn họ động đến một cọng lông tơ của em đâu.”

Ngữ khí trầm ổn rắn chắc của hấn thoáng trấn an tâm tình bất định của cô.

“Nếu bà ấy muốn động đến anh mà không phải em thì sao.” Cô đùa giỡn hỏi hấn.

“Ừm, điểm này có vẻ đáng để lưu tâm đây.” Trạm Diệc Kỳ cố ý làm vẻ mặt khó xử, nhúu mày nói.

Lương Kỳ Gia nhin không được bị vẻ mặt này của hấn chọc cho cười phá lên.

“Đừng lo lắng, có em ở đây, em sẽ không để bọn họ động đến một cọng lông tơ của anh đâu.” Lương Kỳ Gia đem những lời hấn vừa nói trả lại không sót một chữ nào.

Không nghĩ tới cô sẽ dùng đến chiêu này, Trạm Diệc Kỳ ngây ngốc sững sốt một chút, lập tức cất tiếng cười to lên.

“Được, tốt lắm.” Hấn cười nói. “Như vậy cuối tuần này anh phải dựa vào sự bảo hộ của em rồi, em yêu.”

“Không thành vấn đề, cứ tin ở em.” Cô cam đoan nói.

“Được, anh sẽ chống mắt nhìn xem.”

9. Chương 09

CHƯƠNG 9

Đây là một bữa tiệc Hồng Môn Yến(*).

(*) Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc. Đó là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có: Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán - Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Lương Kỳ Gia sống trong cái nhà này đã hơn hai mươi năm, đây vẫn là lần đầu tiên được di nẩu “riêng” ột bữa ăn, hại cô vừa ăn mà vừa run sợ trong lòng, hoàn toàn không cảm nhận được hương vị đồ ăn đâu hết.

Thái độ của di đối với cô cũng không có trở nên đặc biệt tốt, nhưng mà không hề giống trước kia, hôm nay di lạnh lùng thần nhiên giống như là trời sinh bà đối với người con không có cùng huyết thống là cô này vốn vẫn hay ở chung như vậy.

Nhưng mà ngoài ý muốn, thái độ của cậu em trai bằng tuổi nhưng kém mình sáu tháng Lương Quan Thiên lại vô cùng thân thiết, gọi cô một tiếng chị, gọi Trạm Diệc Kỳ một tiếng anh rể khiến Lương Kỳ Gia cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Mẹ con di rất cuộc muốn làm gì chứ? Cô thật sự là càng lúc càng không hiểu.

Thất khó khăn vất vả nuốt hết được bữa cơm, mọi người chuyển sang ngồi ở phòng khách, Mẹ Lương đem hoa quả đã cắt gọt tốt tới, đặt ở trên bàn trà rồi cũng ngồi xuống.

“Mẹ.” Lương Quan Thiên thấp giọng gọi một tiếng, phảng phất có mùi vị của một âm mưu.

“Hai người các con tính khi nào thì kết hôn?” Mẹ Lương lên tiếng hỏi, ngữ khí vẫn lạnh lùng thần nhiên như cũ.

“Chờ đứa nhỏ sinh ra, thân thể con khỏe hơn một chút rồi tính.” Lương Kỳ Gia trả lời.

“Cho nên hai đứa là thật sự muốn kết hôn với nhau?”

“Đương nhiên.” Trạm Diệc Kỳ nắm tay cô nói.

“Nếu muốn kết hôn thì chúng ta là người một nhà rồi.” Nét mặt bà Lương ửng ửng chút cười, nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt (cười giả tạo).

“Đúng đó, đúng đó.” Lương Quan Thiên có chút nóng vội nói.

Lương Kỳ Gia không nói gì mà im lặng chống đỡ, không biết trong hồ lô của hai mẹ con này rốt cuộc đang bán loại thuốc gì(*). Trạm Diệc Kỳ nhẹ nắm tay cô một chút, cô nhìn hẩn thì thấy hẩn mỉm cười, trong mắt có sự ấm áp và tình ý khiến mình an tâm hơn rất nhiều.

(*) Không biết trong hồ lô bán loại thuốc gì: , một tục ngữ, thành ngữ Trung Hoa mượn ý nghĩa và hình ảnh của hồ lô để diễn tả, ý nghĩa là không biết/cô ấy/họ đang nghĩ gì.

“Nếu đã là người một nhà, anh rể, em có thể đến công ty anh làm việc được không? Tùy anh sắp xếp cho em một vị trí nào cũng được, quản lí, phó tổng giám đốc em đều nhận.” Lương Quan Thiên nhếch mép, vẻ mặt chân chó lấy lòng nói.

Lương Kỳ Gia mở to hai mắt, quả thực là không thể tin được. Thì ra đây chính là mục đích của bọn họ! Hai người này làm sao có thể mặt dày đến thế cơ chứ?! Thật không thể tin nổi.

“Công ty của Diệc Kỳ hiện tại không thiếu người, cho dù có thiếu người cũng cần phải dựa theo qui định của công ty, đến đó phỏng vấn sau đó mới có cơ hội trúng tuyển mà bước vào làm việc, sau đó từ từ lên chức mới được.” Cô mặt không chút thay đổi trước khi Trạm Diệc Kỳ mở miệng đã nhanh chóng nói.

Hai mẹ con kia nghe thấy vậy liền biến sắc.

“Tôi nói với chị sao? Chị chờ miệng vào làm gì?” Lương Quan Thiên lập tức trở mặt, chứng nào tật nấy lớn tiếng mắng mỏ cô.

“Những lời cô ấy nói cũng chính là những lời mà tôi muốn nói.” Trạm Diệc Kỳ đột nhiên lạnh lùng thốt ra. Sắc mặt của bà Lương lại càng khó nhìn hơn một chút.

“Nếu đã sắp là người một nhà...” Vẻ mặt của Lương Quan Thiên miễn cưỡng biến trở về bộ dạng lấy lòng, thử muốn kéo không khí trở lại hòa bình như lúc trước, biểu hiện giả dối vô cùng nên lập tức bị lửa giận của bà Lương không kiềm chế được đánh gãy.

“Trạm tiên sinh.” Thanh âm của bà ta lạnh lùng khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo.

“Cậu nghĩ rằng tôi vất vả bao năm nuôi lớn một đứa nhỏ rồi có thể dễ dàng cho cậu như vậy được hay sao, cái gì cũng không trả giá liền cứ thế mà mang đi à?”

Mẹ xuất ngựa làm chỗ dựa ỳnh, đứa con lập tức ngậm miệng, lộ ra vẻ mặt thoải mái đắc ý, dựa lưng vào ghế sofa - pha chờ thu nhận thành quả.

“Di, những lời người vừa nói có ý tứ gì?” Lương Kỳ Gia giận không thể át hời.

“Tôi nuôi dưỡng cô hai mươi năm, ăn của tôi mặc của tôi, chẳng lẽ không tiêu tiền sao? Hiện tại cô lớn rồi, đủ lông đủ cánh, cứng cáp rồi liền nghĩ đến việc bay đi, trên thế giới này có chuyện nào tốt như vậy hay sao?”

“Tôi ăn mặc dùng tất cả đều là tiền do ba khổ sở làm ra, cũng không phải của bà.”

“Năm đó một trong những điều kiện để tôi đáp ứng thu nhận, nuôi dưỡng cô chính là ông ta phải đưa toàn bộ tiền kiếm được cho tôi, nếu tất cả đã đưa cho tôi, ông ta lấy đâu ra tiền nuôi cô? Người bỏ tiền ra nuôi cô chính là tôi mới đúng.”

Lương Kỳ Gia hít một hơi thật sâu, nói không ra lời. Cô không hiểu tại sao một người lại có thể xấu xa, lạnh lùng vô tình đến vậy? Hôm nay đáng lẽ ra cô không nên đưa Trạm Diệc Kỳ về mới đúng.

“Chúng ta đi thôi.” Cô nói với Trạm Diệc Kỳ, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tôi còn chưa nói xong, hai người đã muốn đi đâu?” Bà Lương lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Mặc kệ bà muốn nói cái gì đều không liên quan tới tôi, người vất vả nuôi nấng tôi lớn lên là ba chứ không phải bà!”

“Cậu muốn kết hôn với cô ta cũng được, sinh lễ tôi muốn ba trăm vạn.” Không thèm để ý đến cô, bà Lương nhìn chằm chằm Trạm Diệc Kỳ, mở miệng thốt ra đã như sư tử ngọam.

“Không có khả năng!”

“Được.”

Lương Kỳ Gia cùng Tràm Diệc Kỳ gần như mở miệng đồng thời nhưng đáp án hoàn toàn khác nhau.

Nghe thấy câu trả lời của hần, Lương Kỳ Gia khó có thể tin quay đầu nhìn lại. “Anh nói cái gì?”

Tràm Diệc Kỳ mỉm cười trấn an cô.

“Tôi có thể cho bà ba trăm vạn nhưng có điều kiện.” Hần nói với bà Lương, vẻ mặt sâu xa khó lường.

“Điều kiện gì?”

“Tôi muốn mẹ con hai người cả đời này không được phép đến gần quấy rầy vợ chồng chúng tôi, cũng không được xuất hiện ở trước mặt chúng tôi nữa.”

“Được.” Hai mắt Lương Quan Thiên lập tức sáng lên, đứng bật dậy đồng ý.

“Không được.” Lương Kỳ Gia lại mở miệng phản đối.

Cô rất hiểu đứa em trai chỉ có nửa huyết thống cùng mình này, hần đã bị di làm hư nên hết sức háms tiền, tư lợi, chỉ biết ăn nằm suốt ngày, nói năng vô lễ, với hần mà nói chỉ cần có thể kiếm tiền thì điều kiện nào hần cũng chấp nhận, nhưng một khi đã hết tiền thì cái gì hần cũng không để vào trong mắt, sẽ giống hệt như con trùng hút máu bám chặt lấy kẻ đó rồi hút đến khô hết máu mới thôi.

“Lời nó nói không thể tin, nó chưa từng giữ lời hứa với ai bao giờ.” Cô nói.

“Câm miệng!” Lương Quan Thiên tức giận, trợn mắt quát.

Về mặt của Tràm Diệc Kỳ đột nhiên trở nên nguy hiểm khiến người ta sợ hãi.

“Cậu tốt nhất nên chú ý thái độ của mình một chút.” Hần lạnh giọng cảnh cáo.

“Đó đều là thái độ bình thường của tôi, anh muốn tôi lưu ý cái gì?” Nếu đã ngã bài, mục đích cũng bày ra rồi, Lương Quan Thiên cũng chẳng sợ gì nữa, ngồi phịch ở trên sôpha, khôi phục bộ dáng lão đại không coi ai ra gì.

“Không cần để ý đến nó, chúng ta đi. Hôm nay em đáng lẽ không nên đưa anh trở về.” Lương Kỳ Gia lôi kéo Tràm Diệc Kỳ đứng dậy, trên mặt tràn đầy áy náy cùng hối hận.

“Cô ngồi xuống cho tôi!” Bà Lương thấy thế liền lạnh giọng ra lệnh.

Lương Kỳ Gia quay đầu nhìn lại, mặc không đổi sắc lắ đầu. “Trước đây vì phải cùng bà ở chung dưới một mái hiên, tôi mới nén giận để bà hô đến gọi đi, vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng mà hiện tại tôi đã không còn sống tại đây nữa, không cần thiết phải nghe lời bà.”

Cô phải làm cho Tràm Diệc Kỳ thấy cô cũng không hề sợ hai mẹ con này mà chỉ là đang nhường nhịn bọn họ mà thôi, vì thế hần không cần phải đáp ứng điều kiện của họ, càng miễn bàn đến việc đưa cho họ ba trăm vạn sinh lễ kia nữa.

“Cho nên hiện tại cô đã cứng cáp, đủ lông đủ cánh, bay lên cao liền không quản lão cha già của mình nữa rồi à? Thật đúng là một đứa con gái hiểu thuận!” Bà Lương chầm chọc khiêu khích nói.

Biết rõ là không nên để ý tới sự chầm chọc của bà ta nhưng Lương Kỳ Gia vẫn không nhịn được nắm chặt tay lại.

“Chúng ta đi thôi, bảo bối.” Tràm Diệc Kỳ ôn nhu ôm lấy cô nói, không muốn làm cho cảm xúc của cô chỉ vì chuyện này mà bất ổn sẽ ảnh hưởng tới thân thể mình, cô đã mang thai ba mươi bốn tuần rồi, qua hơn một tháng nữa sẽ sinh, cái gì cũng cần phải cẩn thận.

Sự ôn nhu của hần là cho bàn tay đang nắm chặt của Lương Kỳ Gia hơi thả lỏng một chút, cô ngẩng đầu nhìn hần, hít sâu một hơi sau đó gật gật đầu.

“Chúng ta đi.”

Hần gật đầu, hai người vừa bước tới cửa chính thì bị Lương Quan Thiên vừa nhảy dựng xuống từ sô pha chạy đến chặn đường.

“Chờ một chút! Nói chuyện còn chưa xong, các người đã muốn đi đâu chứ?” Hấn lấy vẻ mặt người cho là có thể đi đơn giản như thế sao mà nói, ngoài cười nhưng trong không cười cất tiếng: “Ít nhất cũng nên cho chúng tôi biết, ba trăm vạn kia muốn gửi tiền hay là ngân phiếu, tôi đến tìm anh lúc nào thì được đã.”

Lời nói của hấn làm cho lửa giận của Lương Kỳ Gia trong nháy mắt lại cháy lên bùng bùng.

“Anh ấy sẽ không...” Cô giận không thể át muốn đánh chết dã tâm này của đứa em nhưng đã bị Trạ Diệ Kỳ ôn nhu cắt ngang.

“Bảo bối.” Hấn khẽ gọi cô một tiếng, ý muốn bảo cô hãy để cho hấn xử lí, tiếp đó quay sang Lương Quan Thiên hỏi một câu không liên quan chút nào. “Không biết cậu có từng nghe qua một câu nói này hay không, có tiền có thể sai khiến ma quỷ?”

Lương Quan Thiên nghe vậy ngẩn ra một chút. “Đương nhiên, bằng không sao tôi có thể...”

“Vậy cậu có biết muốn mời một nhóm lưu manh xã hội đen đến dạy dỗ một người cần bao nhiêu tiền không?” Không đợi hấn nói cho hết lời, Trạ Diệ Kỳ đã hỏi tiếp.

“Mày uy hiếp tao?” Lương Quan Thiên hiểu ra, không tin nổi mở lớn hai mắt.

“Cậu đang uy hiếp con tôi sao?” Mẹ Lương cũng tức giận nghi ngờ.

“Tôi chỉ đang nói cho hai người biết một sự thật mà thôi. Tôi là một thương nhân, có câu tục ngữ như thế nào ấy nhỉ, vô gian bất thành thương(*), chỉ cần đạt được mục đích, sử dụng một chút thủ đoạn cũng là điều tất yếu.” Trạ Diệ Kỳ cười tươi như hoa mà không hề có chút đùa giỡn, thậm chí còn mang theo một loại hàm ý khiến kẻ khác không rét mà run.

(*) Vô gian bất thành thương: không gian trá không thành thương nhân được.

“Tôi sẽ báo cảnh sát.” Bà Lương nuốt nước miếng, nhất quyết không chịu bị hấn uy hiếp.

“Bốn chữ quan thương câu kết(*) này mấy người chưa từng nghe qua sao?” Trạ Diệ Kỳ lại nở nụ cười. “Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, tôi có tiền, xin hỏi các người có sao?”

(*) Quan thương câu kết: quan ý chỉ các quan chức chính trị, nhà nước, thương là thương nhân. Ý chỉ hai bên này có quan hệ khá mật thiết với nhau.

“Cậu đang tỏ thái độ gì ở đây? Tôi là trưởng bối của cậu?” Mẹ Lương tức giận đến mức sắc mặt xanh mét.

“Tôi lại thấy bà không hề có dáng vẻ của trưởng bối.” Hấn thu hồi nụ cười trên mặt càng khiến cảm giác không rét mà run của kẻ khác tăng lên gấp bội, tựa hồ không khí xung quanh cũng đang dần đông lại.

Bà Lương kinh sợ nói không ra lời.

“Các người cứ việc đến thử xem, xem có phải tôi chỉ phô trương thanh thế hay không, chỉ cần sau này không hối hận là được.”

Mặt không chút thay đổi nói xong, Trạ Diệ Kỳ thật cẩn thận ôm Lương Kỳ Gia rời đi, mà lần này Lương Quan Thiên hoàn toàn không dám nhảy ra ngăn trở bọn họ, trên thực tế hấn đã sợ tới mức không dám động đậy một chút nào rồi.

Người đàn ông này... Thật đáng sợ quá...

“Em là bị anh dọa sợ hay vẫn là đang tức giận? Vì sao dọc đường từ nãy đến giờ cứ im lặng như vậy?” Ngồi trên xe được một lúc, Trạ Diệ Kỳ rút cuộc nhìn không được mở miệng hỏi.

Thật ra hấn cũng không muốn cho bà xã tương lai yêu quý của mình nhìn thấy bộ mặt lãnh khốc vô tình kia, nhưng mà hai mẹ con đó thật sự rất cần giáo huấn, nếu không cho họ biết chỗ dựa của vợ hấn lớn như thế nào, hấn sẽ cảm thấy khó chịu không yên.

Trên thực tế, hấn còn hy vọng bọn họ không chịu lùi bước, tốt nhất là không biết chết sống đem lời cảnh cáo của hấn trở thành gió thoảng bên tai, như thế hấn mới có lý do danh chính ngôn thuận dạy dỗ bọn họ,

cho hai người một bài học suốt đời khó quên. Nhưng mà dù sao hai người này tốt xấu cũng là di và em trai cùng cha khác mẹ với Kỳ Gia, hẳn không thể không nể tình, bằng không sẽ làm cô lo lắng.

Nhìn bộ dáng cô trầm mặc này giờ, chẳng lẽ cô thật sự đang tức giận sao?

“Kỳ Gia...”

“Em không tức giận, chỉ là cảm thấy mình thật có lỗi mà thôi.” Cô mở miệng nói, thở dài.

“Thật có lỗi cái gì?” Hấn sững sốt một chút, khó hiểu hỏi.

“Rõ ràng đã biết rõ cá tính của bọn họ, rõ ràng biết bọn họ nhất định có ý đồ bắt lương, kết quả vẫn mang anh đến nhà, em đáng lẽ không nên dẫn anh đi. Thật xin lỗi.”

“Cần gì phải nói giống hệt như anh bị người mai phục, còn bị thương nặng đến mức sắp tắt thở thế chứ?” Hấn cười cười trêu chọc cô.

Nhưng cô không có cười, vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt co mảy cáu như lúc trước.

Trạm Diệc Kỳ thu hồi vẻ đùa giỡn của mình, nghiêm túc hỏi cô. “Cái nhìn của anh và em khác nhau, anh cảm thấy thật sự may mắn vì hôm nay em đã nhận lời mời của bọn họ mà đưa anh tới.”

Lương Kỳ Gia quay đầu nhìn về phía hấn, trên mặt hiện rõ biểu tình khó hiểu.

“Bởi vì chỉ dựa vào cách nói nhẹ nhàng băng quơ của em, anh căn bản không thể chân chính hiểu hết được mẹ con bọn họ có bao nhiêu xấu xa, thủ đoạn, đến tận hôm nay mới có thể tận mắt nhìn thấy. Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng chính là như thế, bởi vì nếu anh đánh giá sai tình huống mà để cho bọn họ xúc phạm tới em hoặc đứa nhỏ, cả đời này anh cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.” Hấn nghiêm túc nói.

“Bọn họ có lẽ sẽ không làm ra chuyện quá mức như vậy đâu.” Cô do dự nói.

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất(*), cũng giống như em có nghĩ tới việc bọn họ sẽ đòi sinh lễ ba trăm vạn sao?”

(*) Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: nguyên văn là “Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất.”, là một câu thành ngữ dân gian của Trung Quốc, có nghĩa là Không sợ thất thoát những cái lớn, chỉ sợ điều không may.

Lương Kỳ Gia không nói gì, chỉ im lặng chống đỡ. Điều này cô xác thực chưa hề nghĩ tới.

Ba trăm vạn? Cô thật không biết di làm sao có thể không biết xấu hổ mở miệng yêu cầu như thế, cô là con gái ruột của bà ta sao? Bà ta đã từng nuôi dưỡng cô, đã từng đối xử tử tế với cô sao? Đáp án tất nhiên là không, một khi đã như vậy, bà ta dựa vào cái gì mà đòi sinh lễ chứ? Người đàn bà đó căn bản chưa từng coi cô là con gái mà đối đãi quá một ngày.

“Thực xin lỗi.” Cô giải thích với hấn.

“Sao em lại đột nhiên nói ba chữ này?”

“Những việc bọn họ vừa làm chắc khiến anh không thoải mái phải không?”

“Điều duy nhất khiến anh cảm thấy không thoải mái là phải nhẫn nại trấn áp xúc động muốn tấn ấy người đó một trận. Chỉ cần nghĩ đến việc em thể nhưng ở cùng với bọn họ hai mươi năm, suốt từng đó thời gian bị mấy người này ức hiếp, anh liền cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, chỉ muốn động thủ đánh người mà thôi.” Trạm Diệc Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nói, khí thế vô cùng hung mãnh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lương Kỳ Gia lại cảm thấy hết sức ảm áp, an lòng. “Cám ơn anh.”

“Muốn cảm ơn thì chờ anh tấn bọn họ một trận rồi hãy nói.”

Cô nhin không được bật cười, vươn tay khẽ vỗ về bàn tay đang đặt trên vô lăng của hấn. “Mọi người đều nghĩ anh là một thư sinh tao nhã, có học vấn, chỉ động khẩu không động thủ, trước đây em cũng từng cho là như thế, không nghĩ tới tất cả đều chỉ là vỏ bọc thôi nha.”

“Thất vọng sao?”

“Không, em rất vui vẻ?”

“Cho nên, kỳ thật em cũng là một phần tử bạo lực?” Tràm Diệc Kỳ trở tay nắm lấy tay cô, khoe miệng khe nhếch lên, nhíu mày hỏi.

“Em cũng hy vọng thế, như vậy thì có thể thoải mái đem bọn hỗn đản này một cước đánh bay đi rồi.”

“Đánh bay cơ à.” Cách nói của cô làm hắn không nhịn được bật cười. “Vậy ngoài hai mẹ con nhà kia ra, em còn muốn đem tên hỗn đản(*) nào đánh bay nữa?”

(*) Hỗn đản: convert thôi, kỳ thật bà con có thể hiểu là tên khốn nạn - ND.

Cô lẩm bẩm nói: “Kỳ thật chỉ có một tên hỗn đản mà thôi...”

“Đường Gian sao?”

Bị nói trúng tâm sự, Lương Kỳ Gia có chút xấu hổ. “Anh... Anh làm sao có thể đoán được...”

“Anh biết rõ chuyện cũ của hắn ta và em mà.” Hắn chủ động thừa nhận.

“Sao cơ... Làm sao có thể?” Cô có chút kinh ngạc.

“Nghe người con gái mình thích chính miệng nói yêu một người đàn ông khác, chỉ cần là đàn ông liền muốn đem mọi việc tra ra thật rõ ràng, muốn biết được mình vì sao lại thua, tên khốn nạn kia dựa vào cái gì mà có thể chiếm được tâm của cô ấy! Anh phải nói thực, lúc biết được một đoạn chuyện cũ của em và hắn ta, anh thật sự vô cùng vui vẻ, bởi vì chuyện này chứng minh em đã nói dối, em cùng với bạn trai cũ không thể nào gương vỡ lại lành, hắn ta lại càng không thể nào là ba của đứa nhỏ trong bụng em được.”

“Cho nên anh mới không hề hoài nghi đứa nhỏ không phải của mình?”

“Ừ.” Hắn gật đầu.

“Vậy chẳng lẽ anh thật sự...” Lương Kỳ Gia ngập ngừng nói một chút, bỗng dưng lắc đầu sửa lại. “Không, không có gì.”

“Sao mới nói một nửa đã dừng lại?” Cô càng như vậy càng khiến hắn tò mò.

“Bởi vì theo phản xạ em định nói là chẳng lẽ anh thật sự vì đứa nhỏ mới tiếp cận em, nhưng trải qua những chuyện vừa rồi, em làm sao có thể ngu ngốc mà nói ra những lời vô trách nhiệm như thế được chứ? Thật xin lỗi anh.” Về mặt cô áy náy nói hết.

“Đừng cứ nói xin lỗi mãi thế, bởi vì em không hề làm chuyện gì có lỗi với anh cả.” Tràm Diệc Kỳ quay đầu mỉm cười với cô, đem tay cô đặt đến bên môi khẽ hôn một chút.

“Nhưng mà có một chuyện anh phải thẳng thắn nói xin lỗi với em trước.”

“Chuyện gì?” Cô tò mò hỏi.

“Nếu hai mẹ con kia thật sự làm ra chuyện gì ngu xuẩn thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, cho dù hai người đó có là vợ của ba em hay em trai có cùng một nửa huyết thống cũng giống nhau cả.” Về mặt hắn nghiêm túc nói, không chút nào thỏa hiệp.

Lương Kỳ Gia không biết nên nói cái gì, hiện tại cô chỉ có thể cầu nguyện cho đi và em trai có thể thức thời một chút, không nên ra oai muốn cân não (so tài) mà đến gây chuyện với hắn.

Ra khỏi phòng thay vợ yêu rót một chén nước ấm rồi quay lại, Tràm Diệc Kỳ đã thấy Lương Kỳ Gia xuống giường, thay quần áo chuẩn bị đi làm. Hắn đặt cốc nước lên bàn, ôn nhu vươn tay ôm cô vào ngực, cúi đầu dịu dàng nói: “Hôm nay nghỉ một ngày cũng được.”

“Em không sao mà.” Cô vỗ vỗ vào bàn tay đang vòng ôm mình của hắn.

“Vừa nãy em còn nói mình không thoải mái, sao nhảy mắt đã nói là không có việc gì rồi?!” Hấn còn lâu mới tin.

“Đây là em thử xem anh có quan tâm đến em hay không thôi.” Cô dịu dàng nói.

“Những lời này là có ý gì, hử?!”

Cô trầm mặc một chút mới rầu rĩ nói: “Vừa nãy em mới đi toilet, thấy mình trong gương béo hệt như con heo, cả người đều biến hình hết rồi, vừa xấu lại vừa phì, em thấy không tự tin chút nào!”

“Em đang nói cái gì linh tinh thế?” Hấn đánh gãy lời của cô, “Anh cảm thấy em vẫn xinh đẹp như trước kia đó thôi, chính là vì mang thai nên mới đầy đặn hơn một chút, không hề vừa xấu lại vừa phì như em nói đâu? Đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa!”

“Nhưng mà nếu như sinh đứa nhỏ ra rồi, dáng người của em vẫn như thế thì làm sao bây giờ?”

“Anh không hề để ý nếu như trên người em có thêm chút thịt, như thế thân thể chẳng phải sẽ khỏe mạnh hơn sao. Nếu như em không thích như vậy thì sinh xong sẽ giảm cân, chỉ cần không ảnh hưởng sức khỏe, anh đều dùng toàn lực giúp đỡ em, mặc kệ là dùng tiền hay là dùng lực, được không?” Hấn cam đoan nói.

“Những lời này đều là do anh nói, nói được phải làm được nha.” Cô quay đầu nhìn hấn.

“Được.”

“Tốt lắm, vậy em không có việc gì nữa rồi.” Cô nhếch miệng nói. “Đúng rồi, bữa sáng em muốn uống canh ngô ngọt.”

“Canh ngô ngọt? Nhưng mà anh chưa chuẩn bị gì cả?” Trầm Diệc Kỳ nhíu mày đáp lại.

“Nhưng mà em đột nhiên muốn uống món này cơ, nấu cho em đi mà, được không, được không?” Cô quần quít lấy cánh tay hấn làm nũng yêu cầu.

“Thật sự là hết cách với em mà.”

“Hi hi!” Cô hoan hô kêu lên, lập tức hôn hấn một cái.

Hấn có thể nói cái gì? Chỉ có thể nói hấn thật sự làm hư cô gái này rồi, nhưng mà hấn tuyệt đối không ảo não, hối hận, ngược lại còn tràn ngập cảm giác thỏa mãn cùng thành công mà trước nay chưa từng có nữa. Hấn thích cảm giác đem cô làm hư như vậy, thật sự rất thú vị.

Ăn xong bữa sáng, bởi vì vẫn không hề yên tâm, Trầm Diệc Kỳ lặp đi lặp lại nhiều lần câu hỏi thật sự muốn đi làm sao với Lương Kỳ Gia, hỏi đến mức cô muốn phát hỏa đến nơi mới chịu lái xe đưa cô đến công ty.

Nhưng mà ngay cả như thế, hấn đến công ty của mình rồi mà vẫn lo lắng hết sức, không có tâm trí nào mà làm việc. Hấn cứ cảm thấy lúc sáng nay khi Kỳ Gia nói với hấn bụng cô không thoải mái, sắc mặt cô có chút khó chịu, không giống như chỉ đơn thuần là muốn kiểm tra xem hấn có quan tâm mình hay không hết.

Trầm Diệc Kỳ ngồi một chỗ càng lúc càng lo lắng hơn, bất chợt Tử Xá gọi điện đến, một bên vui vẻ nói cho hấn biết màn kịch “bắt kẻ thông dâm trên giường” ở nhà Quý Thành Hạo hôm qua, một bên bỏ đá xuống giếng chúc mừng tin vui của hấn, việc này khiến hấn nhất thời có lý do đến tìm Quý Thành Hạo, “thuận tiện” xem xem tình trạng của Kỳ Gia thế nào cũng được.

Đi vào công ty của Quý Thành Hạo, Trầm Diệc Kỳ không vội đi trước tìm bạn tốt mà dừng thang máy ở chỗ phòng kế toán trên lầu hai mươi, sau đó lấy một bộ dáng tiêu sái bước tới, đảo mắt tìm kiếm bóng dáng làm hấn lo lắng cả ngày nay.

“Trầm tiên sinh, ngài đến tìm tổng tài sao? Ngài ấy không ở chỗ này đâu.” Thấy hấn, Trần quản lý nhanh chóng bước lên phía trước nghênh đón.

“Phải không? Vậy mà tôi cứ nghĩ cậu ấy ở trong này.” Trầm Diệc Kỳ tao nhã mỉm cười, ánh mắt cũng không dấu vết đi tuần tra một vòng bên trong. “Nơi này hoàn cảnh công tác thật tốt, rất ít văn phòng có nhiều cây xanh như vậy, cảm giác thực thoải mái.”

“Phòng kế toán có nhiều nhân viên nữ, hơn nữa bọn họ hay thích cây cỏ nên dần dần lâu ngày liền biến thành như vậy, đây cũng là một trong những phúc lợi khi ở trong này đấy.” Trần quản lí cười nói.

“Thế phần thứ hai ở đâu?”

“Ha ha, không nghĩ tới Trạm tiên sinh cũng hay nói giỡn như vậy.” Trần quản lí cười ha ha.

Trạm Diệc Kỳ mỉm cười, vẫn không tìm được người mà mình muốn tìm nhưng lại thấy một gương mặt quen thuộc khác.

“Kia không phải là cô Lưu Tiểu Tuệ sao?” Hắc bất chợt cao giọng, thanh âm đủ lớn để Tiểu Tuệ có thể nghe thấy, cô lập tức xoay người đi tới chỗ này.

“Không nghĩ tới anh vẫn còn nhớ rõ tên của tôi, Trạm tiên sinh.” Tiểu Tuệ vui vẻ nói.

“Hai người quen nhau sao?” Trần quản lí tò mò hỏi.

“Trước kia từng cùng cô Lưu đây tán gẫu vài câu ấy mà.” Trạm Diệc Kỳ nói với Trần quản lí, sau đó làm như lơ đãng mà hỏi Tiểu Tuệ. “Đúng rồi, còn có một người họ Lương nữa cơ mà, sao không thấy cô ấy đâu cả? Cô ấy không phải nhân viên phòng kế toán sao?”

“Đó là Kỳ Gia, cô ấy đi ngân hàng làm việc rồi.” Tiểu Tuệ không nghi ngờ gì mà trả lời hắc.

“Thì ra là thế.” Trạm Diệc Kỳ trong lòng thầm nghĩ, nếu đã có thể ra ngoài làm việc thì chắc là thân thể sẽ không làm sao.

Ha! Rốt cuộc hắc cũng có thể yên tâm rồi.

“Ngại quá, tôi hình như đã quấy rầy đến công việc của hai người rồi, tôi lên lầu trên tìm tổng tài là được, nói không chừng cậu ta đã về phòng rồi.” Hắc mỉm cười với Trần quản lí và Tiểu Tuệ, gật đầu chào sau đó xoay người rời đi, dùng thang máy lên lầu hai mươi hai tìm Quý Thành Hạo cãi nhau một trận cho đã mới được.

Tên kia giỏi lắm, quả nhiên so với kẻ giả xấu của Duẩn Dực và kết hôn ngay của Tử Xá còn sáng ý hơn, làm hắc một tiết mục “bắt gian trên giường”, lại còn không biết sống chết ra tay với cô em họ Nhâm Diêu Hồng của Duẩn Dực nữa, bỉ ổi thật!

Có điều nếu mấy kẻ này nghĩ đến chuyện kết cục đã định, cô dâu nhất định phải rơi trên đầu hắc thì sai, sai mười phần rồi, bởi vì ngay từ lúc cô dâu được đính ước từ bé đó xuất hiện, một nửa kia đã sớm xuất hiện trong cuộc đời của hắc rồi, còn mang thai một đứa con gái cho hắc nữa.

Hắc ấy à, ngay từ đầu đã mất tư cách chú rể rồi, làm sao còn khả năng trúng tuyển nữa.

Cứ để ba tên kia cao hứng vài ngày, sau đó đem chuyện này ra hù chết bọn họ là được.

Cảm giác đùa giỡn người khác thật là thú vị, ha ha...

10. Chương 10 (hết)

CHƯƠNG 10

(Đây là bản text đã được chị Tinker chỉnh sửa nên sẽ đổi từ nàng thành cô nhé mọi người, tớ sẽ thay thế các chỗ khác bằng bản text này sau.)

Cảm ơn vì đã ủng hộ! – ND.)

Cảm giác thiếu chút nữa bị hù chết không tuyệt một chút nào!

Trạm Diệc Kỳ thật sự thiếu chút nữa đã bị hù chết.

Kỳ Gia ra ngoài làm việc, vốn tưởng rằng thân thể hần là không có vấn đề gì mới đúng, ai biết hần đang cùng Thành Hạo nói chuyện, Tiểu Diệu Hồng lại gọi điện đến cho Thành Hạo nói là Kỳ Gia động thai, cần phải sinh non ngay, hần nghe xong cảm thấy vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Trạm Diệc Kỳ không nhớ rõ mình chạy tới bệnh viện như thế nào, chỉ nhớ rõ khi hần tới nơi, cô đã bị đẩy vào phòng sinh, sau đó chờ hần tìm nửa ngày cũng không ra phương pháp chứng minh hần là người nhà của Kỳ Gia - không có giấy tờ nào chứng minh quan hệ giữa hần với cô hết thì cục cưng đã được nằm trong lồng giữ ấm, được y tá đẩy ra cho hần xem rồi.

Con bé nhỏ không thể tin nổi.

Cái đầu nho nhỏ, cái miệng nho nhỏ, bàn tay nho nhỏ, thân hình nho nhỏ cùng với bàn chân cũng nhỏ nốt, nằm ở trong lồng giữ ấm nhích tới nhích lui không ngừng.

Y tá nói với hần: “Bởi vì là trẻ sinh non cho nên cần phải ở trong lồng giữ ấm quan sát một thời gian, bắt quá tiếng khóc của con bé rất lớn, chắc là sẽ khỏe mạnh nhanh thôi, anh không cần lo lắng.”

Cục cưng không cần lo lắng, như vậy...

“Mẹ của đứa nhỏ đâu? Cô ấy không có việc gì chứ?” Hần vội vàng hỏi. Kỳ Gia ở phòng sinh ít nhất đã ba tiếng đồng hồ rồi.

“Cô ấy lập tức sẽ đi ra, anh có thể tự mình hỏi cô ấy.” Y tá cười nói, đem lồng giữ ấm có cục cưng đẩy đi.

Lập tức đi ra?

Như vậy có nghĩa là không sao đúng không? Mẹ con đều bình an, đúng không?

Cám ơn trời đất!

Nhưng mà bây giờ cô bình an không có nghĩa là về sau sẽ như thế, bởi vì hần sắp bị cô làm cho tức chết rồi. Buổi sáng cô nói không thoải mái nhất định là thật, thế mà còn dám lừa hần nói là không có việc gì, một hai đôi muốn đi làm, cô gái này thật là, không dạy dỗ không được.

“Xin hỏi, người nhà bệnh nhân Lương Kỳ Gia ở đâu ạ?” Một nữ y tá đi ra từ phòng sinh liền hô lên.

“Ở đây, ở đây ạ.”

Bên cạnh đột nhiên vang lên một thanh âm nóng vội làm hần giật mình, quay đầu lại nhìn thử thì thấy nha đầu Diệu Hồng đang chạy về chỗ cô y tá, ngũ quan tinh tế, dáng người mềm mại uyển chuyển, mái tóc dài đến thắt lưng vừa đen vừa trắng, hoàn toàn khác với cô nhóc trẻ con hết sức nam tính trong trí nhớ của hần.

Rốt cuộc hần đã hiểu được lí do vì sao Thành Hạo lại không sợ chết lẫn lộn trên giường cùng nha đầu kia rồi.

“Sân phụ lập tức sẽ đi ra, các người đừng rời khỏi đây nhé.” Y tá dặn dò nói.

“Được.” Cô gật gật đầu.

Trạm Diệc Kỳ trừng mắt nhìn, phục hồi tinh thần lại, bước đến chỗ cô nhóc đã lâu không gặp kia, vỗ vỗ đầu của nó thân thiết hết như một người anh trai vậy.

“Đã lâu không thấy, nha đầu.”

“Àa, anh rốt cục cũng chú ý đến em rồi sao?” Nhâm Diệu Hồng ngẩng đầu lên, nhìn hần nói.

Hần cũng biết vừa nãy mình thực khoa trương quá, rõ ràng chỉ biết đến việc cô nhóc này cũng có mặt sau đó hoàn toàn quên luôn sự tồn tại của nó, tâm tư của hần lúc ấy không biết đặt đi chỗ nào rồi?

Đáp án hiển nhiên không cần nhắc tới.

“Không phải không chú ý tới em mà là không nhận ra thôi, em đã biến thành một đại mỹ nữ rồi.”

“Lời khen của anh em nhận, nhưng mà sự thật vẫn là sự thật.” Nhâm Diệu Hồng nhếch miệng cười nói, đồng thời lại trêu chọc hắn một lần. “Ban nãy anh hoàn toàn không hề để ý đến em, thậm chí là không nhìn thấy em luôn ấy, Trạ đại ca, cái này thật sự rất là thần kỳ đó nha!”

Trạ Diệc Kỳ hoàn toàn không nói nổi câu nào để chống đỡ, may mà lúc này y tá đưa Lương Kỳ Gia từ trong phòng sinh đẩy ra, hắn vội vàng chạy tới trước để đón.

“Kỳ Gia?”

Nghe thấy giọng nói của hắn, Lương Kỳ Gia vốn đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi liền mở mắt ra, lộ ra vẻ mặt thật hối lỗi nói với hắn: “Thực xin lỗi.”

“Em đúng là cần phải nói lời xin lỗi.” Nghe thấy lời của cô, hắn lập tức giận tái mặt, cô thật sự hại hắn lo lắng gần chết.

“Thực xin lỗi.” Cô lại nói tiếp một lần.

“Em cho là nói thế rồi thì sẽ không còn việc gì nữa sao?” Hắn trừng mắt nói, thật muốn đem cô chộp tới đánh đòn ột trận.

“Trạ đại ca, sao anh lại nói chị dâu như thế, cô ấy vừa mới sinh đứa nhỏ xong, nhất định vừa mệt mỏi lại không thoải mái, anh hẳn là nên chăm sóc, cảm tạ sự vất vả của cô ấy mới đúng, sao lại hung dữ như vậy chứ?” Nhâm Diệu Hồng nhìn không thuận mắt liền cố gắng hòa giải.

Tương lai nếu cô vất vả thay Quý Thành Hạo sinh ra đứa nhỏ, hẳn mà dám dùng loại thái độ này nói chuyện với cô, cô nhất định sẽ trở mặt cùng hắn!

“Cô ấy không phải là chị dâu của em.” Trạ Diệc Kỳ trừng mắt nhìn Lương Kỳ Gia sau đó cố ý nói như thế với Nhâm Diệu Hồng.

“A?” Nhâm Diệu Hồng ngây người ngẩn ngơ. “Nhưng em gọi anh là Trạ đại ca, như vậy kêu chị Kỳ Gia một tiếng chị dâu cũng đâu có sai.”

“Anh và cô ấy còn chưa kết hôn.”

“A?”

“Cho nên cô ấy không phải vợ của anh, đương nhiên cũng không phải là chị dâu của em.”

Nhâm Diệu Hồng cứng họng hoàn toàn nói không ra lời. Ban nãy cô nhìn thấy dáng vẻ lo lắng khẩn trương đến mức hoàn toàn không để ai vào mắt của Trạ đại ca, đáng lẽ anh ấy phải thực để ý đến Kỳ Gia mới đúng, tại sao bây giờ trước mặt Kỳ Gia lại nói những lời như vậy?

“Diệu Hồng, anh đi chuẩn bị đồ dùng nằm viện, cô ấy liền nhờ em chăm sóc vậy.” Hắn dặn dò xong liền cố thể xoay người không thèm quay đầu lại mà đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn Lương Kỳ Gia đang nằm trên giường bệnh một chút.

Tại sao lại như vậy?

Hiện tại, cô nên cùng Kỳ Gia nói cái gì? Nói Trạ đại ca không phải là người đàn ông lạnh lùng vô tình như thế sao, sau đó muốn cô ấy đừng suy nghĩ nhiều, an tâm tĩnh dưỡng cho khỏe à? Thật sự là một vấn đề nan giải mà.

“Thực xin lỗi, làm phiền đến em rồi.” Lương Kỳ Gia đang nằm ở trên giường bệnh đột nhiên mở miệng. “Còn có, cảm ơn em đã đưa chị đến bệnh viện.”

“Đừng nói như vậy.” Nhâm Diệu Hồng vội vàng hoàn hồn, lắc đầu nói với cô. “Chị cảm thấy trong người thế nào? Có khỏe không? Nếu không thoải mái thì nhất định phải nói cho em biết, em gọi bác sĩ giúp chị.”

“Cảm ơn.”

“Em chưa từng nghĩ tới trên thế gian này lại có chuyện khéo như vậy, chị hóa ra lại là bạn của Trạ đại ca.” Cô cúi đầu nói, sau đó một chút vẫn là nhịn không được mà hỏi thăm. “Giữa chị và Trạ đại ca rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tử cung lại co rút đau đớn khiến Lương Kỳ Gia không nhịn được nhắm nghiền mắt lại. Trời ạ, bắt đầu rồi, ban này lúc được đẩy ra khỏi phòng sinh, bác sĩ có nói qua chuyện này, muốn cô chuẩn bị tâm lý.

“Thực xin lỗi.” Cô miễn cưỡng nói nốt một câu với người bạn mới kiêm ân nhân cứu mạng của mình này, sau đó nhắm mắt lại chịu đau.

Dáng vẻ khổ sở của cô làm cho Nhân Diệu Hồng lập tức im lặng, không dám đề cập tới vết thương lòng của Kỳ Gia nữa, mặc dù hiện tại đang tò mò muốn chết.

Xem ra mình đành phải chờ thêm một thời gian nữa, bảo Quý Thành Hạo đi làm rõ ràng mọi chuyện giúp mình xem rốt cuộc đã xảy ra cái gì thì mới thỏa mãn lòng hiếu kỳ trời sinh được. Nhân Diệu Hồng tự nhủ.

Hai giờ sau, Lương Kỳ Gia được chuyển từ phòng hậu sản sang phòng bệnh, Trầm Diệc Kỳ cũng đã trở lại.

Lương Kỳ Gia rất muốn nói chuyện cùng hắn nhưng ngại bởi vì có người ngoài bên cạnh, hơn nữa cô thực sự vẫn không thoải mái cho lắm nên đành thôi.

Nhân Diệu Hồng còn chưa rời khỏi, ba mẹ chồng tương lai chưa từng gặp mặt của Lương Kỳ Gia đã tới, không nói lời nào mang ra một bát gà luộc phết dầu vừng, canh tim lợn, đậu đỏ tẩm tâm(*) làm cho cô nhìn mà choáng váng, ngay cả sự khấn trương khi con dâu xấu lần đầu gặp ba mẹ chồng đều đã quên hết sạch.

(*) Mấy món này dùng để bổ máu cho sản phụ mang thai ý mà, tớ hơi chém tẹo, mong bà con đừng tin - ND.

Sau đó theo nhau mà đến chính là tổng tài đại nhân, điều làm cô ngoài ý muốn nhất là người bạn mới quen của mình Nhân Diệu Hồng hóa ra là bạn gái của ông chủ, hơn nữa nhìn bộ dáng tổng tài đề phòng lúc Trầm Diệc Kỳ tới gần bạn gái mình thật sự rất buồn cười, nhưng mà cô chỉ không có khí lực cười ra mà thôi.

Một đám người cứ ngồi đợi nhìn cục cưng mãi sau đó mới rời đi, Lương Kỳ Gia rốt cục có thể ở một mình với Trầm Diệc Kỳ.

“Anh rất tức giận, đúng hay không?” Khách khứa vừa đi, cửa phòng cũng khép lại, cô mới cẩn thận mở miệng hỏi.

“Đúng.” Hắn cũng không khách khí, gọn gàng dứt khoát trả lời.

“Thực xin lỗi.”

“Những lời này em đã nói ban nãy rồi.”

“Em không nghĩ rằng mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy.”

“Em không nghĩ tới, nhưng anh đây nghĩ tới, vì sao em không chịu nghe lời anh nói? Hôm nay, buổi sáng trước lúc ra khỏi nhà, anh rốt cuộc đã hỏi em bao nhiêu lần rằng có muốn nghỉ ngơi ở nhà hay không, kết quả như thế nào?” Trầm Diệc Kỳ nghiêm mặt lạnh lùng nhìn cô.

“Thực xin lỗi.”

“Bây giờ mẹ con em đều bình an, em mới có thể ở chỗ này nói với anh thật xin lỗi, nếu như hôm nay cục cưng không may gặp phải chuyện gì, hoặc là em xảy ra sự cố nào đó, em cảm thấy lúc ấy xin lỗi còn có tác dụng sao, có thể vẫn hồi được cái gì sao?”

Lời nói của hắn làm cho sắc mặt Lương Kỳ Gia nhất thời tái nhợt đi vài phần, cả người đột nhiên giống như bị hất vào trong hầm băng, cảm giác rét run lan tràn khắp toàn thân.

Nếu như cục cưng ra chuyện gì...

“Đáng giận!” Trầm Diệc Kỳ thấp giọng rủa một tiếng, bước nhanh tới chỗ cô.

Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận! Còn nói phải dạy dỗ lại cô một chút, thế mà mới nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi đến mức mặt cắt không còn giọt máu kia lại khiến hắn không thể đành lòng, đau đớn không thôi, như thể còn dạy dỗ gì nữa chứ?! Hắn thật đúng là bị cô đánh bại rồi.

“Không cho phép khóc, mau ngừng nước mắt lại, sản phụ đang ở cữ tối kỵ khóc lóc làm hại đến thân thể, em chưa từng nghe người ta nói thế sao?” Hấn đi đến bên giường, nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc nói với cô, ngữ khí không còn lạnh như băng, mặc dù vẫn còn chút trách móc song lại chứa đựng sự ôn nhu, dịu dàng, giống như sợ sẽ dọa đến cô vậy.

Ngừng một chút, tuy rằng hấn cảm thấy lời nói ban nãy thật mâu thuẫn lẫn nhau, chẳng khác gì tự đem tảng đá đập vào chân mình cả, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi cùng bộ dáng tự trách không thôi của cô, hấn làm không được.

“Còn nữa, không nên suy nghĩ bậy bạ, sự tình đều đã qua đi, hơn nữa mẹ con hai người đều đã bình an vô sự mới là điều quan trọng, nghe rõ chưa?”

Giọng điệu của hấn rất ôn nhu, tuy không đến mức hoàn hảo nhưng không hề nghĩ tới lời vừa ra khỏi miệng, nước mắt vẫn còn rưng rưng ở bờ mi cô đều lần lượt ào ạt rơi xuống dưới.

“Đáng chết!”

Trạm Diệc Kỳ nhin không được nguyên rửa một tiếng, tay chân luống cuống muốn đem cô ôm vào trong lòng để an ủi mà lại không biết nên làm thế nào mới không gây tổn thương đến thân thể vừa mới sinh xong của cô.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Lương Kỳ Gia vừa khóc vừa nói.

“Không cần nói xin lỗi, người nên nói xin lỗi phải là anh mới đúng. Anh không nên giận em, không nên cố ý nói này nói nọ để dọa đến em, kể cả hôm nay anh có bị em dọa cho sợ đến mức rớt nửa cái mạng cũng không được như thế - chết tiệt, mình đang nói cái gì thế này?!”

Trạm Diệc Kỳ bị mấy lời nói hồ ngôn loạn ngữ của chính mình làm cho tức giận đến mức lấy tay cào loạn mái tóc lên, hít sâu một hơi, hấn ngồi vào bên giường, thật cẩn thận ôm cô vào lòng, ôn nhu vỗ về, an ủi.

“Đừng khóc, bảo bối, anh cũng không có ý trách móc em gì cả, chỉ là muốn cho em biết anh có bao nhiêu lo lắng, sợ hãi mà thôi. Trước giờ anh vẫn nghĩ mình luôn có thể bình tĩnh đối mặt với bất kỳ chuyện gì, xử lý được mọi tình huống phát sinh, nhưng cho đến hôm nay anh mới biết được, chỉ cần là việc liên quan đến em và cục cưng, anh sẽ không thể nào mà bình tĩnh được.”

“Em thiếu chút nữa dọa chết anh, anh còn không nhớ rõ mình làm cách nào mà chạy được tới bệnh viện, khi bước vào bệnh viện rồi nhưng lại không có giấy tờ gì để chứng minh quan hệ của hai chúng ta, anh chỉ còn cách giống ruồi bọ bay tới bay lui bên ngoài phòng sinh, không có cách nào xử lý cả. Anh rất rối loạn, chỉ cần nghĩ đến việc em một mình ở trong phòng sinh, nghĩ đến em hoặc cục cưng vì sinh non có thể phát sinh điều ngoài ý muốn, anh liền cảm thấy cả người lạnh toát, run rẩy toàn thân.”

“Em có biết anh lo lắng bao nhiêu, sợ hãi đến thế nào, tự trách ra sao không? Đáng lẽ anh nên biết buổi sáng em nói không thoải mái là thật, nên kiên trì bắt em ở nhà nghỉ ngơi, không cho em đi làm. Tất cả đều là do anh sai, anh không đủ cẩn thận mới có thể phát sinh sự tình này, thực xin lỗi.” Hấn tràn ngập tự trách nói.

“Không, căn bản không phải do anh sai, người không cẩn thận là em mới đúng, thực xin lỗi.” Lương Kỳ Gia lắc đầu, hít cái mũi nghẹn ngào nói.

“Có lẽ hai chúng ta đều sai, nhưng mà trong cái rủi có cái may, em và con đều bình an vô sự, đây mới là điều quan trọng nhất, không phải sao?” Hấn ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Vâng.”

“Cám ơn em đã sinh cho anh một cô con gái xinh đẹp như vậy, bảo bối.” Hấn cúi đầu hôn cô một chút, cảm động nói.

“Đó là bởi vì ba của nó rất đẹp trai, nó rất giống anh mà.” Nghĩ đến con gái, Lương Kỳ Gia không thể kiềm chế được nụ cười.

“Đó là bởi vì mẹ nó rất xinh đẹp mới đúng, con bé chỉ có ánh mắt giống anh, những thứ khác đều giống em hết.” Hấn sửa lời.

“Ba mẹ anh nhìn có vẻ rất vui.”

“Anh đã nói với em rồi mà, bọn họ trời sinh trọng nữ khinh nam, hiện giờ không chỉ có con dâu cho bọn họ yêu chiều, còn thêm cả một cô cháu gái nhỏ nữa, hai người làm sao có thể mất hứng được chứ? Quả thực là vui đến chết đi ấy!” Tràm Diệc Kỳ phiết phiết môi nói.

“Em có để ý mẹ mang cái gì tới không?” Hấn nói tiếp. “Em vừa sinh xong, anh mới gọi điện thoại nói với bọn họ chuyện cục cưng, kết quả chưa đến ba tiếng đồng hồ, không biết hai người trong từng ấy thời gian làm cách nào biến ra được lắm đồ như thế vác đến đây, quả thực là thần hồ kỳ kỳ(*) mà.”

(*) Thần hồ kỳ kỳ: kỳ thuật cao siêu, inh, khó lường.

“Anh nhắc trước cho em chuẩn bị tâm lý, mẹ anh nhất định sẽ chạy tới giúp em ở cũ, hơn nữa bà rất truyền thống, cẩn thận, nghiêm khắc, chỉ li đến mức em phải kêu cứu mạng mới thôi, vì thế đến lúc ấy đừng sốc quá là được.”

“Như vậy không làm phiền đến mẹ anh sao?”

“Cái gì mà mẹ anh? Hiện giờ bà cũng là mẹ em, hơn nữa tối nay em không phải cũng ngoan ngoãn gọi họ là ba mẹ rồi sao?” Tràm Diệc Kỳ liếc mắt xem thường cô sau đó tiếp tục nói: “Mẹ anh có mà cầu không được ấy chứ? Anh chưa từng nói với em sao? Mẹ anh từ lúc anh hai mươi tuổi đến giờ lúc nào cũng giục mau kết hôn, đến lúc ấy nhất định bà sẽ ở cũ với con dâu, như thế đủ khoa trương không?!”

Lương Kỳ Gia ngẩn ngơ, sau đó nở nụ cười.

Thấy cô vui vẻ nở nụ cười, tâm tình theo nước mắt ban nãy mà lơ lửng giữa không trung của Tràm Diệc Kỳ rốt cục cũng chậm rãi buông lỏng.

Hấn triệt để nhận ra một điều, thì ra mình đã yêu say đắm cô mất rồi.

Yêu thương tình nhân một đêm.

Ngày đầy tháng của con gái Lương Kỳ Gia, ba cô cũng đến uống rượu mừng, dì và em trai lại đột nhiên vắng mặt, lý do còn khiến cô kinh ngạc hơn, hai người bọn họ chuyển tới nhà mẹ để ở phía Nam sống rồi.

Cô hỏi ba chuyện gì đã xảy ra, ông trả lời không rõ ràng cho lắm, chỉ nói em trai cô đi ăn đêm đắc tội một đám lưu manh nên bị đánh gãy chân, sau đó di báo là ở nông thôn không cần đi cầu thang, không khí cũng trong lành, thích hợp để dưỡng thương nên hai mẹ con nhà đó liền chuyển về Nam Bộ sống.

Lương Kỳ Gia nghe xong chỉ có một cảm tưởng, đó là việc em trai tới tìm cô đúng là vẫn bị Tràm Diệc Kỳ phát hiện, hấn cũng đã sẵn khoái thực hiện câu nói tàn nhẫn lúc trước rồi.

Cô không thể trách cứ hấn được, bởi vì sở dĩ cô sinh non cũng là do đứa em trai đó ban tặng. Nếu không phải nó chạy tới uy hiếp cô, còn đòi tiền này nọ, cô sẽ không phải bất an đến mức làm hại thân thể, lại càng không vì cử động quá mạnh mà động thai mới phải sinh non trước ba tuần như thế.

Thật ra hai mẹ con kia đi rồi cũng tốt, ba sống thoải mái hơn, cô cũng không cần phải lo lắng đứa em trai này lại làm ra cái chuyện ngu xuẩn gì chọc tức Tràm Diệc Kỳ, hại hấn “đại khai sát giới”, xúi giục người tới cho nó một trận thì không xong.

Tóm lại, như vậy là tốt nhất.

Ba đến còn đưa cho cô một phong thư của những người bạn thời đại học, đó là lịch hẹn cho buổi họp lớp mỗi năm diễn ra một lần.

Mỗi năm một lần nha...

Thời gian qua thật nhanh, chớp mắt đã hết một năm rồi.

Buổi họp lớp diễn ra vào trưa thứ Bảy, ngày mùng sáu tháng sau, lúc này người đứng ra tổ chức chính là Dương Cao, cũng là bạn gái của Đường Gian.

Cũng không biết cô gái này bất an hay suy nghĩ thế nào mà ở trong phong thư còn đặc biệt thêm một tờ giấy, ghi là nếu cô không đến chính là để ý đến chuyện Đường Gian đã đính hôn với cô ta nữa.

Làm ơn đi, cô ta không nói, cô cần bản còn không biết bọn họ đã đính hôn được không? Rốt cuộc là ai để ý hơn ai chứ?

Vốn cô không muốn đi, dù sao khi ấy cô mới ở cữ xong không bao lâu. Mẹ chồng kiên trì nói phải ở cữ bốn mươi ngày mới được, nhưng mà xem ra tình huống này cô không đi không được, bởi vì cô đã chán ghét cái cảm giác làm kẻ yếu thế lắm rồi.

Cố gắng giảm béo - à, kỳ thật cũng không cố gắng nhiều cho lắm, bởi vì mẹ chồng cũng là một người nghiệp dư nên biết rằng thân thể khỏe mạnh cùng vóc dáng cân đối là điều rất quan trọng với phụ nữ, cho nên lúc cô ở cữ đã tiện tay chăm sóc cô cẩn thận, cả nhà ba người liền một tay bà chiều cô, ở cữ được hơn một tháng xong, dáng người cô gần như đã khôi phục được bộ dáng trước lúc mang thai rồi.

Hiện tại cô nặng bốn mươi tám ký, cao 1m63, hơn nữa mẹ chồng chăm cô tốt lắm, khí sắc hồng nhuận, tốt đến mức không thể tốt hơn được, cả người cũng vì thế bừng bừng tỏa sáng đến không ngờ.

Chồng của cô cũng nói, bây giờ cô không đi tỏa sáng thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên nói, sau khi ở cữ xong, cô cùng Trầm Diệc Kỳ phải đi đăng ký kết hôn, nghi lễ công khai (đám cưới) thì phải tổ chức chung với Quý Thành Hạo, Nhâm Duẩn Dục, Dịch Tử Xá, bốn người cùng làm khiến mấy cặp cha mẹ hưng phấn không thôi, ngày nào cũng gặp nhau thảo luận thời gian, chi tiết, địa điểm tổ chức, đủ thứ chuyện.

Tóm lại, hiện tại cô đang hạnh phúc vô cùng, tất nhiên nếu có thể miễn đi họp lớp hôm nay thì càng hạnh phúc hơn nữa.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nhân sinh cần có chút không viên mãn mới có thể càng thêm cảm nhận rõ hương vị của hạnh phúc mà, không phải sao?

Cho nên, cô đành lên chiến trường thôi.

Hít sâu một hơi, Lương Kỳ Gia đi vào trong nhà ăn, dưới sự chỉ dẫn của bồi bàn mà thuận lợi tiến vào phòng họp lớp tại hội trường lầu hai.

“Lương Kỳ Gia? Cậu thật sự đến đây sao? Vừa nãy Tiểu Cao nói cậu sẽ đến, tớ còn không dám tin cơ!”

“Đúng rồi, lần trước thiệp đính hôn Tiểu Cao có kí rồi gửi đến cho cậu mà không thấy cậu đến, bọn mình còn tưởng buổi họp lớp lần này cậu cũng sẽ không tới nữa!”

Thì ra Dương Cao có gửi thiệp cưới cho cô, xem ra cái thiệp kia đại khái là bị dì đem làm rác vứt đi rồi.

“Ấy, dáng vẻ của cậu nhìn khác xưa quá, nhưng khác chỗ nào nhỉ?”

“Giống như béo lên một chút đúng không? Trước kia cậu thật sự rất gầy, nhưng bây giờ thì đúng là vừa đẹp.”

“Khí sắc cũng rất hồng nhuận nha, là hiệu quả của đồ trang điểm sao? Cậu dùng mỹ phẩm loại nào thế, mình cũng phải đi mua mới được.”

“Mình cũng muốn. Còn nữa, quần áo trên người cậu không phải là hãng Chanel đó chứ?”

“Chanel? Sao có thể, cô ấy kiếm đâu ra từng ấy tiền mà mua chứ, nhất định là hàng giả rồi.”

“Chanel là nhãn hiệu mình yêu thích nhất, mình tuyệt đối sẽ không nhận sai.”

Mọi người tôi một câu anh một lời làm cho Lương Kỳ Gia hoàn toàn không có cơ hội mở miệng.

“Này, mau nhìn chỗ cầu thang đằng kia đi, có một anh chàng cực kì đẹp trai đang lên đây đấy!”

Bất thành linh nhảy ra một câu nói làm cho mấy cô gái ở đây trong nháy mắt toàn bộ im bật, không hên mà gặp cùng nhau chuyển mắt nhìn xuống cầu thang.

Lương Kỳ Gia cũng không ngoại lệ, chỉ là cô vô cùng ngạc nhiên, anh chàng đẹp trai kia đâu phải ai khác, chính là chồng cô chứ ai! Hắn đến đây làm gì?

“Sao anh lại tới đây?” Cô vội vàng đứng dậy đi tới chỗ hắn hỏi.

“Túi xách của em.” Trầm Diệc Kỳ than nhẹ đưa chiếc túi hiệu LV cho cô.

Lương Kỳ Gia ngơ ngác nhìn ví da trên tay hắn, lại nhìn hai tay rỗng tuếch của mình, thiếu chút nữa thì té xỉu. Cô thể nhưng khăn trương đến mức túi xách cũng quên luôn trên xe, thật là quá khoa trương rồi mà.

“Thực xin lỗi. Cám ơn.” Cô thề lười, làm một cái mặt quỷ rồi mới vươn tay cầm lấy chiếc túi xách.

“Sau khi kết thúc nhớ gọi điện thoại cho anh.” Trầm Diệc Kỳ nghiêng người hôn cô một chút sau đó mới rời đi.

Lương Kỳ Gia hoàn toàn không dám quay đầu, vừa rồi cô tựa hồ nghe được phía sau có những tiếng hút khí rất lớn, đám bạn học ngoài kia hiển nhiên không thể tin được soái ca trong miệng họ lại có thể hôn cô, cô cũng thế a.

Trời ạ, hắn đang làm cái gì vậy chứ?! Cô sẽ bị hắn hại chết mất thôi!

Cứ thế này, cô khẳng định sẽ bị mọi người vây lấy quần quít hỏi xem hắn là ai? Quan hệ giữa cô và hắn là gì? Làm thế nào để quen biết nhau, rồi một đồng vấn đề loạn tung xì ngẫu lên nữa, hoàn toàn làm thất bại kế hoạch về sớm chơi với con gái của cô rồi còn gì.

“Lương Kỳ Gia, người đó là ai vậy?”

Xem đi, bắt đầu rồi kìa!

Đoàn người như ong vỡ tổ bao vây lấy cô.

“Cậu cùng anh chàng đẹp trai ban nãy có quan hệ gì thế?”

“Vừa rồi người đó còn hôn cậu nữa đúng không?”

“Đó hắn sẽ không là bạn trai cậu đi?!”

“Lương Kỳ Gia, sao cô có thể quen biết ông chủ của công ty tôi?”

A! Làm sao lại còn nhảy ra cái vấn đề này nữa?

Cô khó có thể tin chuyển mắt nhìn sang chỗ Dương Cao. Cô ta thể nhưng lại làm ở chỗ của Diệc Kỳ, sao lại có chuyện khéo như vậy được chứ?!

“Vợ à ~”

Ấy, giọng nói này có chút quen thuộc...

Không đúng, không phải có chút quen thuộc mà là rất quen thuộc mới đúng. Chồng của cô thể nhưng lại một lần nữa xuất hiện, thành công khiến cả nhà ăn một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

“Mẹ vừa mới gọi điện thoại nói cục cưng đã ăn no rồi, bảo em không cần lo lắng, cứ việc đi chơi cho vui vẻ, vừa rồi anh đã quên nói với em.” Hắn nói xong liền mỉm cười với mọi người, phong độ có, tao nhã có, mê chết người càng không cần bàn, sau đó buông một câu “Quấy rầy!” rồi biến mất.

Lương Kỳ Gia thiếu chút nữa là kêu to với hắn - chờ em, em muốn đi cùng anh!

Ồi, người đàn ông này nhất định là cố ý! Chắc chắn là vì biết được quan hệ của Đường Gian với Dương Cao, lại còn biết được sự khiêu khích của hai người này với cô nên mới mò đến thay cô xả giận đây mà!

Nhưng hắn đã xả giận xong rồi, tốt xấu gì cũng nên nhớ mang theo cô đi cùng với chứ.

Hiện giờ muốn cô làm thế nào mà thoát khỏi cơn giông bão này đây chứ?! Thật sự là bị anh hại chết rồi mà.

Nhân sinh quả nhiên nên có chút chuyện không viên mãn mới có thể càng thêm cảm nhận được hương vị của hạnh phúc là gì.

Ô...

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-tinh-nhan-mot-dem>